

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

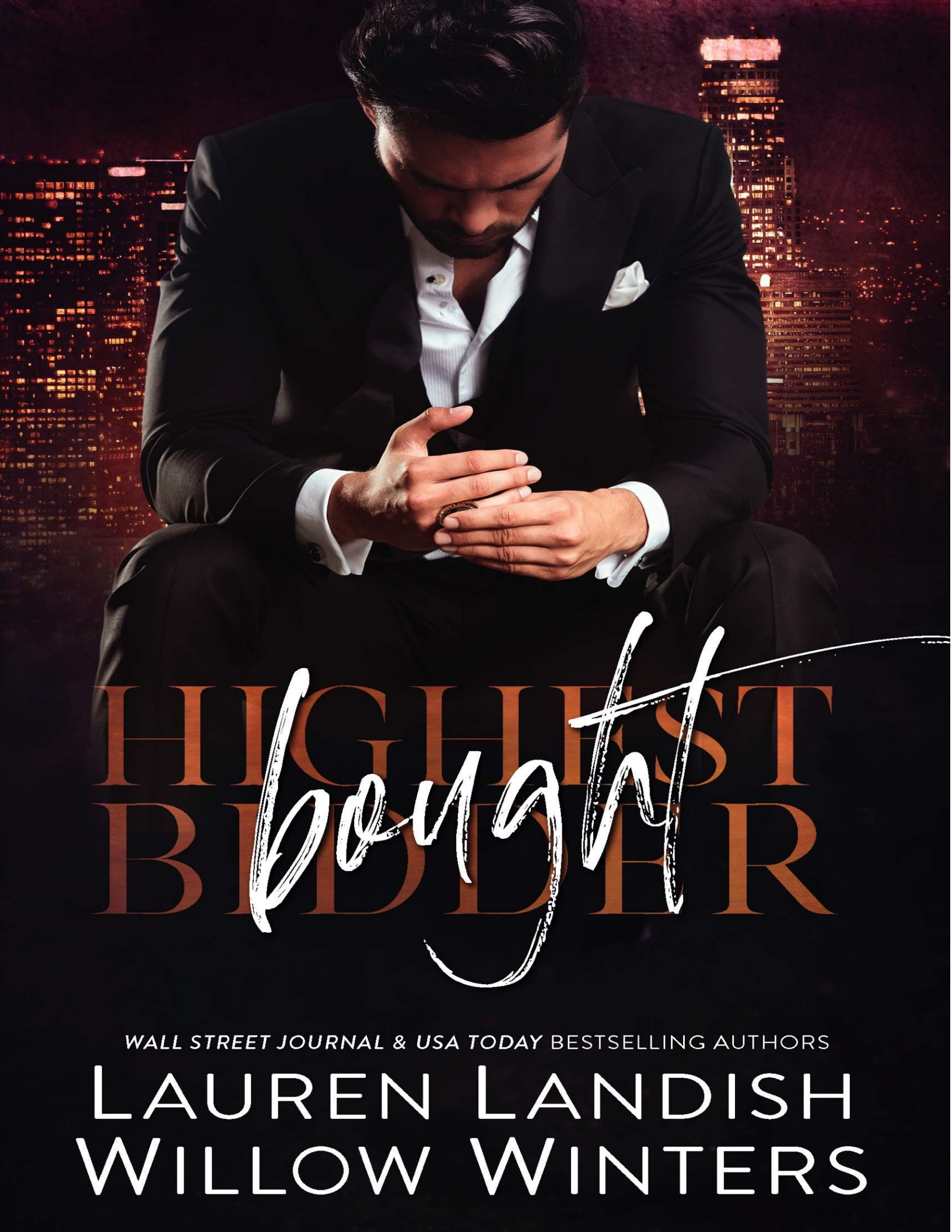
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIGHEST BIDDER

beauty

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

LAUREN LANDISH
WILLOW WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALDIM. KİTAP 1

OceanofPDF.com

PROLOJE

OceanofPDF.com

I Yavaşça odayı adımlıyor, ayakkabılarımın yere vururken çıkardığı sesin onu ürkütmesine izin veriyorum. Gözlerim Dahlia'nın üzerinde, her hareketini izliyorum. Geldiğimi anladığında nefes alış veriş hızlanıyor.

onun için geri gel. Gözleri bağlıyken, el ve ayak bilekleri yatağa bağlıyken ve karnının üzerinde yatarken, tamamen benim merhametime kalmış durumda ve bunu biliyor.

Onun bağlı ve beni bekleyen görüntüsü çok cezbedici. İnlememi geri çekmeye zorluyorum.

Beni beklerken solgun, süt gibi teni tümüyle gözler önünde. Onu kasıtlı olarak bu şekilde, bu özel pozisyonda bıraktım. Artık hareket etmemesi, mücadele etmemesi gerektiğini biliyor. Beni itaatkâr bir şekilde beklemeyi biliyor ve dahası, *bundan zevk* alıyor.

Tahta raket tenini hafifçe sıyrıyor ve ardından kalçasında tüyler diken diken oluyor. Tüyler kıcının kıvrımına kadar uzanıyor ve nefesini içine çekerken omuzları yükseliyor. Vücudu geriliyor ve dudakları aralanarak yumuşak bir inilti çıkarıyor. Ne olacağını biliyor.

Bunu *hak etti*.

Bana yalan

söyledi.

Ve cezalandırılacak.

Bunun kendi iyiliği için olduğunu bilmiyor. Bilmeli ama henüz farkına varmadı.

Bunu sadece onun için yapıyorum. Buna *ihtiyacı var*.

İyileşmeye ihtiyacı var ve ben ona nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Raket havada savruluyor ve yemyeşil kıcına vuruyor, parlak kırmızı bir iz bırakıyor.

Nefes nefese, elleri bileklerindeki bağları kavırıyor. Amının hiçbir şeyin etrafında kenetlenmemesini izliyorum, bu da sikimi daha da sertleştiriyor.

Yakında.

Kontrolümü zar zor sağlayıp kıcını nazıkçe yoğuruyorum, hissettiğini bildiğim zonklayan acıyı yatıştırıyorum. "Bana neden yalan söylediğini söyle, hazine," diye fısıldıyorum kulağının dibine, dudaklarım hassas tenine zar zor dokunuyor.

"Özür dilerim," diye şehvetle inliyor. Özür dilemesini istemiyorum. Ne yaptığının farkına varmasını istiyorum. Bunca zaman bunu benden neden sakladığını bilmek istiyorum. Bana yalan söyleyemeyeceğini öğrenecek. Yalan söylemesi için bir sebep yok.

Şaplak! Küreği diğer yanağına indiriyorum ve dudaklarından boğuk bir çığlık çıkarken vücudu sarsılıyor, amı uyarılmayla parlıyor.

"İstediğim bu değildi, hazine." Ses tonum alaycı. Benim zaten bildiğim şeyi fark etmesi gerekiyor. Bunu itiraf etmesi gerekiyor. Bana, ama en çok da kendine.

Bir an için ondan uzaklaştım ve onu raketin acısıyla yatakta kıvranmaya bıraktım.

İlişkimizin bu noktaya geleceğini tahmin etmemiştim.

Başlangıçta bunun eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Benim için bir çeşit stres atma yöntemi.

Ama işler değişti.

Onu açık arttırmadan aldım ve şimdi gidemez. Bütün bir ay boyunca benim. Ama günler uçup gitti ve sözleşme neredeyse bitti.

Biraz daha zamana ihtiyacım var.

Bunu düzeltereğim. Hazinemi iyileştireceğim.

Yapacağım son şey olsa bile, ona ihtiyacı olanı vereceğim. İkimizin de ihtiyacı olanı.

O güzel dudaklarını ayırıyor ve göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Söyle, bana umutsuzca söylemek istediğin şeyi söyle.

Ama ağzı kapanıyor ve hareketsiz kalıp sabırla daha fazlasını beklemeden önce çarşafın üzerinde hafifçe kayıyor.

Kolumu geri çekip kendimi sabitliyorum.

Yakında farkına varacak. Benim kırık hazinem. Yakında *iyileşecek*, ama bu artık benim için yeterli olmayacak. Daha fazlasını istiyorum.

Şaplak!

OceanofPDF.com

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

I Ofisimin köşesindeki püsküllü deri koltuğun koluna bıraktığım ceketime bakıyorum. Bu lanet binayı terk edip eve gitmem gerek ama istemiyorum. Sanki

Beni bekleyen bir şey var. Daha fazla çalışmaktan başka yapacak bir şey yok.

Evim için bir servet harcadım. Her bir donanım parçasını özenle seçerek ve her bir odayı titizlikle kendim tasarlayarak sıfırdan inşa ettim. Ama artık oraya geri dönsem bile umurumda değil.

Soğuk ve cansız. Boş.

Kaşlarım çatılıyor ve dudaklarımdan sinirli bir iç çekiş çıkıyor. Çalışmaya devam edebilirim. *Her zaman bekleyen daha fazla iş vardır.*

Çenemi sıkıyorum ve bilgisayarımın kilidini açmak için şifreyi yazıyorum, tuşların hafifçe vurulması beni rahatlatıyor. Rahatlatıcı bir ses. Ama sadece bir an için.

Ekran aydınlandığında ve masaüstünde kalan e-postalar penceresine göz attığımda, neden bu kadar berbat bir ruh hali içinde olduğumu hatırlayıp öfkeleniyorum. Gözlerim en son e-postaya iliştirilmiş avukatın ismine odaklanıyor. İşte bu yüzden bu kadar kızgın ve öfkeliyim.

Sülüklerin sürekli bana dava açmasından bıktım. Hak etmedikleri bir parçamı almaya çalışıyorlar. Davaların çoğu beni rahatsız etmiyor. Bu işin var. Ama ailem ve *eski karım*? Bu beni paramparça ediyor ve onlara karşı bir şeyler hissetmiş olmaktan nefret ediyorum. Bir zamanlar onlara karşı bir şeyler hissetmişim, ama uzun zamandır bu duygulardan soğudum.

Şimdi sadece öfke var.

Bunu daha önce de denediklerini ve başarısız olduklarını bildiğim için kendimi tutuyorum. Denemeye devam edecekler ve bu sinir bozucu ama onlara bir şey vermeyi reddediyorum. Ben

Dersimi zor yoldan öğrendim. Artık daha iyi biliyorum.

Yeni bir e-posta gelince gözlerim açıldı.

Kulüp X'ten.

Madam Lynn'den bir e-posta görmeyeli uzun zaman oldu. Ve kulübe adım atmaya daha da uzun zaman oldu. Başparmağım orta parmağımın ve işaret parmağımın uçlarına sürtünüyor, içinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

Görüntüler gözlerimin önünden geçiyor ve kırbacın ete çarparken çıkardığı yumuşak sesleri ve İtaatkâr'ın dudaklarından zorla dökülen iniltiyi duyabiliyorum. Asla incitmek için değil, sadece zevk için. Kırbaçlar benim tercih ettiğim bir alet değil, geçmişte de böyle biliniyordum. Ama yine de bu anı dudaklarımın kenarlarını bir sırtışa dönüştürüyor. Parmaklarımı masaya vuruyorum, fareyi e-postanın üzerine getirip merakımdan tıklamadan önce mesajı açıp açmamayı tartışıyorum.

Postanızı kontrol edin, efendim.

Mesaja bir kahkaha atıyorum ve hemen masaüstü telefonumdan sekreterimi aramak için dahili telefon düğmesine basıyorum. Saat henüz beş değil, o yüzden hâlâ masasında olsa iyi olur.

"Evet, Bay Stone?" diye cevap veriyor ve sesi tatlı ve rahat bir havayla çıkıyor.

"Mektuplarımı getirir misin lütfen?" Soru gibi dursa da soru değil. Sadece tek bir doğru cevap var ve o da bunu biliyor.

Linda "Elbette" derken hiç tereddüt etmiyor. Sesi biraz hırıltılı. Açıkça söylemek gerekirse Linda yaşlı; emekli olmalı.

Onun yerinde olsaydım, kibirli kıçma katlanmaktansa yapardım.

Yine de kalmadığı için mutluyum. Her yıl kalması için ona daha fazla para ödüyorum. Yüksek bir zam, orada burada bir hediye. Bu onu mutlu ediyor. İyi bir sekreter bulmak değerinden daha fazla iş. İşe başladığımda tam bir baş belasıydı. Linda iki aydan fazla tutabildiğim ilk sekreter ve artık ne yaptığını bildiğine göre, benim için dört yıldan fazla çalıştığına göre, yeni bir sekreter bulmaya niyetim yok. Bu yüzden bir istekte bulunduğumda, *lütfen* derim.

Gelen kutumda kalan e-postaları gözden geçiriyor, ofisimin kapısını usulca çalmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Genellikle kağıt postalarla uğraşmam. Tıpkı bu lanet e-postaların çoğu gibi, onlar da gereksiz. Onlarla ne yapacağını biliyor. Bu yüzden günlük olarak düzenleme ve eleme işini ona bırakıyorum. Kişisel postaları kendi takdirine göre teslim ediyor, genellikle

Hepsini getirmek için hafta sonuna kadar bekleyeceğim ama bunu hemen istiyorum. Beklemekle ilgilenmiyorum.

Kapının hafifçe vurulması küçük odada yankılanıyor ve saate bakıyorum. Sadece üç dakika geçmiş. *Fena değil, Linda.*

"İçeri gel," diye sesleniyorum ve o da hemen gelip kapıyı arkasından kapatıyor. Hiç vakit kaybetmeden doğruca masama doğru yürüdü. Pembe tüvit etekli takımı oldukça pahalı görünüyor. Yanılmıyorsam bir Chanel. Son ikramiyesini iyi kullandığını görüyorum.

"Bu bugünden," diyor ve önüme küçük bir deste koyuyor, "ve bu-"

Onu durduruyorum, elimi sallıyorum ve küçük, kare, koyu kırmızı zarfı çıkarıyorum. "Gerek yok."

Kalan postaları topluyor, her şeyi bir araya getirmek için masaya hafifçe vuruyor ve "Başka bir şey var mı efendim?" diye soruyor.

Efendim ifadesini kullanması beni hazırlıksız yakaladı ve bir an için bu özel postayı gönderenin kim olduğunu bilip bilmediğini merak ettim ama yüzü pasifti. Ve bu bana ilk kez efendim demesi değil. Çalışanlarımın çoğu öyle der. Sadece Linda bunu diğerlerinden daha az kullanıyor.

Başımı sallıyorum ve "Hepsi bu kadar" diyorum. Gözlerinin etrafındaki çizgiler yumuşak ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Linda benimle uğraşmak zorunda olmasına rağmen hep gülümser. Benim sinirli hallerime katlanır. Kalmasını istememin nedenlerinden biri de bu.

Topuklarının üzerinde dönmeden önce başını sallıyor. Zarfı açmak için o gidene kadar bekledim.

Gidişini izliyorum ve kapının kapanışını dinliyorum, beni geniş ofisimde yalnız ve tek başıma bırakıyor. Tam da tercih ettiğim gibi.

Sonunda masamın üzerindeki mektup açacağıyla zarfı açıyorum ve üzerinde kalın bir X harfi bulunan siyah balmumu mührü tamamen görmezden geliyorum.

Kalın krem rengi parşömen zarf zarftan kolayca çıkıyor ve el yazısıyla yazılmış mesaj Madam Lynn'in güzel el yazısıyla yazılmış. Başka hiçbir şey olmasa bile, onun yeteneğine hayranım.

Sofistike senaryoyu okurken onun boğucu sesinin kulağıma fısıldadığını duyar gibiyim.

Efendim,

Bir müzayede düzenlenecek ve ben şahsen seni davet etmek istedim

Lucian. Çok uzun zaman oldu ve ihtiyacınız olduğunu biliyorum.

Yenile

önce üyeliğinizi.

Yakında

görüşürüz, L.

Mesajını alırken dudaklarımda asimetrik bir gülümseme beliriyor. Ben bir Beyefendi olabilirim ama o kesinlikle bir Madam. Deri koltuğumda arkama yaslanıp parşömeni masaya vururken bir yandan da katılıp katılmamayı tartışıyorum.

Kulüp X'e gitmeyeli neredeyse bir yıl oldu. Bir İtaatkârım olmayalı daha da uzun zaman oldu ve bunlardan sadece birini aylık açık artırmalardan birinde satın aldım. En uzun süren oydu ama sadece zorunlu olduğu için.

Sıradanlıktan uzaklaşmak için iyi bir fırsat olabilir. Gelecek vaat eden bir sanatçının siyah beyaz eskizleriyle kaplı arka duvara dalgın dalgın bakıyorum.

Karar vermeden masa telefonum çalıyor ve beni şimdiki zamana geri getiriyor. Sıkıntıyla öne doğru eğilip cevap veriyorum.

"Taş," diye cevap veriyorum.

"Lucian," diye kız kardeşimin sesi geliyor hattan. Parlak ve neşeli, küçük kız kardeşimin temsil ettiği her şey. Bubbly ona böyle denmesinden hoşlanıyor.

Ama onun mutluluğu bana bulaşmıyor. Ailemizin avukatından gelen lanet e-postaları okuduktan sonra olmaz. Bildiğinden şüpheliyim ve bu onun hatası değil.

Yine de bana onları hatırlatıyor. Keşke böyle olmasaydı. Keşke ikisini birbirinden ayırabilseydim ama yapamıyorum. Onu manipüle ediyorlar ve konuşmalarında bu konuya değinmeleri an meselesi. Kahretsin, şimdi aramasının nedeni ailelerimiz olabilir.

"Anna, nasılsın?" Ona rahatça soruyorum. Dinlerken parmağımı zarfın balmumu mührü üzerinde gezdiriyorum.

"İyioldim ama seni özlediyordum..." diye devam ediyor, sesi uzaklaşıyor. Cevap vermedim. Her iki durumda da duygularımı itiraf etmek istemiyorum. Evet, kız kardeşimle iletişimi kaybetmek biraz acı veriyor ama o onlarla iletişimde kalmayı seçiyor. Bu kararı o verdi. Ve ben onlarla herhangi bir temas kurmayı reddediyorum.

"Çok uzun zaman oldu," diyor üzgün bir sesle ve sonra tonu yükseliyor. "Yakın bir zamanda öğle yemeği yemeliyiz."

Uzun bir nefes alıyorum, hiçbir şey için söz vermek istemiyorum. İş toplantısı olmadığı sürece öğle yemekleri hızlıdır. O zaman gerçekten öğle yemeği sayılmazlar. Ama

Bunun ötesinde, ona söyleyecek pek bir şeyim yok. Ona kesinlikle duymak istediği şeyleri söylemeyeceğim.

"Belki yakında," diye cevap veriyorum sonunda.

Telefonda "Gerçekten hayır demek istediğinde böyle söylüyorsun" diye homurdanıyor. Sesi şakacı ve göğsümde sert bir kıkırdamaya neden oluyor. Sadece on dokuz yaşında olabilir ama Anna zeki bir kız. Onu inkar edemem. Ne kadar istesem de ona karşı bir zaafım var.

Öne doğru eğildim ve takvimimi açtım. "Perşembe yapabilirim."

"Anlaştık," diye hemen kabul ediyor ve telefonda gülümsediğini hissedebiliyorum. Onu mutlu edebilmek göğsümü ısıtıyor. Diğerlerinin aksine, o benden bir şey almıyor, almıyor, almıyor. Gerçekten sadece beni görmek istiyor.

"Ben de seni özledim, Anna."

"Buna gerek kalmayacak, çünkü sana mesaj atacağım ve Perşembe günü görüşeceğiz," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Konuşacağım. Sonra konuşuruz." Beni uzun soluklu bir sohbete sürüklemeyi önce aramayı hemen sonlandırıyorum. Bunu Perşembe günü de yapabilir, umurumda değil.

"Sonra konuşuruz. Seni seviyorum," diyor parlak bir sesle. " konuşuruz," diye cevap veriyorum ve telefonu kapatıyorum.

Bunu yaparken gözüm karta takılıyor ve onu alıp masamdan kalkıyorum, ceketimi koluma geçiriyorum ve oraya en son ne zaman gittiğimi düşünüyorum.

Club X'e ayak basmayalı uzun zaman oldu ve bir ziyaret için çok geciktim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

God, keşke bu rengi giyebilseydim, diye düşünüyorum parmak uçlarımı masamın üzerinde duran zengin, kadifemsi mor kumaşın üzerinde yavaşça kaydırırken. Ödüllü bir elbiseye dönüşmesini umduğum bir kumaş. Nefes alıyorum, tutuyorum ve umuyorum ki Tasarıma katkıda bulunabileceğim.

Bu sezonun yeni moda rengi bu ve modellerin podyumda bu rengi sergilemesi an meselesi. Umarım ben de başarılı bir defilenin sonunda podyumda gururla yürüyen moda tasarımcılarından biri olabilirim. Bir gün.

Moru severim; muhtemelen en sevdiğim renkler arasında kırmızı ve siyahla birlikte ilk sıralarda yer alır. Sadece giyince iyi görünmüyorum. Kumaşı yavaşça masanın üzerine bırakıp düşünüyorum. Siyah bana daha çok yakışıyor ve muhtemelen bu yüzden dolabımın neredeyse tamamı siyah ve grilerden oluşuyor. Şu anda bile koyu ipek pantolon, gece yarısı renginde bir bluz ve kırılmış siyah deri ceket giymiş, koyu kahverengi saçlarımı şık bir at kuyruğu yapmış halde Azrail'e modellik yapıyormuşum gibi görünüyorum.

Sanırım bu kadar çok siyah giymeyi bırakmalıyım, diyorum kendime, belki o zaman bu kadar depresif olmayı bırakırım.

Derin bir nefes alıyorum ve terapistimin hayatımdaki olumlu şeylere odaklanmam yönündeki tavsiyesine uyarak bu düşünceden sıyrılıyorum. Siyah zayıflatıyor olabilir ama ruhlara hiç iyi gelmiyor. Az önce renkler ve bunların ruh hali ve ruh hali üzerindeki etkileri üzerine bir çalışma okudum. Küçük bir kahkaha attım. Moda Geliştirme Tarihi dersimde test için garip bir şeydi ama göz açıcıydı.

Yine de bugün harikaydı. Aslında son iki hafta bir rüyanın gerçekleşmesiydi. Büyürken modaya büyük ilgi duyardım. Christian Dior, Gucci, Prada, Michael Kors, aklınıza ne gelirse. Eğer bir adı varsa, onu giymek isterdim. Kumaşları kesmeyi ve onları dikerek muhteşem elbiseler yapmayı hayal ederdim. Annemin bana aldığı en sevdiğim hediyelerden biri bir çizim defteri ve eskizler için kocaman bir renkli kalem setiydi. Tüm defteri sadece bir ay içinde doldurmuştum.

Zamanla bu saplantım moda dünyasında çalışmak gibi ömür boyu sürecek bir hayale dönüştü ve birkaç hafta öncesine kadar bu hayalim asla gerçekleşmeyecekmiş gibi görünüyordu. Ama sonunda kapıdan içeri adımımı attım ve bu fırsatın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Şimdi burada, Explicit Designs'ın en üst katında kendi ofisimde oturuyor, şehirdeki en gözde stajlardan birinde çalışıyor ve dileğimi gerçekleştiriyorum. İnanılmaz bir şey. Cidden, bu işi kesinlikle seviyorum. En yeni tasarımları ve modayı görme, ilginç ve enteresan insanlarla tanışma ve bu muhteşem kreasyonların yaratım sürecine dahil olma fırsatı buluyorum. İşlerin nasıl sonuçlandığı çok komik.

Özellikle de neredeyse pes ettiğimi düşünürsek.

Bir endişe dalgası midemi bulandırıyor ve kaşlarımı çatıyorum. Her şeyi terk etmeye ne kadar yakın olduğumu, karanlığın beni ele geçirmesine ne kadar izin verdiğimi bilmek beni ürpertiyor. Bunu düşünmek beni ürpertiyor ve istenmeyen düşünceleri uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Bu sürekli bir savaş. Karanlık düşünceler her zaman zihnimin gölgelerinde bekliyor gibi görünüyor - beni takip ediyor, bana musallat oluyor ve sonra tam da her şeyin yolunda gittiğini düşündüğüm anda saldırıyor.

Ama artık her şey daha iyi, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Ve mutlu olmaya odaklanmalıyım.

Bir tıkırtı sesi beni hayallerimden koparıp başımı kaldırmama neden oldu. Ofisimin cam penceresinden patronum, tanınmış moda tasarımcısı Debra Ferguson'un eşyalarını topladığını ve gece için hazırlanmaya başladığını görüyorum.

Çalıştığım katla ilgili sevmediğim tek şey bu. Tüm alan, ofisleri çevreleyen tavandan tabana pencerelere sahip geniş bir açık alan ve neredeyse hiç mahremiyet yok. Herkes birbirini görebiliyor. Sanırım o kadar da kötü değil ama mahremiyetimi özlüyorum.

Kırmızı şık bir elbise giymiş olan Debra'nın büyük boy Prada çantasını sağ omzuna atmasını izliyorum

ve Gucci gözlüklerini takıyor. Kırklı yaşlarının sonundaki bir kadın için, yarı yaşındaki birinde bulabileceğiniz türden bir seksapel yayıyor ve bu bu kadar popüler olmasının nedenlerinden biri. Bana göre, onun yaşındayken olmak istediğim her şeyi temsil ediyor: zeki, kendine güvenen, seksi ve kaderine tamamen hakim.

Ofisinden çıkarken bana bakma zahmetine bile girmiyor. Bir an için, o gitmeden önce dışarı çıkıp ona veda etsem mi diye düşünüyorum. Yapılacak en kibar şey bu olurdu ama yine de yerimden kıpırdamıyorum.

Yapmamalıyım, diyorum kendime, içimi bir utanç duygusunun kapladığını hissederek. *Muhtemelen onu kızdıracağım*.

Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum. Debra bana karşı çoğunlukla nazik davrandı. Sanırım ondan korkuyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Yeniyim ve hâlâ yerimi öğrenmeye çalışıyorum. Burada çalışan sadece bir düzine kadar insan var ve herkesin kendi rutini var. Benimkini öğrenmem gerek.

Kendimi çelişkili hissederek, onun büyük odadan çıkıp gözden kayboluşunu izliyorum. O gittiğinde hafif bir iç çekiyorum. Neden böyle olduğumu bilmiyorum, neden kendi kendime duyduğum kuşkuların beni ıskalamama neden olmasına izin veriyorum. Bu sinir bozucu. Tüm bu güvensizliklerle bu işe girmiş olmam bile bir mucize.

Mor kumaşı nazikçe katlayıp kaldırdıktan ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra eski Chanel çantamı alıp omzuma atıyorum. Çanta yakın arkadaşım ve iş arkadaşım Carla'dan elden düşme. İki dönem önce aynı sınıfı paylaşmıştık ve Debra'nın beni bu pozisyon için düşünmesinin bile onun sayesinde olduğunu biliyorum. Ona şimdiden çok şey borçluyum. *Ama vay canına, bu çanta*. Elimi pelüş kapitone deride gezdiriyorum, hâlâ benim olduğuna inanamıyorum.

Bunu bana verdiğinde neredeyse ölüyordum, çünkü daha önce hiç bu kadar pahalı bir şeye sahip olmamıştım. Bırakın *eski Chanel*'i. Uzun süre kullanmayı reddettim, bir şekilde kaybedeceğimden ya da birinin çalacağından korktum... ya da daha kötüsü, üzerine şarap ya da ruj bulaştıracağımdan. Bunun yerine, dolabımda tozlanmasına izin verdim. Ancak Carla beni azarladıktan ve bu kadar endişelenmememi söyledikten sonra kullanmaya başladım. Ona göre bu sadece bir çantaydı ve hiç kullanmayacaksam ona sahip olmanın ne anlamı vardı?

Tam çıkmak üzereydim ki telefonum çaldı. Kim olduğuna bakmak için hemen çıkardım. *Annem*, diye düşünüyorum endişeyle. *Sonunda mesajıma cevap verdi*. Onun yerine, oda arkadaşım Callie'den gelen bir mesajla karşılaştım.

Calgurl182: *Sınavlarım için çok çalışacağım. Lütfen işten geldiğinizde sessiz olun. Thx*

Mesaja sırtıyorum. Bir ödevi bitirmem gerektiğinde çok çalışırım ama Callie çalışmayı bambaşka bir seviyeye taşıyor. Sınavlar yaklaşırken Callie'nin kaygı düzeyinin tavan yapmış olduğunu biliyorum. Rahatsız edilmek istememesini tamamen anlayabiliyorum.

Kampüsün yakınındaki küçük dairemize girdiğimde bir fare kadar sessiz olacağımı aklıma not ettikten sonra annemle son mesajıma bakıyorum ve sırtışım yavaşça kayboluyor.

Selam anne, geçenlerde sana hayalimdeki işe girdiğimi söylediğimi biliyorum ama şu anda maddi olarak işler gerçekten zor. Pek çok şey için ödeme yapmak zorunda kaldım, kullanılmış bir araba, kıyafet, kira, okul harcı... tüm bunlar beni biraz zor durumda bıraktı ve bir sonraki sömestr için nasıl ödeme yapacağımdan emin değilim. İstemekten nefret ediyorum ama bana yardım edebilir misiniz? Fırsat bulur bulmaz size geri ödeyeceğim.

*Seni
seviyori
m, Dah*

Cevabının olması gereken boşluğa bakarken kendimi kederli hissediyorum. Ondan fazla bir şey beklemiyordum ama en azından cevap verebilir ve bana maddi olarak yardım edemese bile önemsedğini belli edebilirdi. Üniversite masraflarımı kendim ödemek zorunda kaldım. Bir işim varken iyiydi ama bu staj hiçbir şey kazandırmıyor ve hem perakende işime devam edip hem de burada çalışamazdım. Boku yedim. Annemin bana yardım edebileceğini umuyordum. Ama bu para konusunda attığım üçüncü mesaj ve hiçbirine yanıt vermedi. Yine de yeni erkek arkadaşıyla tatile çıkacağını hatırlattı.

Bu bana onun öncelikleri arasında alt sıralarda olduğumu hissettiriyor. Ama belki de şu anda daha fazla stresle baş edemiyordur.

Son zamanlarda mesafeliydi ve şu anki erkek arkadaşıyla çıkmaya başlamadan önce bile gerçekten zor zamanlar geçirdiğini biliyorum. Son birkaç yıldır ben okuldayken annem benden uzaklaştı. Ona babamı çok fazla hatırlattığım için mi diye düşünmeden edemiyorum. Umarım değildir, çünkü bu beni sadece daha kötü hissettirir, belki de babama daha çok kızmama neden olur, tabii bu mümkünse.

Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor. Ailemizi parçaladığı için onu affedebilecek miyim bilmiyorum. *Bana olanların olmasına* izin verdiği için. Şimdi bile, hala anlayamıyorum. Babamın benim koruyucum, kollayıcım olması gerekiyordu. *Bana zarar vermesine izin verdi.* Bu gerçek beni derinden sarsıyor ve zaman zaman kabuslar görüyorum.

Gerçi son zamanlarda daha iyiydi. Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve ceketimi alıyorum.

Bu açmayı bırak. Nispeten iyi bir gün geçirdim ve geçmişte yaşayarak bunu mahvetmeme gerek yok. Her şeyin farklı olmasını dilemeye devam edersem bunu asla atlatamayacağım. Yapmam gereken şey endişelenmeyi bırakmak ve gelecek dönem okul harcımı ödemenin bir yolunu bulmak. Bu düşünceyle omuzlarımı dikleştirip başımı sallıyorum ve kendime olan güvenimin geri geldiğini hissediyorum. Bu işi başaracağım ve gurur duyacağım bir hayatım olacak.

Para sıkıntımı düşünmek bile beni strese sokuyor. Bu stajın yanı sıra faturaları ödemek için çalışmak zorunda kalacağım için yıpranacağımı düşünmeden edemiyorum. Okul için çalışmam gereken zamanı hesaba katmıyorum bile.

Gelecek aya kadar bir şeyler bulmam lazım. Finallerden sonra tatil var ve o zaman bir şeyler yapabilirim. Bu stajı devam ettirmenin ve derslerimi ödemenin bir yolunu bulacağım.

Omuzlarımı kararlılıkla çelikleştirerek ofisten çıkıyorum ve kendi kendime şöyle düşünüyorum: *Öyle ya da böyle, bir şekilde para kazanmanın bir yolunu bulacağım. Bu beni öldürse bile.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

MKız kardeşim şehrin bu kısmını, Ana Cadde'nin koşuşturmacasını ve sürekli yürüyen kalabalığı çok seviyor. Anlamıyorum. Her yere gidebiliriz, ama o her zaman bu özel kafeye gel.

Ceketimi çıkarıp köşede, gölgede saklı bir bistro masasına oturuyorum. Sırtım taş duvarlı binaya dönük olduğu için en azından kalabalığa bakabiliyorum.

Hâlâ dışarıdayız, bu yüzden mutlu olacak, keskin sonbahar havası elimdeki gazeteyi hışırdatıyor. Ön kolumu sayfanın kenarına koyuyorum ve arabaların geçişini izlerken kalabalığın ötesine bakıyorum.

Şehirde büyüdüm. Aslında buradan sadece birkaç blok ötede. Yine de bu durum şehri daha fazla sevmeme neden olmuyor. Mizahsız bir kahkaha atıyorum. Belki de bu yüzden bu çevreyi umursamıyorum.

Çok fazla hatırlatma var.

"Size bir şey getireyim mi?" diye soruyor garson kız. Ellerini önünde kavuşturmuş sabırla beklerken tatlı gülümsemesi hiç değişmiyor.

"Sade kahve, tek şekerli," diye cevap veriyorum ve siparişimi verirken kız kardeşimin ciyaklamasını ve topuklarının kaldırımındaki gürültülü tıkırtılarını duyuyorum.

Buraya aitmiş gibi görünüyor. Mutlu ve son moda giyinmiş, şehrin bu kısmında görmeyi beklediğiniz insanlara tam olarak uyuyor. Bana doğru koşuyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak garsonun bir adım geri çekilmesini sağlıyor. Bana dokunmasına izin verdiğim tek kişi o. Dokunulmaktan hiç hoşlanmıyorum. Ama Anna dokunabilir. Yapmak istediği şeyi yapmakta asla tereddüt etmiyor. Bunun için ona hayranım.

Geri çekilip beni içine alıyor; kiraz kırmızısı dudakları parlak gülümsemesini daha da beyaz gösteriyor.

"Lucian," diyor tatlı bir sesle, sonra soluna dönüyor ve nihayet garsonu fark ediyor.

"Ah! Özür dilerim!" diye özür diliyor, geri geri giderken omuzları çöküyor ve neredeyse koltuğuna düşüyor.

"Sorun değil," diyor garson ve gülüp geçiyor. "Başka bir şey alır mıydınız efendim?"

Gözlerim garson kıza kaydı. O daveti aldığımdan beri, kaç kişinin bana efendim dediğini daha iyi anlıyorum.

Başımı sallıyorum ve ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Minyon bir sarışın, sevimli bir düğme burnu ve melek gibi bir yüzü var ama benim tipim değil. Masada olduğundan değil... ama isteseydim olabileceğinden eminim.

Garson kız Anna'ya dönüyor ve o daha sormadan Anna krem rengi deri ceketini çıkarırken siparişini veriyor: "Kremalı, dört Splenda'lı ve ekstra bir shot espresso'lu tuzlu karamelli latte alabilir miyim?"

Fazladan iğneye ihtiyacı yok ama dudaklarımı kapalı tutuyorum. Kız kardeşime tavsiye vermemeyi öğrendim, çünkü o zaten ne yapmak istiyorsa onu yapacak. Ve benim ağzımı kapalı tutmam onu mutlu ediyor.

Garson kız başımı sallayarak ayrılırken rahatça iç geçiriyor.

"Nasılsın?" Ona kolayca soruyorum. Parlak bir şekilde gülümsüyor, saçlarını omuzlarının üzerinden itiyor ve öne doğru eğiliyor.

"Her şey çok iyi gidiyor." "Okul harcımı ödediğiniz için teşekkür ederim" derken gözleri yumuşuyor. Sesi bastırılmış ama tatlı. "Bu benim için gerçekten çok şey ifade ediyor Lucian. Biliyorum-"

Onu durduruyorum. Minnettar olduğunu biliyorum ama bunu bana sürekli söylemesine gerek yok. "Elbette, derslerinden keyif almana sevindim."

Gerçekten endişeliydim. Kız kardeşim saftır ve üniversiteden hiç hoşlanacağından emin değildim. Hiçbir zaman kitap okuyan ya da ders çalışan bir tip olmadı. Ama gitmek istiyorsa, ciddiye aldığı sürece ona yardım etmekten mutluluk duyarım.

Arkasına yaslanıp teşekkürlerini susturuyor ve gazeteye bakıyor. "Bugün sen de var mısın?" diye soruyor. Gözleri meraktan kocaman açılmış.

"Hayır" derken başımı sallıyorum.

"Yazık," diyor koltuğuna yığılırken ve ben onun yüz ifadesine kıkırdıyorum. Gazeteye çıktığım için asla mutlu olmam. Bu işe tanınmış biri olmak için başlamadım.

Ve son birkaç yıla kadar, ne zaman gazeteye çıksam, bu iyi bir halkla ilişkiler değildi. Her reklam iyi reklamdır derler ama çok yanırlıyorlar.

Magazin basını playboy yaşam tarzımdan hoşlanmıyordu. Hissedarlar da öyle. İş özel bir şirkete dönüştürmem uzun sürmedi, ancak yine de şirketim çocukça maskaralıklarım yüzünden zarar gördü. Bunu azaltmak zorundaydım. Artık sikim için yalvaran her güzel küçük şeyi sikmek yoktu. Evlenmenin bu sorunu çözeceğini sanmıştım. Aşık olduğumu sanmıştım.

Aptalın tekiydim ve bunu kanıtlayacak nafaka çeklerim var.

Eğer bir daha gazetelerde adım geçmezse, mutlu bir adam olarak öleceğim.

Bu şirketi Anna'nın yaşındayken kurdum, henüz on dokuz yaşındaydım. Kız kardeşimi hala genç olarak gördüğüm düşünülürse, bunu düşünmek garip.

O yıl ailemden ayrıldığım yıldır. Gerçekçi olmak gerekirse, kardeşimle aram zaten kötüydü. O kıskanç bir pislik ve bir daha hayatıma girmesine izin vermeye hiç niyetim yok. O zamanlar bile aramız en iyi ihtimalle gergindi. O zamanlar onunla konuşmuyordum bile. Ama en azından hala ailem vardı. Ya da en azından ben öyle sanıyordum. Sırtımdan bıçaklanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden önce.

Üniversiteyi bırakmak zorunda kaldım. Bu düşünceye esprisiz bir kahkaha attım. Ailem yardım etmeye çalışmadı ve benim de artık gücüm yetmiyordu, ben de bıraktım.

Sınıflarımdan birinden bir arkadaşım bana ulaştı ve sürekli bahsettiğim iş için parayı kendisinin karşılayacağını ve karşılığında tek istediği şeyin sessiz bir ortak olmak olduğunu söyledi. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ailem beni parçalamaya ve benden çalabildikleri her kuruşu çalmaya karar verdiğinde bile Zander çoğu zaman yanımda oldu.

Zander'in başlangıç sermayesiyle hayallerimdeki şirketi sıfırdan kurdum. Onun parası vardı, benim de vizyonum. Her şey mükemmeldi. Ve başarı kolayca ve katlanarak geldi.

Yüz ifadem sertleşiyor, aileme bir araba vermekten ne kadar gurur duyduğumu hatırlıyorum. Yepyeni bir araba. Hangi model olduğunu unuttum ve bu noktada bir önemi de yok. Onlar için yeterince iyi değildi ve daha fazlasını istiyorlardı. Ama yapamadım. İş için nakit akışına ihtiyacım vardı, çok hızlı büyüyordu ve masrafları zor karşılıyordum.

Banka hesabımın boşaldığı ve çeklerimin karşılıksız çıktığı gün, bu paraya aç pislikleri hayatımdan çıkardığım gündü.

Benden binlerce dolar çaldılar. Onlara dava bile açmayacaktım, ta ki bunu tekrar yapmaya çalışıp sonra da *bana* dava açmaya çalışana kadar. Buna inanmadım. Kendi ailem. Hiç yakın olmamıştık ama yine de aileden sayılırlardı. Bugün bile anlamıyorum. Bana zaman tanısalar ve inansalardı, onlara istedikleri her şeyi verebilirdim.

Ve yapardım.

Ama böyle olmadı, çünkü dünya böyle işlemiyor.

Yıllar geçti ve zaman geçtikçe kimseye güvenmemenin daha iyi olduğunu öğrendim. Zander, birkaç arkadaşım ve tabii ki kız kardeşim var. Ama başka kimse yok. Böylesi daha iyi.

Garson bize kahvelerimizi getiriyor ve Anna kendi kahvesini dudaklarına götürmekte gecikmiyor, kahvenin muhtemelen öpülesi-güneşten-haşlanan-sıcak olmasını umursamıyor.

Yüzünü buruşturuyor, kahveyi bırakıyor ve parmaklarını dudaklarına götürüyor. Başımı hafifçe sallıyorum, yüzümde bir sırıtma beliriyor. Kahveme üfleyerek bunu gizliyorum, gözlerim onunkilerde, ama eğlencem kafasının üzerinden geçiyor ve bir yudum daha alıyor.

Asla öğrenemeyecek.

"Ee," diyor kız kardeşim gözlerimin içine bakmaya çalışarak, "bir tatil partisi vereceğim." Omurgam sertleşiyor ve cevap dilimin ucuna geliyor. Beni aile etkinliklerine dahil etmeye ve ailemize geri döndürmeye çalışıyor. Ama olmuyor. Hiçbiriyle yakın olmadım. Aileye ihtiyacım yok. Genel olarak ilişkilere ihtiyacım yok. Kız kardeşim için her şeyi yaparım ama ailemin yanına gitmem.

Ellerini savunurcasına kaldırıyor ve "Orada olmayacaklar" diyor.

Şaşkına döndüm ve şok oldum; kaşlarım içeri çekildi ve ne dediğini düşündüm. "Bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Gözlerinden hızla bir hüznün geçiyor. Ama ben orada görüyorum ve cevap vermemesi bana bir şeyler olduğunu söylüyor.

Sesim soğuk ve sert ama ona karşı değil, o da bunu biliyor. "Ne yaptılar?"

"Hiçbir şey," diyor usulca, omuzları içe doğru katlanıyor. Kafesli masaya bakıyor.

Normalde karşımda oturup yalan söyleyen, bir sorun olduğu apaçık ortadayken bir şey olmadığını söyleyen kişiye çıkışıldım ama Anna'nın devam etmesini sabırla bekledim. İncinmiş ve bu oluyor. Bana ne olduğunu söyleyeceğini biliyorum.

ama sadece bir dakikaya ihtiyacı var. Masanın metal ajurlu tasarımını izliyor. "Derslerimin ücretini ödeme teklifini kabul ettiğim için bana kızdılar," diyor yavaşça, yutkunduğu belli olurken gözleri sonunda benimkilere ulaşıyor.

Yumruklarım yanımda sıkılıyor ve çenem geriliyor. Lanet olası piçler. Neden onu incitsinler ki? Tek umursadıkları kendileri.

"Sadece anlamıyorlar," diye devam ediyor, kahve fincanını iki eliyle kaldırarak. Tereddütlü bir yudum alıyor ve ardından, "Sadece biraz zamana ihtiyaçları var. Onların nasıl..." omuz silkiyor, "saldırganlaştıklarını biliyorsun."

Öfkemi yatıştırırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. *Asabi*. Eskiden asabi biriydim. Ama artık daha akıllıyım ve onun benim öfkeme ihtiyacı yok.

"İyi misin?" Sonunda sordum.

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve "Öyleyim" diyor. Elini masanın üzerindeki elime uzatıyor ve ben de tutuyorum. "Söz veriyorum iyiyim. Ama partiye gelmeyecekler."

Boğazını temizledi ve ben de bırakmadan önce elini hızlıca sıktım. Onu benimle kendileri arasında seçim yapmaya zorlayacaklarını biliyordum. Korkaklar.

"Ee..." kelimeyi uzatıyor, "geliyor musun?" Sesindeki kırılganlığı duyabiliyorum ve bu beni parçalıyor. Onu etkinliğinde ailesiz bırakamam. Ama lanet olası bir tatil partisi?

"Lütfen geleceğini söyle," diye yalvarıyor.

Nefesimi tuttum ve kabul ettim. "Ben giderim." İhtiyacı olan tek şey beş dakika. Onu tanıyorum, sosyalleşmekle meşgul olacak ve ben gittikten sonra farkına bile varmayacak. Sadece onu mutlu etmek için ortaya çıkacağım.

Koltuğunda zıplıyor ve küçük yuvarlak masaya uzanarak bana sıkıca sarılıyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve ben de onun sırtını sıvazlıyorum.

Sonunda oturuyor ve dünyasında her şey yeniden yoluna giriyor.

"Senin bir randevuya ihtiyacın var," diyor kendinden emin bir şekilde. Benim için mükemmel olduğunu düşündüğü okuldan bir arkadaşını çoktan ayarladığına şüphe yok.

güvenmiyorum.

Sırtımdan bıçaklanmak ve hafife alınmak için kendimi ortaya koymuyorum.

Ayrıca, açık artırma yaklaşıyor.

"Bilmiyorum, Anna." Gitme vaktinin geldiğini bildiğim için telefonumun yan düğmesine tıklıyorum. Ve haklıydım da. "Yine de işe dönmem gerekiyor."

Suratını asıyor ve "Ama ben daha yeni geldim." diyor.

"Geç kaldın, Anna." Ayağa kalkıp ceketimi tekrar giyiyorum ve o eğilip yanağımdan öperken düğmelerini ilikliyorum.

"İyi," diyor gülümseyerek. "Gittiğin için gerçekten çok mutluyum Lucian," derken sesi alçalıyor.

Göğsümde hafif bir acı hissederek ona gülümsüyorum. Gideceğim ama elimden geldiğince çabuk gideceğim.

"Seninle yakında konuşacağım."

Uzaklaşırken hâlâ gergindim. Ailem, anılar... lanet olası davalar. Bu da rutinlerime bağlı kalmayı ve tüm bu saçmalıklardan uzak durmayı tercih etmemin bir başka nedeni. Hayatımda kimseye ihtiyacım yok ve onların da bana ihtiyaçları olmadığına eminim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

"**I** Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Carla, üzerine bolca fıstık ezmesi sürülmüş kereviz çubuğundan bir ısırık almadan önce sezgisel bir şekilde bana soruyor.

Binanın üçüncü katında, Explicit Designs'ın ünlü Divanista kafeteryasında öğle yemeği yiyoruz. Binayı diğer şirketlerle paylaşmamıza rağmen, bu oda sadece bizim kullanımımız için ve odanın etrafına dağınık olarak yerleştirilmiş parlak çelik ayaklı cam masaların bulunduğu büyük bir açık alan. Arka duvardaki tavandan tabana pencereler şehir merkezinin nefes kesici manzarasını sunuyor. Doğal olarak ben de pencerelerden birinin hemen yanında oturmayı tercih ettim. Manzaraya bayılıyorum. Okul için bu şehre gelmeyi seçmemin nedenlerinden biri de bu.

Yemek için bir diyet soda ve bir elma almaya karar verdim. Fazla bir şey değil ama ruh halime bakılırsa pek iştahım yok. Yeterli paramın olmamasının stresi beni gerçekten etkiliyor. Keşke bunu görmezden gelebilsem ama yapamıyorum. Staja devam ederken bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu göremiyorum. Ve geri adım atmak kariyerimi daha başlamadan mahvedebilir. Bu kazananı olmayan bir durum ve her geçen gün boku yediğimi inkâr etmek daha da zorlaşıyor.

Diyet vişneli kolamı yudumlarken duraksıyorum, soru beni şaşırtıyor. Ruh halim pek iyi olmasa da, mutlu görünme konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Sanırım başarısız oldum. Ama pozitif kalmaya çalışıyorum. Sanırım biraz daha dayanırsam bir yolunu bulacağım. Sadece söylemesi yapmaktan daha kolay. "Uyandığımda kendimi biraz kötü hissediyordum," diyorum. "Onun dışında endişelenecek bir şey yok." Carla'ya en güven verici gülümsememi veriyorum ve bir yudum daha alıyorum.

Carla sahtekârlığıma kanmadı ve elindeki kereviz çubuğunu bırakıp bana eliyle işaret etti. "Hadi Dah, seni bundan daha iyi tanıyorum."

Hay aksi. Ona derdimi anlatmak istiyorum ama bir yandan da isteksizim. Ondan para istediğimi düşünmesini istemiyorum, özellikle de bana o vintage çantayı hediye ettikten sonra. Bu utanç verici olur. Carla'dan hoşlanıyorum ve çaresiz görünerek arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemiyorum. "Hayır," diyorum kararlılıkla. "Gerçekten. Ben iyiyim."

Carla ikna olmamış görünüyor. "Emin misin?" Başımı sallıyorum. "Mmmhmm."

Carla kaşlarını çatıyor ve bir saniye sonra "Yalancı" diye homurdanıyor. Bakışlarını sabit tutuyor ama baklayı ağzımdan çıkarmayacağımı anlayınca teslim olmuş gibi bir iç çekiyor. "Pekala, şimdilik meraklı olmaya devam etmeyeceğim. Sessiz kalmana izin vereceğim ama er ya da geç seni neyin rahatsız ettiğini bana söylemek zorunda kalacaksın." Bir ısırik almadan önce elindeki kereviz çubuğu havada dönüyor. Çıkan ses beni gülümsetiyor. Carla'nın iyi olduğu bir şey varsa, o da beni güldürmek.

Bir süre sonra ifadesi ciddileşiyor ve "Dah." diyor. Sesinde bir ton değişikliği var ve bunun önemli bir şey olması gerektiğini anlıyorum.

Lokmamı yutuyorum ve temkinli bir şekilde cevap veriyorum, "Evet?"

Carla'nın parmakları kereviz çubuğunun kenarlarıyla oynuyor. "Bir sorum var."

Şu anda tüm dikkatimi ona vermiş durumdayım ve göğsümde bir endişe var. *Umarım bu kötü bir haber değildir. Ya da hakkımda çıkan kötü bir dedikodu. Daha fazla stresi kaldırabileceğimi sanmıyorum.*

"Öyle mi?" Sorma cüretini gösterdim.

Carla nasıl devam edeceğinden emin değilmiş gibi bir an tereddüt ediyor ve sonra öne doğru eğilip içinden "BDSM'den hoşlanır mısınız?" diye soruyor.

Şaşırmış bir şekilde koltuğuma geri oturdum. *Oha. Bu da ne böyle?* Bir süre sonra gergin bir kıkırdama duydum. "Bu da nereden çıktı?" Carla etkilenmemiş gibi görünse de yanaklarım parlak bir allıkla alev alev yanıyor. Küçük bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırıyor ama hemen cevap vermiyor.

"Carla?"

Carla duraksıyor, dudaklarını yalıyor ve sanki bana daha fazla bir şey söyleyip söylememeyi tartıyormuş gibi beni inceliyor. "Bir kulüpteyim," diyor sonunda.

"Ne tür bir kulüp?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Kimseye söylemeyeceğine söz ver," diyor Carla. Onunla konuşurken alışık olduğum neşeli tavır tamamen kayboluyor. "Yoksa sana gerisini anlatamam." Gözleri sinir bozucu bir yoğunlukla parlıyor.

Carla'nın ne demek istediğini anlamıyorum ama beni diken üstünde oturtuyor. "Yemin ederim," diyorum. Bu noktada, tüm bunların neyle ilgili olduğunu öğrenmek için ölüyorum.

Carla bana uzun uzun bakıyor, sanki dürüstlüğümü değerlendiriyormuş gibi, sonra hafifçe öne eğilip fısıldıyor: "Ben bir BDSM kulübündeyim."

Anlamadan bakıyorum. BDSM'nin ne olduğunu biliyorum ama söylediklerine bir türlü ısınamıyorum. "Bir çeşit tarikat mı demek istiyorsun?"

Carla donakalır ve sonra küçük bir kahkaha atar. "Tanrım, hayır. Öyle bir şey değil." Bir süre sonra yüzündeki eğlence kayboluyor. "Ama bu pek konuştuğumuz bir konu değil. Gizlilik anlaşması imzalamayan hiç kimse içeri alınmaz. Kesinlikle hiç kimse." Son sözleri sert bir tonda söyleniyor ve bu gizemli kulübün talep ettiği tam gizlilik ihtiyacını ifade ediyor.

Vay canına. "Neden birisi bunu kabul etsin ki?" diye soruyorum. Bunun ne anlama gelebileceğini düşününce vücudum biraz ısınıyor.

"Müşteriler yüzünden," diye açıklıyor Carla. "Hepsi güçlü, zengin ve bazen de görünürlüğü yüksek erkekler. Hayatın her kesiminden erkekler. Doktorlar, avukatlar, işadamları, CEO'lar, ünlüler... hatta kongre üyeleri ve senatörler."

"Şaka yapıyorsun," diyorum, yoğun bir hayranlıkla, nefes alışım hızlanarak. Carla başını sallar ve "Hayır" diye cevap verir. Koltuğuna geri oturuyor,

smoothie'sinden bir yudum alıyor. "Gizlilik sözleşmeleri bu yüzden imzalanır."

"Yani bu adamlar evli mi?" Bir süre bu bilgiyi sindirmeye çalıştıktan sonra soruyorum. Söyledikleri hiç gerçekçi değil ama ona inanıyorum. Yalan söyleyemeyecek kadar ciddi ve şimdi tüm detaylara açım.

Carla düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "Bazılarının öyle olabileceğinden şüpheleniyorum ama kesin olarak bilmenin bir yolu yok." Smoothie'sinin kapağını yerine koyuyor ve öne doğru eğiliyor. "Kulüp gizli bir atmosferde büyüyor ve bazı Subs'lar Dom'ların kimliklerini bilse de," elleri dışarı doğru uçarak sözlerinin yoğunluğunu artırıyor, "kulüp dışında onlarla ilgili herhangi bir bilgiyi ifşa etmek veya paylaşmak yasak." Devam ederken kaşları hafifçe birbirine çarpıyor, "Sanırım erkeklerin çoğu cinsel iştahlarını doyuracak bir yer arayan genç, uygun bekarlar, bu yüzden çoğu Subs özgür bir vicdanla oynuyor."

Subs ve Dom'lar bana tanıdık gelen terimler... Yani herkes Elli Ton'u okudu, değil mi?

Tüm bunlar çok ilgi çekici ve kendimi eğilip sesimi alçaltırken buluyorum. "Peki bir Sub bir Dom'u kulüp dışında ifşa ederse ya da tam tersi olursa ne olur?" Sormak zorundayım.

Carla'nın gözlerinde öfke parlıyor. "Sadece yasal işlemlere maruz kalmakla kalmazlar, aynı zamanda kovulurlar ve ömür boyu yasaklanırlar." Bir sonraki kelimeyi vurguluyor: "Ama bunlar karşı karşıya gelmek istemeyeceğiniz insanlar." "Bu kulüp eğlenceli, heyecan verici ve sarhoş edici ama bu insanlarla düşman olmak istemezsiniz. Ciddiyim, Dah." Koltuğuna yeniden yerleşip "O yüzden aramızda kalsın" dediğinde ortam biraz yumuşuyor.

Pencereden dışarı bakarken sözlerinin yerleşmesine izin veriyorum. Biraz korkutucu ama aynı zamanda heyecan verici. Neden böyle bir kural olduğunu anlayabiliyorum. Kulüp gizlilikle büyüyor, bu yüzden işlerini sürdürmek istiyorlarsa kimlikleri ifşa etmek büyük bir hayır-hayır olurdu. Ayrıca, işleri gizli tutmak muhtemelen üyeler için büyük bir çekiciliktir. Eminim her iki taraf için de gizlemek zorunda kalacakları kadar ahlaksızca bir şey yaptıklarını bilmek çok daha eğlenceli ve heyecan vericidir. Yakalanma riski sadece heyecanı artırıyor. Bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor.

Smoothie'sinden bir yudum daha alırken gözlerim Carla'takılıyor, gözleri bana sabitlenmiş. "Peki bunu bana neden tekrar anlatıyorsun?"

Carla'nın bir sonraki sözleri neredeyse beni sıçratacaktı. "Çünkü gelip kontrol etmeni istiyorum."

Şaşkınlıkla gülüyorum. "Ne?"

"Erkek arkadaşım, biliyor musun, Bruce? İkimiz de üyeyiz. Aslında bu şekilde tanıştık."

Çenem resmen düştü. Bu hiç beklemediğim bir bombaydı. "Yok artık!" Carla'nın yüzünde bir kızarıklık oluşuyor. Demek o bir itaatkâr! Onun hakkında bunu hiç düşünmemiştim. Sanırım ilişkilerindeki İtaatkâr o... Kendimi fazla kaptırmadan önce bu düşüncemi hemen durdurmalıyım.

Carla başını sallar. "Beni bir açık artırmada satın aldı."

Bu da ne böyle? "Müzayede mi?" Merak içinde nefes alıyorum. Carla'nın erkek arkadaşı onu *satın mı almış*? Gözlerim açılıyor ve nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. *Ne oluyor lan?*

" bir şey değil," diyor Carla savunmaya geçerek. "Açık artırmalar, Sub ve Dom'ların deneyimlerini bir üst seviyeye taşıyabilecekleri bir şey ve bu adamlar bunu yapma ayrıcalığı için çok para ödüyorlar. Kulağa ne kadar karanlık gelse de, Sub'un bakış açısından bakarsanız gerçekten iyi huyludur." Sesi şimdi çok daha yumuşak ve anlamam için adeta yalvardığını söyleyebilirim. Ve ben de deniyorum. Gerçekten deniyorum. "Dom bir seks kölesi için bir aylığına yüksek bir para öder ve Sub da hükmedilme fantezisini yaşar. Bazen, birbirlerinden yeterince hoşlandıklarına karar verirlerse kulübün sınırları dışında bir ilişki bile kurabilirler, benimle Bruce arasında olduğu gibi." Tatlı tatlı gülümsüyor ve omuz silkmeden önce bir an dudağını ısıyor. "Gördüğünüz gibi, zarar yok, faul yok. Her şey temiz, rızaya dayalı ve şartlar ve koşullar sözleşmelerde belirtiliyor. Kimse hoşuna gitmeyen şartları kabul etmek zorunda değil. Kurallara uyulmalıdır, aksi takdirde."

"Kulağa korkutucu geliyor," diye . "Birine satılmak."

Ben daha düşüncemi tamamlamadan Carla başını sallıyor. "Çok fazla evrak işi var ve tüm arzularınız ve fetişleriniz açıkça belirtilmiş. Her şey rızaya dayalı ve kulüp herkesin güvende olduğundan emin olmak istiyor. Ciddiyim. Her şey fantezilerinizi yaşamakla ilgili."

Koltuğumda kıpırdanıyorum. Satın alınma düşüncesi bile kalbimi hızlandırıyor. Kendime yalan söylemeyeceğim. Güvenli olduğunu bilseydim.

"Sana bunu bu yüzden anlatıyorum," diyor Carla, ama ben düşüncelerimin içinde kaybolmuş, zar zor dinliyorum. "Çünkü para kazanabilirsin... eğer bu tür şeylerden hoşlanıyorsan tabii. Bence hoşuna gider. Sert bir sikişe ihtiyacın olduğuna eminim. Ya da iki. Ve şu anda paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Kulaklarım diken diken oldu ve kalbim şok içinde hareketsiz kaldı. Gerçekten bu kadar açık mı? "Nereden bildin-"

Başını sallayarak endişelerimi yok sayıyor. "Burada yenisin ve bu kıyafetler pahalı. Araban olduğunu bilmeme rağmen işe arabanla gelmiyorsun. Ve sana o çantayı verdiğimde, kaybetmekten korktuğun için sanki sana beş milyon dolarlık bir nişan yüzüğü vermişim gibi davrandın." Carla yine başını sallıyor. "Ukala gibi görünebilirim ama değilim." Masanın öbür ucuna uzanıyor ve elini nazıkçe benimkinin üzerine koyuyor. "Sana yardım etmek istiyorum."

İçimde bir şeyler uyandırmana *yardım etmek istiyorum*. Gözlerim masaya odaklanıyor ve düşüncelerime dalıyorum.

Söylediklerinin hepsi heyecan verici ve erotik geliyor ve hükmedilmek her şeyden çok arzuladığım bir şey. Ama bunun nedeni karanlık ve çarpık. Sadece bunu düşünmek bile eskiden kabuslarımın değişmezi olan korkunç bir sahnenin gözlerimin önünde canlanmasına neden oluyor. Yıllar oldu ve bunu aştığımı sanıyordum. Ama atlatamamışım.

Bana yaptıklarını asla unutamam.

"Lütfen dur," diye yalvarıyorum, boşuna çırpınırken sesim acıdan boğuluyor. Kafamın içinde defalarca yalvaran kendi sesimi duyuyorum ve bu ses omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve anıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Üstümdeki ağır bedeni. Bana sessiz olmamı söylerken iğrenç nefesinin kokusu.

"Sana sessiz olmanı söyledim, seni küçük sürtük!"

Boğazımı temizliyorum ve derin nefes alıyorum. Bugün nerede olduğumu ve nasıl geçmişte kaldığını hatırlamaya odaklanıyorum. Ama onun sesi bir türlü gitmiyor. Hatıralar gözümün önünden geçiyor. Etrafta babamı nasıl aradığımı hatırlayarak bedenim geriliyor. Bana yardım etmesi için nasıl bağırdığımı.

Karşı koymaya çalıştım ama işe yaramadı. Hatırladıkça kalbim hızla çarpıyor, damarlarıma soğuk kan pompalıyor. Keşke unutabilseydim.

"Dah?" Carla soruyor.

Ellerimi onunkilerden çekiyorum, irkiliyorum. Nefesim kesiliyor ve öfke göğsümü sıkıyor.

"Bir sorun mu var?" Carla endişeyle bana bakıyor ve ben de bir anda nasıl bu kadar kolay dağıldığıma şaşıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve yumuk olduğunu fark etmediğim yumruklarımı açıyorum. Lanet olası piç kurusu. Benden çok şey almıştı ve bunun bedelini ödemek zorunda kalmamıştı. Babama Tommy Amca'nın yaptıklarını anlattığımda sadece güldü, kardeşinin böyle korkunç bir şey yapabileceğine inanmıyordu. Onu bana tercih etti ve beni hastaneye götürmeyi reddetti. "Evet, özür dilerim. Sadece bana anlattıklarını düşünüyordum ve kulağa ne kadar ilginç geliyordu," diye yalan söyledim. Ailemden başka kimseye anlatmadım. Utanıyorum. Utanmam için bir neden olmadığını biliyorum ama utanıyorum.

Carla ikna olmamış görünüyor. "Emin misin?"

"Evet." Endişesini elimle savuşturuyorum ve boğazımda oluşan acıyı yutuyorum. Tommy Amca'nın bana yaptıkları konusunda bana inanmadığı için babamı asla affetmedim. Bu olay aile içinde o kadar çok sürtüşmeye neden oldu ki annem sonunda onu boşadı. Tüm o çılgınlıklar, tartışmalar ve havada uçan suçlamalar korkunçtu. Bana ne olduğunu en çok annemin önemseyişine inanmak hoşuma gidiyordu. Nasıl olduğunu gördükten sonra

Tommy Amca'nın yaptıklarının bedelini ödediğinden emin olmak yerine boşanmada hangi malları alacağına odaklandığında, evliliğinde mutlu olmadığı için babamı terk etmek için beni bahane olarak kullandığını hissetmeye başladım. "Lütfen devam edin."

Carla bir an tereddüt ediyor, beni dikkatle inceliyor. Buna inanmıyor ama bana ne olduğunu bilmesine izin veremem. Korkmasını istemiyorum. Başımı salladım ve sonunda devam etti. "Her neyse, eğer biri seni satın alırsa, son teklifin yarısı kulübe gider. Ama minimum teklif beş yüz bin dolar olduğunda, ücretler konusunda şikayet edecek pek bir şey bulamazsınız."

Şokla bakakaldım. Beş yüz bin dolar mı? Bunun farkına varmam bile uzun bir süre aldı. Aklımın gittiği yerden uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. Geçmişe takılıp kalmak istemiyorum. Bunu yapamam.

"O kadar para mı?" Sesimde inançsızlıkla soruyorum. "Şaka yapıyor olmalısın!" O kadar para verdiklerine inanamıyorum.

Carla başını sallar. "Sana söyledim, bu adamlar senin hayal bile edemeyeceğin kadar güçlü ve zenginler. Bazıları için bir milyon, bir dolarlık banknot gibidir. Ama bu yarısı bile değil. Üyelikleri için zaten ayda yüz bin dolar ödüyorlar; bu adamlar kesinlikle çok zengin."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. İsteyebileceğim her şey parmaklarımın ucunda... eğer kendimi bir aylığına birinin seks kölesi olacak kadar alçaltabilirsem. Bu utanç verici bulmam gereken bir fikir, hatta beni özüm kadar tiksindireceğini düşündüğünüz bir fikir, ama kendimi... bunu arzularken buluyorum.

Buna ihtiyacım var.

Travmatik deneyimimden yıllar sonra, hükmedilme arzusuyla büyümüştüm. Bu ironik bir durum, çünkü amcam asla sert ya da kaba değildi. Beni bastırdı ama sonra vazgeçtim. Kurtulmam gereken şeyler oldukça spesifik.

İlk başta bu duygular bana utanç veriyordu ama kendime engel olamıyordum. Kurtulmak için güçlü bir adam tarafından kontrol edilmeye ihtiyacım vardı. Başka bir yolu yoktu. Bu durum bazı partnerlerimle sürtüşmelere neden oldu. İlk erkek arkadaşım neden onun beni zorlamasını istediğimi, neden acımasızca becerilirken boğulmak ve tokatlanmak istediğimi anlayamadı. Nasıl tecavüze uğradığımı ve bu eylemin beni kimseye söylemeye cesaret edemediğim şekillerde nasıl saptırdığını asla bilemezdi. Ben de anlamıyordum. Herhangi biriyle yaşadığım her cinsel ilişkiden sonra kendimi hasta hissediyordum. Bir terapistin yardımıyla geçmişteki ve şimdiki her şeyle başa çıkmaya başladım. I

ama bunun zevk için olduğunu ve kontrolün bende olduğunu bilmeliyim. Bunu istediğim zaman durdurabilirim.

"Bazı Subs ve Domlar kimliklerini korumak için maske takarlar," diye açıklıyor Carla, düşüncelerimi bölerek, "bu yüzden kendinizi daha rahat hissettirecekse bir maske bile tercih edebilirsiniz." Sinsice sırtıyor. "Bir cinsel karşılaşmanın baharatına ve cızırtısına muazzam bir katkı sağlar."

Bilinçsizce, maskeli bir adam tarafından domine edildiğimi, tutulduğumu ve içim çiğnenene kadar becerildiğimi düşünüyorum. Anılarımın verdiği huzursuzluk kaybolmaya başlıyor. Bu benim için iyi olabilir. Bu bana hiç düşünmediğim bir şekilde yardımcı olabilir. Ben kırıldım. Öyle olduğumu biliyorum. Terapistim ne kadar aksini söylerse söylesin, kırıldığımı biliyorum. Bu şekilde yaşamak istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. Belki de ihtiyacım olan şey budur. Ne yaptığını bilen bir Dominant, bana tam olarak ihtiyacım olanı verebilecek biri. Bunu hayal edebiliyorum ve amımı sıkan ve meme uçlarımı sertleştiren tüm karanlık şeyler gözlerimin önünde oynuyor.

"Dah?" Carla soruyor.

Fantezime dalmışken tuttuğumu fark etmediğim elimi boynumdan çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Bu kulüp kulağa çok çılgınca geliyor."

Carla geniş bir gülümseme yayar. "Çünkü öyle! Güven bana, bayılacaksın o."

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

A Hazırlıklı olduğumdan emin olmak için bir kez daha bakarken küçük bir sırtış belirliyor. Bu evi inşa ettiğimde, bu oyun odasını yaptırdığımdan emin oldum. Onun tek amacı zevkidir. *Benim zevkim.*

Hangi sapkınlığa erişmek istersem, burada var. Duvarlar koyu gümüş rengine boyanmış ve ahşap mobilyalar tamamen siyah. Temiz çizgileriyle erkeksi ama önemli olan detaylar.

Tavanda kancalar var; seks salıncağı için, zincirler için. Ne sikim istersem onun için. Ve çeşitli yerlere dağılmış durumdalar. İtaatkarımın tavanda desteksiz sallanmasını istersem, bunu gerçekleştirebilirim. Ben onu arkadan becerirken kollarını başının üstünde sabitleyebilirim ve gidebileceği hiçbir yer yok, saklanacak bir yer yok, benden başka yaslanabileceği hiçbir şey yok.

Gözlerim uzak köşedeki Aziz Andrew Haçı'na takılıyor. Bu benim en sevdiğim cezalandırma araçlarından . Ona bağlanmış, affedilmesi için yalvaran tatlı bir İtaatkâr'ı hayal ederken sikim pantolonumun içinde sertleşiyor. *Evet.* Buna ihtiyacım var. Hemen şimdi ihtiyacım var. Sapan sehpası ve şaplak sehpası onun yanında ama onları neredeyse hiç kullanmıyorum. Gerçi bazı onları tercih ettiğini biliyorum ve her zaman uzlaşmaya hazırım.

Elimi deri kaplı raketin üzerinde gezdiriyorum ve çekmecedeki diğer aletlere bakıyorum. Hepsi yeniydi. Hiç kullanılmamış, bir kez bile. Son Sub'ımdakilerden kurtuldum ve bu açık artırma için yenilerini aldım. Meme ucu kelepçeleri, tıkaçlar, kürekler, kırbaçlar, ipler, bastonlar, kelepçeler, göz bağları, her şey. Denizaltımın ihtiyaç duyabileceği her şey.

Küreği yavaşça ait olduğu yere koyuyorum ve çekmeceyi kapatıyorum, kendimi hazır hissediyorum.

İlk başta bir tane daha doğurmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Hatta bir tane istediğimden bile emin değildim. Ama akşamın nasıl geçeceğini hayal ettikçe, müzayededen bir tane almam gerektiğine daha çok karar verdim.

Eğer bunu yapacaksam, doğru yapacağım. Ve benim için bu, mutlak kontrol demek. Bir sözleşme istiyorum ve kendi evimin mahremiyetini istiyorum. Yakın arkadaşlarım da dahil olmak üzere diğer bazı Domların kulüpte kalmayı tercih ettiklerini biliyorum. Orada özel odaları var ve sanki bu sadece bir hobiymiş gibi oradan ayrılıp hayatlarına devam ediyorlar. Ama benim için bu çok daha fazlası.

Doğru kadınla tanıştığımda bu sınırdaki bir saplantıya dönüşüyor. İhtiyaçlarının karşılanmasını isteyen biri, benimkileri tamamlayan ihtiyaçlar.

Odanın ortasındaki yatağa oturdum ve cebimden maskeyi çıkardım. Kulübe her girdiğimde maske takıyordum, tıpkı üst düzey erkeklerin çoğunun yaptığı gibi. Bu yaşam tarzı hakkında açık olmanın sonuçları olduğunu zor yoldan öğrendim. Dahası, şirketimi kurduğumda kişisel tercihlerimin şirkete ne kadar etkileyebileceğini çok çabuk fark ettim.

O zamanlar, yeni başladığım zamanlarda, aptalın tekiydim. Daha iyi bilmeliydim, ama dikkatsizdim. Aileme kızgındım ve beni memnun etmek isteyen kadınlarla dolup taşıyordum. Bu durum gururumu okşuyordu ve onların arkadaşlığından zevk almaya hevesliydim. Genç ve aptaldım. Bu kadar pervasız olmamalıydim. Buna değmezdi ve eğer geri alabilseydim, alırdım.

Kısa sürede magazin basınında playboy olarak adımlı duyardım. İşte o zaman Zander beni kulüple tanıştırdı. Bu, arzularımı tatmin etmenin ama yine de anonim kalmanın bir yoluydu. Şirketim artık benim kişisel tercihlerim yüzünden zarar görmek zorunda değildi ve hissedarlar da yakamdan düşmüştü. Artık önemli olduklarından değil. Artık bana bir bok yapamazlar.

Her iki durumda da mümkün olduğunca gizli kalmak en iyisi. Ne pahasına olursa olsun skandallardan ve olumsuz basından kaçınmalıyım. Geçim kaynağım tehlikede ve kadınlar buna değmez. Eskiden oturma odamda asılı olan düğün fotoğrafımın görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. İhtiyacım olan tek şey başarısız bir evlilik. Beni gafil avladı ve bana karşı daha fazla şey hissettiğini düşünmem için beni kandırdı. Club X'in oyun kitabından bir not almalıyım ve ona bir gizlilik sözleşmesi imzalatmalıyım.

En azından iğrenç boşanmamızdan sonra bir tane imzalamak için maaş çekini aldı. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Başından beri sadece maaş çeki istiyordu. Sadece

Herkes gibi. Hepsi sadece lanet bir maaş çeki istiyor.

Yataktan kalkıyorum, küreği tekrar çıkarma ihtiyacı hissediyorum ama İtaatkârım yanımda değil. Boynumu kırıyorum ve geçmişi unutuyorum. Ait olduğu yerde. Bu gece şu an ve karşılanması gereken ihtiyaçlarla ilgili. Bunu yeterince erteledim. Bunu *hak ediyorum*.

Zander'ın mesajıma verdiği tepkiyi düşündükçe bir kahkaha atıyor ve sırıtıyorum. Beni bu yaşam tarzıyla tanıştıran oydu. Bir Dominant olarak serbest bırakılmanın ve kontrolün tadını çıkarmayı öğrendim. Ama bundan daha fazlası var. Bir İtaatkâra hizmet etmenin verdiği tatmin. Onu eğitmek ve gerçekten zevkle doymasını izlemek. Onun güvenini ve bağlılığını kazanmak. Bu bir heyecan ve son derece tatmin edici bir heyecan.

Canım çekiyor ama erteliyordum. Başka birine güvenmek çok zor. Sizi dinleyeceklerine ve size güvenmeyi öğreneceklerine inanmak. Gerçek bir güven inşa etmek daha da zor. Ama beden dilinizi ya da ilkel ihtiyaçlarınızı saklayamazsınız. Son itaatkârım ihtiyaçlarını saklamaya çalışmıştı. Sanırım sadece oynamak istiyordu. Ama ben rol yapmam ve inanmam. Mükemmellik isterim. Bu işe her şeyimi veririm ve karşılığında bu işe harcadığım tutku ve enerjinin her zerresini beklerim. Ama son Sub'im bana bunu vermedi. Meydan okuyordu ve sadece cezalandırılmak istiyordu. Her zaman. Ve her seferinde daha sert ve daha acı verici olmasını istiyordu. Benim acıya karşı bir fetişistliğim yok. Bu beni ilgilendirmiyor. O da bunu biliyordu. Tasmamı ondan çıkardım ve bir daha Club X'e adımımı atmadım.

Kulübe gelmeyeli neredeyse bir yıl oldu, bir İtaatkârım olmayalı ve bu temel ihtiyaçlarıma boyun eğmeyeli bir yıl oldu. Arzularıma dalmaya ve bu odayı iyi bir şekilde kullanmaya fazlasıyla hazırım.

Yüzümde bir sırıtışla maskeyi cebime atıyorum. Gösteri zamanı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

C *Lub X.*

Kulübün kapısından girip lobiye geçtikten sonra karanlık bir balo salonuna adım atarken keskin bir nefes alıyorum.

saf lüks olarak tanımlayabilirim. Zemin, nefes kesici karmaşık desenlerle iç içe geçmiş pelüş, kraliyet kırmızısı halıyla kaplı ve topuklu ayakkabılarımın tıkırtıları yumuşaklığa karşı sessiz kalıyor. Duvarlar yumuşak bir mora boyanmış ve altın süslemelerle kaplanmış, altın aplikler ise kırmızı bir parıltı yayarak odayı boğucu bir ambiyansla dolduruyor.

Yüksek tavanlar mekâna derinlik kattığı gibi, tenimi heyecandan karıncalandıran bir ferahlık da veriyor. Bileğimdeki bileziğe dokunuyorum. Bu geçici ama herkes takıyor. Sadece krem rengi bir lastik ama katıldığında Carla'ninkine benzeyecek. *Eğer* katılırsam. Lastik, ortadaki halka siyah olmak üzere birbirine kenetlenen üç metal halka ile birleştiriliyor. Bunun diğer üyelere benim bir İtaatkâr olduğumu ve sınırsız özgürlüğü tercih ettiğimi gösterdiğini söyledi. Bu düşünce bile içimin arzuyla ısınmasına neden oluyor. Şu anda bilekliğimin rengi kremle sınırlı çünkü öğreniyorum. Bunu gören herkes benim BDSM bakiresi olduğumu anlayacak. Başka renkler de var ama onlar benim zevkime göre değil. Bu bilgi, bileğime ilgiyle bakan erkekler geçerken nefesimin ciğerlerimde kalmasına neden oluyor, ama ben hala kulübün ihtişamını seyrediyorum.

Geniş odanın her yerinde özenle yerleştirilmiş çok sayıda masa ve duvarları kaplayan kadife koltuklu kabinler var. Odanın sonunda büyük kırmızı perdeleri kapalı, arkasında yatan sırrı saklayan bir sahne yer alıyor. En solda, neon mavisi ışıkla aydınlatılmış ve insanoğlunun bildiği her türlü içkiyle donatılmış gibi görünen üst düzey bir bar var. Yumuşak, zarif

Müzik, ustalıkla gizlenmiş surround hoparlörler üzerinden çalıyor ve sadece lüks havaya katkıda bulunuyor.

Ancak Club X ile ilgili en heyecan verici şey abartılı süslemeler değil. İnsanlar. Carla ve Bruce'un arkasında, şeye hayranlıkla bakarak yürüyorum. Gözlerim sağa sola dalıyor, her şeyi kavramaya çalışıyor ve başarısız bir şekilde sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Gözlerimi Carla'nın arka tarafına dikiyorum ve manzarayı hayranlıkla izlerken yanaklarım pembeleşiyor. Bu gece çok ateşli görünüyor. Poposunun yanaklarını zar zor örten ve vücudunu saran kısa bir elbise giymiş, her lezzetli kıvrımı sergiliyor. Aslında buradaki her kadının üzerinde kışını zar zor kapatan bir elbise var.

Her yerdeler.

Güzel genç kadınlar ve maskeli genç erkekler, şık ve pahalı takım elbiseler içinde odayı dolduruyor. Yüzleri maskelerin ardında saklı olsa da, bu adamlardan yayılan hırs, dürtü ve otoriteyi neredeyse hissedebiliyorum ve bu beni dizlerimin üzerine çöktürüyor.

Güç. Zenginlik. Seks. Hepsi burada, tek bir çatı altında.

Etrafıma baktığımda maskesiz tek bir adam bile göremiyorum. Bazıları siyah ve sade. Diğerleri gümüş rengi ve hayvan temalı. Erkekler masalarda ya da kabinlerde tek başlarına oturup neredeyse yırtıcı bir bakışla odayı izlerken, diğer erkekler gruplar halinde oturup kendi aralarında sessizce konuşuyorlar. Diğer Dominantlara bir ya da iki güzel kız eşlik ediyor, ancak kimin sorumlu olduğu açık. Neredeyse tüm kadınlar itaatkâr pozlar veriyor ya da etrafta dolaştırılıyor.

Koyu renk takım elbiseli, yüzü metalik bir maskenin ardına gizlenmiş uzun boylu bir adamın, elinde yürüdükçe şingırdayan bir zincirle yanımdan geçişini izliyorum. Zincir, gümüş rengi bir elbise giymiş siyah saçlı bir kıza bağlı. Kız hareket ettikçe elbisenin birbirine dikilmiş ince kumaş yırtıklarından başka bir şey olmadığını, teninin boşluklar arasında açıkta kaldığını görebiliyorum. Dom hafifçe çekiştirirken ve tasma boğazındaki tasmayı çekerken gözlerim açılıyor. İtaatkâr hafifçe öne doğru yuvarlanıyor ve adam onu yakalayıp sert göğsüne çekiyor ve kulağına fısıldıyor. Adam kıkırdarken kadın takım elbisesinin ceketine gülümsüyor ve başını hafifçe sallayarak adama bakıyor ve söylediklerine yumuşak bir "Evet efendim" cevabını veriyor.

Onu bırakıyor ve başka bir adamın oturduğu masaya doğru rahatça yürüyor.

Oturan adam, uzun boylu bir sarışın, Dom'un Sub'ına yoğun bir ilgiyle bakıyor, bacakları genişçe dikilmiş. Denizaltına bir şeyler mırıldanıyor ve

Her ne ise kızarıyor.

"Cevap ver ona," diye buyurduğunu duyuyorum Dom'un, ateşli bakışlarla İtaatkârına bakarken.

Sub tereddütlü görünüyor, ancak duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyleyip hafifçe başını sallamadan önce yüzünde şehvet kolayca okunabiliyor. Bunun üzerine Dom masada sarışın adamın yanına oturuyor ve Sub'ını kucağına çekerek bacaklarını iyice açıyor ve çıplak ayaklarının toplarını kalçalarının her iki yanındaki deri kaplı sıraya yerleştiriyor. Sarışın adam yaklaşıyor ve Sub'ın elbisesinin üst kısmını indirerek sağ göğsünü çıkarıyor. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor. Meme ucunu ağzına almasını ve elini bacaklarının arasına doğru kaydırmasını izliyorum. Başı Dom'un omzuna doğru düşüyor ve zevkle yumuşak bir şekilde inliyor.

Nefesim kesiliyor ve gözlerim açılıyor.

Odaya bir göz atıyorum ve sonra tekrar onlara odaklanıyorum. Etraftaki hiç kimse bunu fark etmemiş ya da sıra dışı bulmamış gibi görünüyor ve bu erotik manzara karşısında içimin ısındığını hissediyorum. Buranın bir BDSM kulübü olduğunu düşününce, Domların kölelerini sikip boyun eğdirdiği vahşi bir seks partisine girmeyi bekliyordum ama ortam bundan çok daha üst sınıf, neredeyse gizli ve baştan çıkarıcı bir his veriyor. Ama yine de bir şey gördüğüm için şok oldum. Kanım arzuyla ısınıyor ve vücudum alev alev yanıyor.

Sarışın adamın memesini emmesini izlemeye devam ederken meme uçlarım titriyor ve nefesim kesiliyor. Carla kulağıma "Seksi, değil mi?" diye fısıldadığında yanaklarım utançtan yanarken gözlerimi kaçırıyorum.

Carla bana bakıyor, gözleri geçip çifte ve sonra tekrar bana dönerken göğüsleri kabarıyor. Carla'nın elbisesine bir türlü alışamıyorum; pahalı görünüyor ve üzeri ışıltılı payetlerle kaplı. Her iki yanında da uzun bacaklarını gösteren ve neredeyse amını ortaya çıkaran uzun yırtmaçlar var. Saçları boğucu derin bir yan parçaya şekillendirilmiş ve makyajı kusursuz. Boynunu süsleyen alt yaka sadece seksiliğini artırmaya yarıyor. Cilalı altın etiketi olan ince deri bir kayış.

Eğilip fısıldıyor, gözleri hâlâ solumuzdaki sahnede, "Bruce beni paylaşmıyor. Aramızdaki şey bu değil."

Erkek arkadaşı ve Dom'u Bruce arkasında beliriyor, metalik maskesi ortamdaki kırmızı ışıktaki parlıyor, koyu renk, yelekli takım elbisesi diğer zengin erkeklerle uyum içinde. Carla'ya tasma takmıyor ve pek çok çifte de yok gibi görünüyor. Bu gece Carla'nın zincirinden kurtulmasına izin verdi, Carla bunu her zaman taktığını söylemişti ama

ondan birkaç adımdan fazla uzaklaşmasını yasakladı. Ona kuralları söylediğinde ben de oradaydım ve kızın bu kuralları nasıl hevesle kabul ettiğine inanamadım. Onu memnun etmek istiyor. Onun otoritesini ve koşullarını arzuluyor. Bu bana yabancı bir dinamik. Bruce'la bundan önce sadece bir kez tanışmıştım. Yeterince sıradan bir çift gibi görünüyorlardı. Ama bu farklı. Çok farklı. Burada, Kulüp X'te, Carla'nın dünyasının efendisi o.

Her ne kadar bir Dom ve onun Sub'unun arkasındaki dinamiklerin temellerini bilsem de, Carla'yı bu kadar itaatkâr görmeye alışmam biraz zaman alacak çünkü o çok uygulamalı, kariyer odaklı bir kadın. Bunu beklemiyordum. Yaşam tarzı hakkında hayal kurmak başka bir şey. İçine dalmak bambaşka bir şey.

Ama Sub olmak böyle bir şey, diyorum kendime, tüm kontrolünü ve gücünü başka birine teslim etmek ve dizginleri onun eline vermek.

Bu açıdan bakıldığında Carla mükemmel bir Sub.

Uyum sağlamak ve Carla'nın davranışlarını taklit etmek için elimden geleni yapıyorum. Sırt dekolteli siyah bir elbise giyiyorum, uyluğumun ortasına kadar yükseliyor ve ön tarafı geniş göğüs dekoltemi gösterecek şekilde düşük kesimli. Salon mükemmeli saçlar, boğucu makyaj, tayıt külotlu çorap ve parlak nude topuklu ayakkabılar görünümümü tamamlıyor. Kendimi seksi hissediyorum ama aynı zamanda buraya ilk kez geldiğim için son derece gerginim. Orada bulunan tüm kadınlar rollerini kusursuz bir şekilde oynuyor gibi görünüyor ve uyum sağlayabileceğimden emin değilim. Bu düşünce endişemi tekrar ön plana çıkarıyor. Keşke sakinleşebilsem ama rahatlamakta zorlanıyorum. Özellikle de müzayedenin bu gece olduğunu bilerek.

Biri tarafından satın alınabileceğime inanamıyorum. *Beş yüz bin dolar... ya da daha fazlası.* Bu düşünce gerçeküstü. Kelimenin tam anlamıyla topuklarım titriyor.

"Bu çılgınlık," diye nefes alıyorum, sesimi olabildiğince alçak ve gözlerimi güvenli bir yerde tutmaya dikkat ederek. Carla, talep edilmesem bile itaatkâr rolü oynamam gerektiği konusunda uyarmıştı. Kulübün sağladığı fanteziyi bozacak hiçbir şey yapamam. Kimseyi gücendirmek istemiyorum ve kovulmak da istemiyorum. Maskeli adamlar denizine bakarken kalbim çarpıyor. Bunlar güçlü adamlar, tam da istediğim gibi bana hükmedebilecek adamlar. Onlardan biri tarafından alaşağı edildiğim bir görüntü gözlerimin önünden geçiyor. Farkına bile varmadan, tahrik ve korku karışımı bir duyguyla titriyorum. "Burası hakkında haklıymışsın."

"Sana söylemiştim," diye fısıldıyor Carla o kadar alçak sesle ki zar zor duyabiliyorum. Bruce'a dönüp izin istiyor ve Bruce ona belli belirsiz bir işaret veriyor.

başını salladı. "Gel," diyor sessizce, beni takip etmemi işaret ederek. "Oturmadan önce Bruce sana etrafı göstereyim."

Cevap beklemeden Bruce'u takip etmeye başlıyor ve beni sağ taraftaki yürüyüş yoluna yönlendiriyor. Yemek salonundan çıkıp kulübün geri kalanının beklediği koridora gittiğimizde güvenlik detayları var. Bilekliklerimizi kontrol ediyorlar ve biz geçerken başlarını sallıyorlar. Onların varlığı midemdeki gerginliği daha da arttırıyor. Bruce elini Carla'nın küçük sırtına koyuyor ve Carla ona bariz bir takdirle bakıyor. Birkaç maskeli adam kafalarını bana doğru çevirip gözlerini üzerime dikince yürüyüşüm garipleşiyor. Onların bakışları altında kendimi mahcup hissediyorum, buradaki yerimden emin değilim. Bunlar güçlü adamlar -doktorlar, CEO'lar, avukatlar, senatörler- ve ben sadece sorunları onu buraya getiren aptal bir kızım. Ama bunu bilmelerine gerek yok. Kimsenin burada olma sebebimi bilmesine gerek yok.

Beni kontrol altına alacak güçlü bir adam arıyorum. Geçmişimi kontrol altına almama yardım edecek. İhtiyacım olan şey tam olarak bu.

Gözümün önünden korkunç görüntüler geçerken karanlık bir his göğsüme baskı yapıyor. Onları uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. Bunları düşünmek istemiyorum. Buraya bu karanlığı iyileştirmek için geldim. Bu bana yardım edecek. Edeceğini biliyorum. Buna *ihtiyacım var*.

"Bu adamlardan kaçının hükümette çalıştığını söylemiştin?" Bruce bizi yönlendirirken Carla'ya fısıldıyorum, gözlerimi o tehlikeli maskeli bakışlardan ayırıyorum ve karnımdaki endişeyi görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi düşünüyorum. Carla'nın kulüp üyesi olduğunu iddia ettiği tüm erkekler arasında hiçbirisi kamu görevinde bulunanlar kadar tabu görünmüyor. Bu adamlarda skandal riski daha büyük ve eminim bu da onlarla birlikte olmanın heyecanını daha da artırıyor.

Carla ağzının kenarından, "Emin değilim," diye cevap veriyor ve duymak için kulaklarımı zorlamam gerekiyor. "Unutmayın, Domunuz olacak kişi herhangi biri olabilir. Bir CEO, doktor, avukat, vali, kongre üyesi, senatör-"

"Başkan bile mi?" Sözümlü kesiyorum. Bu kısmen bir şakaydı ama sesimdeki mizah belirgin değildi. Çoğunlukla sinirlerim yüzünden.

Carla şok olmuş gibi duraksıyor, sonra başını sallıyor ve hafifçe kıkırdıyor. "Hayır... en azından..." yüzünde bir belirsizlik ifadesi belirir ve sözlerini "Sanmıyorum" diye tamamlar.

Eğer Birleşik Devletler Başkanı X Kulübü'nün bir üyesiye, kendi kendime, o zaman tüm bu ülke cehenneme gidiyor diye düşünüyorum.

Beni kimin alacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Bu geceki açık artırmaya dahil olmak için ne zaman bir kağıt imzalasam, neredeyse midem bulanıyordu. Çok endişeli ve kaygılıyım. Herkes beni satın alabilir. Aynı zamanda heyecan verici. Beni çıldırmaktan alıkoyan tek şey, tüm tercihlerimin, sert ve yumuşak sınırlarımın -yani yapmayacağım ve deneyebileceğim şeylerin- sözleşmede olduğunu bilmek. Sözleşmenin kendisi altmış sayfa uzunluğundaydı. Alıcı ve itaatkar arasındaki olası her ayrıntı ve etkileşim dahil edildi. Ve *tercihlerimin* ne olduğuna dair her şey harfiyen *yerine* getirilmeli. Kulüp, Madam Lynn'in bana e-posta ile gönderdiği tüm evrakları doldurma konusunda çok katı. Ayrıca, onunla ve Carla ile konuşmak bana bunun berbat bir korku filmi değil, istediğim fantezi olacağına dair inanç veriyor.

Bruce bizi duvar boyunca uzanan geniş bir odaya açılan kapının önünde durdururken Carla, "Burası Seks ve Boyun Eğme mağazası," diyerek eliyle işaret ediyor. İçeride, her türlü seks oyuncağı ve BDSM cihazıyla dolu sıra sıra raflar var. Dildolar, kırbaçlar, zincirler, ipler, meme ucu kelepçeleri, zarif popo tıkaçları ve aklınıza gelebilecek her türlü cinsel oyuncak var. Birkaç Dom'un zincirlenmiş Subs'larıyla etrafta dolaşıp, daha sonra üzerlerinde kullanmak üzere seçtikleri oyuncakları seçmelerini izliyorum. "Belli ki gelecekte buraya uğrayacaksınız. Sadece kendinizi fazla kaptırmayın." Sesinde mizah var ve bunu takdir ediyorum, ancak yine de heyecanımın susturulduğunu hissediyorum. Bu yeni ortamdaki deneyimsizliğim beni gerginleştiriyor ve kendimi aşırı bilinçli hissediyorum.

Tura devam ediyoruz ve Bruce bizi her iki tarafta odalarla dolu uzun bir koridordan üst kata çıkarıyor. Aşağıdaki kat gibi, salon da aynı gür halılar, güzel boyalı duvarlar, lüks mobilyalar ve lüks sanat eserleri ile zenginlik dolu.

Her odanın önünden geçerken, kalın ve süslü kapıların ardından et şapırtılarını ve zevk çığlıklarını belli belirsiz duyabiliyorum.

Carla durup sağ taraftaki bir kapıyı gösterdiğinde Bruce, "İşte özel daireler," diyor. "Burası... yani, neler olduğunu az çok tahmin edebilirsiniz. Bunlar Dom ve Sub için güvenli yerler ve birbirlerinin sınırlarını özel olarak tanıyabilecekleri yerler."

Koridorda koyu renk takım elbiseli adamlar sıralanıyor ve koyu renk gözlükleri ve kısa kesimleriyle işlerini ciddiye almış gibi görünüyorlar. Kimsenin kuralları ihlal etmediğinden emin olmak için burada oldukları çok açık.

Koridorda ilerlerken, amımın havaya sıkılmasına neden olan daha fazla sefahat sesi duyuyorum; bir kırbaç sesi ve ardından yumuşak bir çığlık ve ardından sanki bir adamın alçak sarkan taşakları ıslak bir amcığa çarpıyormuş gibi daha fazla et şaklatma sesi.

Orada olmak istiyorum, kendi kendime düşünüyorum, zihnim temel düşüncelerle yarışıyor. *Hükmedilmek*. Vücudum endişe ve ateşli bir beklentiyle karıncalanıyor. Sendeleyerek nefes alıyorum. Çok yakında. Avuçlarım terden ıslanmaya başladığında kalın bir şekilde yutkunuyorum. Çok bunaltıcı.

Koridorun sonuna ulaşıyoruz ve sonra Bruce bizi merdivenlerden aşağıya, rol yapma ve hatta tamamen seks yapma eyleminde olan Domlar ve Subslarla dolu büyük bir odaya açılan başka bir koridora götürüyor.

Bruce önümüzde duran sahneyi başıyla işaret ederek, "Burası oyun odası," diyor.

Onu zor duyuyorum. Gözlerim dizlerinin üzerine çökmüş, maskeli, kaslı, çıplak bir aygır tarafından yüzü sikilen bir Sub'da. Adam öne doğru itiyor, kadını koca sikinin tamamını taşaklarına kadar almaya zorluyor, sonra başını geriye atıp mutlak bir zevkle inliyor.

Siktir, diyorum kendi kendime, amım tekrar tekrar kasılırken ve meme uçlarım taş gibi sertleşirken, *bu çok ateşli*.

Zorlanmanın o karanlık eylemi beni tahrik ediyor. Her şeyden çok arzuladığım şey. Eskiden beni utandırırды, ama şimdi kurtulmamın tek yolu bu.

İzlerken nefesim kesiliyor, bu maskeli adam gibi biri tarafından zorla götürüldüğümü hayal ediyorum.

Bruce bana dönerek sessizce "Artık geri dönmeliyiz," diyor. Kızarmış yanaklarımı ve ağır nefes alış verişlerimi dikkatle izliyor ve dudaklarının kenarına eğlenen bir gülümseme yerleşiyor. "Ben yemeğe hazırım."

Hızla atan nabzımı sakinleştirmek için derin nefesler alıyorum ve Bruce bizi yemek salonuna ve dev sahnenin yanındaki boş bir masaya götürürken hiçbir şey söylemiyorum. Yerime oturduğumda birkaç maskeli adamın gözlerinin üzerimde olduğunu fark ediyorum, sanki yakında açık artırmaya çıkacağımı biliyorlarmış gibi beni süzüyorlar. Bakışları karşısında yanaklarım yanıyor, neredeyse içlerinden birinin gelip beni almasını ve zonklayan amımı rahatlatmasını dileyecektim ama onları görmezden geliyorum. Onlar söylemedikçe onlara bakmamam gerektiğini biliyorum. Yine de bazılarının içimde yanan arzuyu, hükmedilme ihtiyacını hissettiğini hissediyorum. Acaba bu onları bir pervane gibi ateşe mi çekiyor?

İçimi bir endişe dalgası kaplıyor. Ya bana bakan bu adamlardan biri bu gece beni satın alırsa? Onlar için yeterince iyi olabilecek miyim? Eminim çoğu eğitimli itaatkârlara alışıktır ama ben yeniyim. Bana öğretilmesi ve nasıl düzgün davranacağımı öğrenmem gerekecek.

Tek ihtiyacım olan tam teslimiyet, kendime söylüyorum. Domumun istekleri ve ihtiyaçları benim isteklerim ve ihtiyaçlarım olacak. Onun istekleri benim emirlerimdir.

Siyah üniformalı bir garson elinde altın kaplama bir menüyle gelip önüme koyduktan sonra beklentiyle bize bakınca düşüncelerimden sıyrılıyorum. Önce Bruce konuşuyor. "Carla'm için bir Dirty Harry," diyor yumuşak bir sesle, "benim için de bir shot viski." Carla başını sallıyor ve dönüp bana bakıyor.

"Sadece bir su lütfen," diyorum kalın kalın yutkunarak. Sinirlerim tepeme çıkıyor. Ellerim titriyor. Yakında açık artırmaya çıkacağım ve sonra biri bana sahip olacak. Bir yabancının. Sakinleşmek için içmeliyim ama aklıma ihtiyacım var.

Carla endişemi elinin tersiyle itti. "Sen iyisin. Buna bayılacaksın." Bu beni yatıştırmalı ama yatıştırmıyor. Neden gergin olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Belki bir kısmı hakkında bir fikri var ama bunu istememin gerçek nedenini bilmiyor. Olumsuz duygularımdan kurtulamıyorum. Yemeğimizi sipariş edip yemeye başladığımızda bile, yabani pirinç pilavı yatağında birinci sınıf biftek, endişeli hissediyorum. Bu geceyi nasıl geçireceğim konusunda çekingenim.

Ve aslında, çok korkuyorum. Tüm bunlarda yeniyim ve Club X ne kadar heyecan verici ve çekici görünse de, bırakın bir ay boyunca Sub olmayı, Sub olmak için tamamen uygun olup olmadığımdan bile emin değilim. Yani, Tanrı korusun, sözleşmemin yarısında artık dayanamayacağıma karar verirsem ne olur?

ve çıkmak mı istiyorsun?

Ama yapamam, kendime söylüyorum. Paradan çok, beni korkularıyla yüzleşmeye zorlayacak bir Dom'a ihtiyacım var. Hayatıma devam edebilmem için beni iyileştirecek bir Dom'a. Kanım soğuyor ve gözlerimi kapatıyorum. İçimdeki her şeyle, buna ihtiyacım olduğunu biliyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

T Audi R8'imın kapısı hafif bir klik sesiyle kapanıyor. Artık kendi başıma bir yere gittiğim nadir oluyor. Çalışmak için zamana ihtiyacım var ve yoğun şehir trafiğinde bir şoförün olması

İş için iyi bir saat. Kendim park etmek zorunda kaldığım daha da nadir oluyor. Kulüp X'in vale seçeneği var ama kimse kullanmıyor. Buradaki müşteriler iyi tanınıyor ve üyelerin kulübün yan tarafında kendilerine ait kapılı otoparkları var. Otopark, garajımdaki koleksiyona rakip olacak kadar pahalı arabalarla dolu. Özellikle Aston Martin'ler ve Porsche'ler gözüme çarpıyor.

Benim gibi erkekler için adeta bir hazine sandığı.

Gecenin soğukunda küçük bir *bip sesi* yankılayan kilide *basıyorum* ve girişe doğru yürüyorum. Maskemi çoktan takmıştım. Basit ve pürüzsüz, siyah ince deriden yapılmış, gözlerimin üzerini sarıyor ve burnumun köprüsünü kapatıyor. İpek bağlar onu yerinde tutuyor. Aslında bunu buradan satın almıştım. Kulüp çok çeşitli maskeler satıyor. Bu yaşam tarzı için hayal edebileceğiniz ya da ihtiyaç duyabileceğiniz her şeyi satıyorlar.

Dokuz ayak yüksekliğindeki oyma akçaağaç kapılara yaklaşırken, beklentiyle hınzırca gülümsüyorum. Bu kulübün içi tamamen başka bir dünya.

Günah ve karanlığın dünyası. Lüks bir dünya, yetişkinlerin oyun alanı.

Gecenin bu vaktindeki karanlık, kulübün dışını daha da çekici kılıyor. Sütunlar boyunca uzanan koyu kırmızı ışıklandırma içeride sizi neyin beklediğine dair bir ipucu bile vermiyor. Dışarıdan bakıldığında, kulübü daha önceden tanımıyor olsaydınız neye doğru yürüdüğünüz hakkında hiçbir fikriniz olmazdı.

Büyük kapılar açılıp içerisi görüldüğünde bile ilk başta aldanabilirsiniz.

Ben kapıyı çalamadan kapılar sessizce açılıyor. Personel o kadar iyi zamanlanmış ki hızımı yavaşlatmama bile gerek kalmıyor. Ayakkabılarım, pelüş halı kaplı zemin tarafından susturulmadan önce taş giriş yolunda tıkırdıyor. Kulübün sıcaklığını fuayede hissederek kolayca içeri giriyorum. Hafif baştan çıkarıcı müzik vücudumda mırıldanıyor ve bir sırtış yerime yerleşmekle tehdit ediyor.

Havanın kendisi kışkırtıcı ve gizemlidir. Bu dünyada hiçbir şey Club X gibi değildir.

"Paltonuzu kontrol edebilir miyim, efendim?" diye soruyor genç kadın sağ tarafımdaki lobinin uzun siyah ön masasında. Sesi yumuşak ve düzgün, bakışlarımı sabit tutuyor. Siyah pantolon tulumunun bluzundaki derin V kesimi dışında teninin çok az bir kısmı görünüyor. Profesyonel görünümü doğal makyajıyla tamamlanmış ve sarı saçları şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış.

Buraya geldiğim onca yıldan tanıdığım aynı üniformayı giyiyor. Kulüp X'teki çalışanları ayırt etmek çok kolay. Sınırların dışında olduklarından ve oyunla ilgilenmediklerinden asla şüphe duymuyorum. Madam Lynn'in ihtiyaç duyduğu profesyonel dokunuş takdire şayan.

Bazı şeyler asla değişmez.

Aşinalık havası, olacakların farkına varmamla birlikte kanımın ısınmasına neden oluyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum kolayca ve lobiye doğru yürüyorum, müziğin şiddeti artıyor. Restoranın manzarası beni çağırıyor.

Konukların çoğu yüksek tavanlı ve loş ışıklı yemek alanına hayranlık duyuyor. Gecenin bu geç saatinde sahne önceliklidir. Go-go dansçılarının silüetleri, ışıklar müzikle birlikte etraflarında dalgalanırken zar zor görülebiliyor.

Daha erken gelip akşam yemeğine kalsaydım Club X'in ne olduğuna dair bir şüphe olabilirdi, ancak gerçek gece geldiğinde ve ışıklar karardığında, perdeler açılır ve kulüp canlanır. Her köşede bir günah ve bir fantezi hayat buluyor.

Konuklara hızlıca bir göz atıyorum ve birkaç tanıdık yüz görüyorum. Sırıtıyorum, odanın arka tarafındaki yuvarlak, püsküllü bir kabinin arkasında duruyorum, koridor arkamda. Adamların hepsinin maskeli olduğunu düşünürsek, tanıdık yüzler pek doğru kelimeler değil. Ama yine de onları tanıyorum. Senatörler, profesörler, CEO'lar... hepsi güçlü adamlar. Benim akranlarım.

Bu binada gizlilik olabilir, ancak sırlar yalnızca onları saklayabilenler kadar iyidir. Güven, bir insana kolay kolay gelmeyen bir şeydir.

Ben. Ancak hepimizin üyeliklerimiz için imzaladığımız sözleşmeler aramızda kutsal sayılır.

Kadınların giydiği sade kıyafetlere bakılırsa, bu gece bir tema yok. Sanırım bunu bilmeliydim. Madam Lynn müzayede gecesinde her şeyi basit tutmayı sever. Her ay bir tane. Restoranın sadece yarısının dolu olmasına şaşmamalı.

Arkamdan bir çift geçiyor ve ben de dönüp koridorda yürümelerini izliyorum. Adamın koyu lacivert takım elbisesi, kadının giydiği neredeyse transparan şifon elbiseyle çelişiyor. Soluk pembe meme uçları kumaşın üzerinden görünüyor, ayrıca kasık kılları da belli belirsiz. Boynuna ince bir altın tasma dolanmış ve adamın elinde tutuluyor. Bu gevşek bir tutuş ve zincir o kadar ince ki, eğer ondan uzaklaşırsa kolayca kopacağını hayal ediyorum. Boynunda tasma olmadan ve ne kadar hızlı hareket ettiğine bakılırsa, bu bir ceza olmalı. İtaat etmeli, yoksa artık ona ait olmayacak.

Salonun girişinde güvenlik için iki adam bulunmaktadır. Restoran herkese açık ama bu kapıdan sonrası sadece üyeler için. Bileğimde bana giriş izni veren gümüş bileklik zaten var ve yanlarından geçerken kolumu kaldırıp kolayca ortaya çıkarıyorum. Başlarını sallıyorlar ve elleri arkalarında hareketsiz kalıyorlar.

Madam Lynn bu kendini geliştirmiş, Gizli Servis gibi görünüyorlar.

Adam hızını artırıyor ve hedeflerine yaklaştıkça minyon kadının tasmaını biraz daha sıkı çekiyor. Kadın küçük bir nefes veriyor ve yetişmek için birkaç hızlı adım atıyor.

Kulüpte bekar olan ve talep edilmeyen İtaatkarlar dolaşabilir, ancak kurallar vardır. Kulübün sağladığı fanteziyi bozmamak için her zaman teslimiyetlerini ; sahneleri bozan herhangi bir eylem yasaklanmaya veya bir Dom Sub'ı devralmayı uygun görürse ve o da kabul ederse potansiyel olarak cezalandırılmaya yol açabilir.

İtaatkârın çıplak ayakları halıya basarken, adam onu zindana giden merdivenin yanından geçirip özel odaların bulunduğu soldaki koridora götürür.

Her şey düşünüldüğünde makul bir fiyata satın alınabilirler. Ayda birkaç yüz bin makul bir fiyattır. Sahibinin takdirine bağlı olarak her biri numaralandırılmış veya isimlendirilmiştir; hepsi geniş ve tamamen mobilyalıdır. Kullanım kolaylığı açısından caziptirler.

Benim hiç olmadı. Mahremiyet için güçlü bir arzum var, ama burada değil. Kendi evimin sınırlarını tercih ederim. Yine de, İtaatkarın ayrılmayı ve olmayı tercih ettiğim yerde oynamayı nasıl kabul etmesi gerektiğini görmek işleri zorlaştırıyor.

Kulübün aurası tarafından tüketilmek bir şeydir, ancak arzularınızı başka bir kişinin bakımında serbest bırakmak tamamen başka bir şeydir. Ve kulübün sağladığı koruma olmadan.

Kulübün ilahi zevklerini geçip buraya geliş amacımı gerçekleştirebilmek için merdivenlere doğru ilerlerken adımlarım hızlanıyor. Açık artırma yakında başlıyor.

Üst kattaki atmosfer devam ediyor, ama biraz hafiflemiş. Çok daha ciddi ve müzik ortadan kaybolmuş. Koyu kırmızı mobilyaların ve lüks süslemelerin yerini, her birinin etrafında sadece iki ya da üç sandalye bulunan basit yuvarlak masalar almış. Arka duvarda alt kattakinden daha küçük bir sahne ve sağda bir podyum var. Koyu kırmızı perdeler kapalı, oda karanlık ve meşgul olacak çok az şey var ama şu anda bu odadaki herkesin aklında tek bir şey var.

Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken solumdaki adam "Sizin için efendim," diyor. Adama sıkı bir gülümseme veriyorum ve sunduğu broşürü kabul ediyorum. Yeni İtaatkârımın ayrıntılarının içeride beni beklediğini bildiğim için aletim sertleşmeye başlıyor. Vücudum arzuyla uğulduyor ve kanım kulaklarıma hücum ediyor.

"Lucian," diye derin bir sesin önümden seslendiğini duyuyorum. Gözlerim odanın arka tarafına yakın bir masaya ve yanlarına gelmem için bana el sallayan küçük bir ele takılıyor.

Senatör Williams'ın yanından geçerken yüzümde bir gülümseme belirliyor. Maskeli olmasına rağmen çenesinin keskin hatlarını ve gümüş maskesinin altından bakan soluk mavi gözlerini tanıyorum. Başımla selam veriyorum ama görmüyor. Elindeki broşürü masaya vuruyor ve odanın karşısındaki bir adama bakıyor. Onu tanımıyorum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa senatörün boktan listesinden biri olduğunu tahmin ediyorum. Bu bilgi sıırtmamı .

"Seni burada bulmak ilginç Lucian," diyor Isaac yumuşak, alçak bir sesle ben yaklaşırken. Masalar biraz mahremiyet için yeterince ayrılmış. Ceketimin düğmelerini açıyorum ve Zander ile Isaac'in karşı tarafına rahatça oturuyorum. İyi tanıdığım iki adam. Güvendiğim iki adam.

"Uzun zaman oldu," diyorum kolayca, onları görünce. Gözlerim Isaac'ın takım elbisesinde geziniyor. Açık gri ve çizgili gümüş bir kravat bile takmış. Üzerindeki görüntüye alışkın değilim. Buradaki erkeklerin siyah kravat takması beklenir ama ben döneli neredeyse bir yıl oldu ve Isaac'ı takım elbise içinde görmek çok nadir görülen bir şey. Özel dikim olmasına rağmen, sanki içine ait değilmiş gibi görünüyor. Sert tavrı ve rahat duruşu, takım elbisenin geliştirmesi gereken temiz hatları ve sert kenarları dengeliyor.

Takım elbise giyecek bir adam değil. Eğer ona kalsaydı, kot pantolon giyerdi. Yine de boynundaki kravatı kendi yararına kullanmanın yollarını bulduğuna eminim. Özel güvenlik için çalışan bir müteahhit ve şık giyinmeye alışkın olduğunu düşünürsünüz. Ama takım elbisesini için can atıyor gibi görünüyor. Gerçi bileğindeki gümüş saatin bir servet değerinde olduğunu biliyorum. Sanırım hepimiz biraz lüksü arzuluyoruz, bu sadece nasıl yapacağımızı seçmekle ilgili bir kişisel zevk meselesi.

Odanın etrafına bakıyorum, kulübün anıları aklıma geliyor, ama tanıdığım bir adam görünce duruyorum. Onu daha önce burada gördüğüm için değil. Joe Levi. Maskesi var ama keskin yüz hatları belirgin ve tavırları aynı. O bir dolandırıcı; bir gangster, bir kötü adam. Bu oda ve kulüp güç ve servet sahibi adamlarla dolu ama üyelik öyle kolayca satın alınabilecek bir şey değil. Önce bir geçmiş kontrolü ve tamamlanması gereken bir eğitim kursu vardır. Madam Lynn kâr etmeyi amaçladığı kadar buradaki kadınları da korumayı amaçlıyor ama Joe'yu görmek bunu sorgulamama neden oluyor.

Isaac'ın gözünü yakalayarak ona doğru hafifçe işaret ediyorum.

"Yaklaşık üç aydır burada," diye cevap veriyor ve sesi alçak çıkıyor.

"Zevkleri duyduğum gibi mi?" Konuşmamızın başkaları tarafından duyulmayacağı kadar yumuşak bir sesle soruyorum. Zander duyabiliyor ama Isaac'ın cevap vermesine izin veriyor.

"O sadece müzayedelere gelir."

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve ona dönüp bakıyorum.

"Henüz kimseyi satın almadı." Diğer alıcılara bakarken Isaac'ın sözleri içime yerleşiyor. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. Bu odada olmamasını tercih ettiğim tek kişi Joe. Ama bu benim kararım değil.

"Birdenbire satın alma moduna mı girdin?" Zander bana soruyor. O takım elbiseye ait olan bir adam. Neredeyse onun içinde büyüdü. Zander'ın

zenginlikten; yüksek sınıftan sızıyor ve düzgün siyah papyonu tepedeki kiraz. Bir Wall Street kralı ve büyük bir servetin varisi olarak, tasarımcı görünümü ve altın kol düğmeleri ona çok yakışıyor. Keskin elmacık kemikleri ve delici yeşil gözleriyle, klasik yakışıklı görünümü onu bu seçkin kalabalığa uygun hale getiriyor. Isaac de buraya ait ama takım elbisesi dışarı çıkmak isteyen bir canavarı kafese kapatıyor. Aralarındaki fark bu.

"Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var," diye cevap veriyorum sonunda.

"Seni tekrar at üstünde görmek güzel," diyor Isaac sırtarak. Küçük bir kahkaha atıyorum. "Sadece meşguldüm."

Zander yanıma gülümsüyor ve yanıt vermek için akıllı ağzını açmayı düşünüyormuş gibi görünüyor ama açmıyor. Bunun yerine dirseklerini masaya dayıyor ve sahneye bakıyor.

"Kime teklif vereceğinizi seçtiniz mi?" diye sordum. Onları etkinliklerde ve poker gecelerinde görmeme rağmen son zamanlarda kimse Kulüp X'ten ya da herhangi bir İtaatkâr veya ortaktan bahsetmedi.

Isaac omuz silkiyor, cevap verirken gözlerini sahneden bana çeviriyor, "Daha çok şirket için buradayım. Bu geceki gösteriye kadar zamanımı bekliyorum."

"İlginç bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Kaşını kaldırıyor ve "Ateş oyunu" derken mavi gözleri muziplikle parlıyor.

"Ah," diye cevap veriyorum ve düşüncelerimi genişletmemeyi seçiyorum. Ateş oyununa ya da ciddi yaralara neden olabilecek hiçbir şeye ilgi duymuyorum. Kırbaç yok, ateş yok, sivri uçlar ya da bıçaklar yok. Kaşlarım çatılıyor ve koltuğumda biraz daha rahat oturuyorum.

Isaac beyaz dişlerini gösteren bir sırıtışla, "Kendini fazla kaptırma Lucian," diyor.

"Siktir git," diyorum kolayca.

Çocuklar gülüyor ve ben de kendimi biraz daha rahat hissediyorum. "Cidden," diyor Zander, "seni burada görmek güzel."

Ona basitçe başımı salladım. Geri dönmek güzel. Adrenalinin kanımı kavurduğunu hissedebiliyorum ve bu sarhoş edici.

Tricia'nın öncesinden beri dönmedim. Eski karım. İşlerin nasıl yapıldığını görmesi için onu birkaç kez buraya getirdim. En sevdiklerini seçmesine izin verdim. Bu anı dudaklarımın kenarlarını aşağıya indiriyor ve heyecanım azalıyor. Ama boğazımı temizleyerek ve zihnimi onunla ilgili tüm düşüncelerden arındırarak silkeleniyorum.

Broşüre göz gezdiriyorum, sandalyemde arkama yaslanıyorum ve daha önce bir iki kez okuduğum laf kalabalığını tarıyorum.

Giriş yapmak ve üyeliğe devam etmek için hem alıcı hem de satıcı tarafından uyulması gereken katı kurallar vardır.

Üyelik aylık yüz bindir ve üyelerin müzayedelere katılmasına ve üyeliğin tüm ayrıcalıklarından yararlanmasına olanak tanır.

Tüm taraflar temiz olmalı ve cinsel aktiviteleri kabul etmeli ve doğum kontrol kanıtı sunmalıdır.

Kadınlar, beş yüz bin başlangıç teklifiyle bir açık artırma ortamında sergilenir ve satın alınır. Sonraki teklifler yüz bin dolarlık artışlarla yapılacaktır.

Gizlilik sözleşmeleri gereklidir ve satın alma işleminden sonra evraklar imzalanacaktır.

Herhangi bir katı limit açık artırmada belirtilir ve bireysel sözleşmelere yazılır.

İtaatkârın gül rengi onun tercihlerini gösterir, bu yüzden lütfen not alın.

Pembe - Bakire

Krem - Sınırları bulmak/BDSM

bakiresi Sarı - Basit esaret D/s

Siyah - Carte blanche

Kırmızı - Ağrı tercih edilir S/M

Çiçek yok - 7/24 güç değişimi

Alıcılar kulübün tüm kurallarına uymak zorundadır, aksi takdirde yasaklanacak ve yargılanacaklardır. İtaatkarlar da tüm kurallara uymalıdır, aksi takdirde alıcılar yasal işlem başlatabilir ve para ödenmez.

Kabul edilen şartlar ve koşullar ile bu açık artırmanın istekli katılımcıları aşağıdaki gibidir:

Kadınları ve arzularını okumak için sayfayı çevirdiğimde, ışıklar kararıyor ve kalın kırmızı kadife perdelerin hafifçe açılıp müzayedecinin sahneye çıkmasını önceleyen yüksek sesli bir tıkırtı duyuluyor.

Açık artırma başlıyor.

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

J

Müzayedeye hazırlanmak için sahne arkasındaki bir odaya girerken kendime *sakin ol, her şey yoluna* girecek diyorum.

olan bir grup cılız giyimli kız var ve bazıları çıplak, daracık bir raftan bakıyorlar.

Hangisinin onlara en uygun olduğunu bulmak için kıyafetler. Hiçbiri benim gibi gergin görünmüyor ya da en azından bunu saklamakta çok iyiler.

Onlar baskı altında soğukkanlı ve sakın olabiliyorsa, ben de olabilirim.

Derin bir nefes alıyorum, avuçlarım terden ıslanıyor, kalbim hızla çarpıyor ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Kendime hakim olmalıyım. Sahneye çıktığımda, kendimi telaşa kaptırdığım için bayılmak istemiyorum. Bunu yapabilirim. Kendime bu deneyime ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemeye devam etmeliyim.

Endişemi görmezden gelmeye çalışarak, odanın arka tarafındaki sahipsiz bir giysi rafına doğru ilerliyorum. Kişiliğime en uygun kıyafeti bulmak için kıyafetleri incelemeye başlıyorum. Bir süre aradıktan sonra, hayal kırıklığıyla oflayıp pufluyorum. Halihazırda üzerimde olanlardan daha iyi görüldüğünü düşündüğüm bir şey göremiyorum. Ama bir şeyler bulmalıyım. Ve çabuk. Müzayedeye sadece birkaç dakika kaldı.

Sadece bir şey dene. Herhangi bir şey. Eminim iyi görünecektir.

Tam raftan kırmızı bir elbise almak üzereydim ki topuk sesleri arkamı dönmeme neden oldu. Kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyor; kaderine hakim bir kadın. Sarı saçları zarif bir şekilde şekillendirilmiş, makyajı kusursuz bir şekilde dramatik. Sanki buranın sahibiymiş gibi bana doğru kasıla kasıla yürüyor, kırmızı elbisesi her adımda etkileyici kıvrımlarına yapışıyor.

Madam Lynn. Öyle olmalı.

Önümde duruyor, yüzü dostça bir gülümsemeyle aydınlanıyor ve elini uzatıyor. "Bayan Days, sizinle tanışmak ne büyük bir zevk." Şaşkınlık içindeymiş gibi başını sallıyor. "Gönderdiğiniz e-postadaki resim size hakkını vermiyor. Şahsen çok çok daha güzelsiniz." Kulağa son derece profesyonel gelen bir cılayla konuşuyor, seks ve boyun eğdirmeden geçimini sağlayan bir kadından beklenmeyecek bir şey.

İltifatı karşısında yanaklarım pembeleşiyor. "Teşekkür , Madam Lynn," diyorum elini tutup sıkarken. Elleri de kişiliği gibi yumuşak ve sıcak. Kulübünü oluşturan müthiş zenginlik göz önüne alındığında, bu kadının bu kadar gerçekçi görünmesi beni şaşırttı. Başlangıçta burnu o kadar havada, züppe bir kadın hayal etmişim ki, yüz üstü düşse bile aşağının ne olduğunu bilemezdi.

Madam Lynn bana düz, pırıl pırıl beyaz dişlerle dolu sıcak bir gülümseme daha gösteriyor. "Çok rica ederim."

Acemi Sub bilekliğimi gergin bir şekilde parmaklıyorum, neden beni şahsen karşılamak için burada olduğunu merak ediyorum. Bruce ve Carla ile çıktığım turda bilmeden bir kuralı ihlal etmek gibi yanlış bir şey mi yapmışım? Bu sadece benim şansım olabilirdi.

Yüzümdeki endişeli ifadeyi gören Madam Lynn endişemi elinin tersiyle itiyor. "Sen iyisin canım. Bu sadece bir protokol. Her açık artırmadan önce her şeyin yolunda gittiğinden ve kimsenin tereddüt etmediğinden emin olmak için tüm kızlarımı kontrol ederim." Duraklıyor ve endişeyle bana bakıyor. "Sende öyle şeyler yok, değil mi?"

Elbette öyleyim. Ama bunu sana söylemeyeceğim. "Hayır, ben iyiyim," diye hemen ağzımdan kaçırıyorum. Sesimin ne kadar sahtekârca çıktığını düşünüp irkiliyorum ve bir yanıt bekliyorum.

Madam Lynn sadece gülümsüyor ve omzuma nazik bir el koyuyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Bence harika bir İtaatkâr olacaksın ve çok şanslı bir Dom'u süper mutlu edeceksin."

Sözleri beni bütün gece hissetmediğim bir güvenle dolduruyor ve cesaretlendirdiği için minnettarım. "Teşekkür ederim, Madam Lynn," diyorum saygıyla.

Madam Lynn başını sallar. "Mmmhmm." Arkasını dönmeye başlar ama sonra durur. "Bayan Days?"

"Evet?"

Rafin sonundaki altın rengi, daracık bir elbiseyi işaret ediyor. "Size bunu önerebilir miyim? Bence sana çok yakışacak ve

güzelliğini artırmaya hizmet eder. Kişiliğinize mükemmel bir şekilde uyuyor. Denemeni görmek için yanında kalırdım ama zaman dolmadan diğer hanımları kontrol etmem gerekiyor." Ayrılırken bana göz kırptı. "Müzayedede iyi şanslar."

Gözlerim benim için seçtiği elbiseye takılmadan önce onun süzülüşünü ve odadaki diğer kadınlarla konuşmaya başlamasını izliyorum. Yeterince iyi görünüyor, ama deneyene kadar gerçekte nasıl olduğunu göremeyeceğim. Raftan alıp inceliyorum. Altın rengi ve ışıltılı. Kumaşta büyük boşluklar var ve üzerimdekinden daha açık. Yüzüm kızarıyor, diğer kadınlardan saklanarak rafın arkasında soyunuyorum ve sonra içine giriyorum, yumuşak malzemenin tenime verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Büyük bir aynaya doğru yürüyorum ve kendimi gördüğümde keskin bir nefes alıyorum. Altın rengi malzeme ışığa karşı parlıyor, vücudumu ve bronz tenimi mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde güzelleştiriyor ve beni tamamen muhteşem gösteriyor.

Madam Lynn haklıydı. Bu üzerimde mükemmel duruyor. Tüm doğru yönlerden gurur verici. Şeffaf ama metalik rengi, odadaki diğer kadınlara kıyasla vücudumu iyi gizliyor. Etrafıma bakıyorum, hepsi makyaj masalarının etrafında toplanmış sohbet ediyor. Neredeyse bir striptiz kulübünün nasıl olabileceğini hayal ettiğim gibi. Ya da bir burlesk gösterisi. Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor ve kendimi sakinleştirirken nefesimi hızlandırıyorum.

Müzayededen sonra ona teşekkür etmeyi unutmamalıyım. Ve bu elbisenin bende kalıp kalamayacağını da soracağım.

"Lütfen broşürü bir kez daha kontrol edin ve her şeyin doğru olduğundan emin olun," diyor kırışmış saçlarını topuz yapmış iri yapılı bir kadın arkamdan ve beni irkiliyor.

Bu broşürü defalarca okudum. Doldurmam ve okumam gereken evrakların çokluğu yorucuydu. Psikolojik bölümü hatırladıkça midem bulanıyor. Yazmam için bir kutu vardı. Sorunumu açıklamam gerekiyordu. Ama yapmadım. Boğazımda bir yumru büyürken keskin bir nefes çekiyorum.

Uzanıp broşürü alıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum. Kendime gelmem gerekiyor. Broşürü açıp hakkımdaki küçük açıklamayı ve denemek istediğim sapkınlık ve fetişlerin listesini okudum.

Broşürün geri kalanına bakarken kendimi bir fahişe gibi hissetmeye başlıyorum. Duvarı kaplayan sandalyelerden birine otururken bu düşüncüyü aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kendimi sattığım hissinden kurtulamıyorum. Kendimi ucuzlatıyorum. Sırf yazılı bir sözleşme var diye, bunun kendimi seks için satmaktan ne farkı var?

Sonunda zengin bir adamın sapık bir oyuncacı olabilirim, başka bir şey değil ve sözleşme bittikten sonra kendimden nefret edebilirim.

Bu düşünce beni hasta ediyor. Para konusunda yaşadığım sıkıntılar yüzünden böyle düşünüyorum. Kendime karşı dürüst olmalıyım - para çok cazip ve hayatımdaki pek çok sorunu kolayca çözebilir. Kendim hakkında bu şekilde düşündüğüm için ağlamak istiyorum. Ama bu benim için böyle bir şey değil. Bu kolay paradan çok daha fazlası. Ve eğer bu kendim için istediğimden daha azına dönüşürse, her şeyi bırakıp gideceğim. Para önemli değil. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Fanteziye ihtiyacım var. Vücudum ısınıyor ve amım ihtiyaçla zonkluyor.

Şimdi vazgeçemem. Bunu yapmak zorundayım. Carla da aynı süreçten geçti ve Bruce ile ne kadar mutlu olduğuna bakın. Gündüzleri başarılı bir kariyer kadını ve geceleri mükemmel bir itaatkar. Ona baktığınızda, çifte bir hayat sürdüğünü asla tahmin edemezsiniz. Onu örnek olarak kullanarak, gerçekten endişelenecek bir şeyim olmamalı. Beni satın alan adam sorunlarımı bilmesee bile, bunun beni iyileştirmeye yardımcı olacağına inanmak zorundayım. O cinsel fantezileriyle tatmin olur, ben de parayı alırım ve bana yardımcı olacak terapiye devam ederim. Bu ikimiz için de karşılıklı fayda sağlar. Kazan-kazan.

Kendimi biraz daha iyi hissederek broşürü kapatıyorum. Ve bir an bile erken değil. Bana broşürü uzatan iri yarı kadın birden odadaki tüm kadınları bir araya topluyor.

"Vakit geldi hanımlar," diye anons ediyor. "Bu geceki açık artırmada iyi şanslar."

Diğer kadınlarla birlikte sıraya girdiğimde, geri kalanların bunu daha önce yaptıkları ve birbirlerini iyi tanıdıkları belli oluyor. Görevli kadınlar isimleri söylerken elbisemin çekiştiriyorum. İkinci isim ben oluyorum ve sıranın önüne doğru yürürken bacaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Kadın kapıyı açarken dışarı bakıyorum ama perdeler kapalı. Sahnenin zemini parlak koyu renkli bir ahşap, duvarları ise ince krem rengi şal desenli kalın bir duvar kâğıdı ile kaplı. Muhteşem duvar kâğıdı dışında sahne bomboş. Hiçbir detay yok. Kulübün diğer odalarında bulunan detaylardan ve lüksten yoksun.

Sanırım sahnedeki tek ayrıntı, açık artırmada sırasını alan her bir kadın olacak.

"Çok gergin görünüyorsunuz," diyor arkamdaki kadın. Önümdeki sarışın kadın arkasını dönüyor ve iki kadın bana bakarak cevap vermemi bekliyorlar.

"Biraz," diye nefes alıyorum. Tabii ki öyleyim. Kim olmaz ki?

"Rahatla, iyi para kazanacaksın ve bu çok eğlenceli."

Önümdeki kadın küçük bir kahkaha atıyor ve ardından kırmızı elbisesini düzeltiyor. Elbisenin kendisi kışkırtıcı. Öndeki derin V o kadar aşağı iniyor ki neredeyse göbek deliğini gösteriyor ve askılı elbisenin arkası hiç yok. Çok açık ama ona çok . " zaman iyi vakit geçiriyorum ve müzayedeye katıldığım onca zaman boyunca bir erkeğin teklif vermediği bir kadın görmedim."

Arkamdaki kadın başını sallıyor ve boş sahneye bakmak için öne doğru eğiliyor. "Bu sefer bana kimin teklif vereceğini zaten biliyorum."

"Erkek arkadaşın mı?" diye sordum. Kadınlar gülüyor ve güvensizliğim neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor.

"Erkek arkadaşım yok ve biriyle de ilgilenmiyorum," diye kendinden emin bir şekilde cevap veriyor.

Önümdeki kadın bana neden bir ilişkiden bahsettiğimi merak ediyormuş gibi bakıyor. Midem bulanıyor ama gözlerimi kapatıyorum ve bunun sadece seks olduğunu hatırlıyorum. İyi bir seks. Bana ihtiyacım olanı verecek olan seks. Gözlerimi tekrar açtığımda karşımdaki kadının gülümsediğini görüyorum.

"gereken şey bu," diyor bilmiş bir bakışla. Gözleri vücudumda dolaşırken ve bir kez daha kapının arkasından sahneye bakarken, "Sadece keyfini çıkar," diye bitiriyor sözlerini.

Madam Lynn elinde bir pano ve yanında parlak pembe topuklu ayakkabılar giymiş minyon bir esmerle arkamızdaki giriş kapısını açıyor. Madam Lynn'in ön tarafa doğru kendinden emin adımlarına ayak uydurmakta zorlanıyor gibi görünüyor.

"Pekâlâ hanımlar," Madam Lynn başını tahtadan kaldırmadan sahneye doğru yürürken herkes ona doğru dönüyor. "Önce Madeline'i alacağız," diye anons ediyor, sonra başını kaldırıyor ve dudaklarını şakacı bir gülümsemenin süslemesine izin veriyor. "Bu gece eve kiminle gideceksiniz acaba?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Kulüpten ayrılmayı düşünmemiştim bile. Odaya tekrar bakıyorum ve tüm spor çantalarını fark ediyorum. Sadece birkaç tane var. Ama görünüşe göre bazı kadınlar bir gecelik çanta hazırlamış. Kahretsin. Onu gördüğümünden beri ilk kez, karşımdaki güzel kadın gerçekten kızarıyor. "Dahlia, sıra sende," diyor bana dönerken ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Madam Lynn'in gözleri vücudumda geziniyor ve sonra yüzümdeki saçları fırçalarken benimkilerle buluşmak için geri dönüyor. "Saçlarını arkada turalım ve göğüslerini örtmeyelim. Sütyenini de çıkar." Kalbim göğsümde küt küt atarken, kadınları listelemeye ve her birini tek tek kontrol etmeye devam ediyor. Başka bir asistan elinde bir avuç dolusu, toplam on adet, çeşitli renklerde gül taşıyor. Sırayla her kıza bir gül uzatıyor. Bana uzattığı krem rengi gülü dikkatlice alıyorum. Dikenleri gitmiş olsa da, gülü elimde tutmak bile canımı acıtacakmış gibi hissediyorum.

Sıradan çıkıyorum ve arkama uzanıp sütyenimin klipsini açıyorum ve düşmesine izin veriyorum. Göğüslerim diri ama ağırlıklarından dolayı hafifçe sarkıyorlar. Aynaya bakıyorum, kendimi daha da mahcup hissediyorum.

"Çok güzelsin Dahlia." Arkamdaki kadınla yüzleşmek için dönüyorum. "Bu adamlar gerçek kadınların neye benzediğini biliyor."

Boğazımı temizliyorum, sıradaki yerimi alıyorum ve kendimi gizlememeye çalışarak gülün yumuşak yapraklarıyla oynuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde.

Kollarımı kavuşturma dürtüsü çok güçlü ama buna karşı koyuyorum.

"Madeline," diye sesleniyor Madam Lynn kapıyı ardına kadar açarken. "Gidelim canım."

Madeline kendinden emin bir şekilde sahneye çıkıyor ve ben de kapının arkasındaki yerini almak için hızla yürüyorum. Yürürlerken Madam Lynn'in eli Madeline'in omzunda, topukları tıkırıyor ve Madam Lynn Madeline'in kulağına fısıldıyor. Sonunda onu serbest bırakıyor ve sahnenin ortasına diziyo.

Çok parlak. Spot ışıkları vücudunda parlıyor ve yoğunluğu elbiseyi anlamsız kılıyor. Her şeyi görebiliyorsun. Hay sikeyim. Kendi elbiseme baktığımda ve bir mikrofonun açıldığını duyduğumda nefesim ciğerlerimden çıkıyor.

"Hoş geldiniz beyler, açık artırma zamanı." Madam Lynn'in sözleri üzerine perdeler yavaşça açılır ve Madeline omuzlarını dikleştirerek tüm erkeklerin görebileceği şekilde ayakta durur.

Derin bir nefes çekerek açık artırmanın başlaması için hazırlanıyorum.

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

LUCIAN

"H Ona ne oldu?" Zander kaşlarını kaldırarak sorar. Ne onun ne de Isaac'ın elinde teklif kürekleri var. Konuşmalarına bakılırsa, kadınlarla ilgilenmiyorlar.

Bu gece. Bu odada en az elli erkek var ve broşürde bu gece sadece on kadın olduğu yazıyor. Bu yüzden onların bu geceye katılmaması benim için sorun değil. Bana uygun birini bulmak istiyorum ve görmek istediğim biri var.

Tanımadığım bir adam zar zor görünen beyaz küreğini kaldırarak açık artırmayı beş yüz binden başlatırken başımı sallıyorum.

Kadın güzel ve elindeki siyah gül gibi broşür de onun deneyimli olduğunu gösteriyor. Ama görmek için sabırsızlandığım bir sonraki kadın.

"Altı yüz bin," dedi müzayedeci yüksek sesle, kalabalığa bakıp başını sallayarak. "Sağdaki beyefendiye yedi." Dönüyorum ve Zander'in raketini kaldırdığını görüyorum.

Asıl adam "Sekiz yüz bin!" diye bağırdığında genişçe gülümsüyor.

"Onunla uğraşmayı bırak, Zander." Zander'ın sırtışı küreği yere bırakıp Isaac'e omuz silerken de kaybolmuyor.

"Bunu bana yapmasan iyi edersin," dedim ona. Ukala piç.

"Burada yaptığın şey bu mu?" Nefesimin altında soruyorum.

Isaac başını sallar ve kadının dokuz yüz bin dolara satıldığı sahneyi izler. "Bunu sadece can sıkıntısından yapmaya başladı. Bir gün sen de bunlardan birini kazanacaksın," diyerek Zander'e döner, "sonra ne olacak?" diye sorar.

"O zaman ben de kendime bir itaatkâr bulurum," diyor Zander küstahça. Isaac bir şeyle cevap veriyor ama ben anlamıyorum.

Beklediğim kadın sahneye çıkıyor. Çıplak topukları yere vuruyor ve ağır çekimdeymiş gibi görünen yürüyüşü sırasında duyabildiğim tek şey bu. Diğer her şey beyaz gürültüye dönüşüyor ve kulaklarımdaki tek ses onun gergin adımlarının sabit *klik, klik, klik* sesi oluyor.

Son derece güzel ama bariz bir masumiyeti var. İlk başta bilgilerine baktığımda ilgileneceğimi düşünmüştüm ama şimdi ona sahip olmam gerektiğinden eminim.

Hazine. İşte o. Altın rengi elbisesi vücudunu sarıyor ve sanki gerçekten ona aitmiş gibi güzelce parlıyor. Altın tonları güneşin öptüğü tenini daha da güzelleştiriyor. Ellerimin onun yemyeşil kışında parlak kırmızı bir iz bıraktığını düşününce aletim şimdiden sertleşti.

Kendini sahneye odaklıyor, endişeyle müzayedeciye ve ardından arkasındaki Madam Lynn'e bakıyor.

Elbisesindeki pırıltılar yumuşak kıvrımlarını zar zor gizliyor. Onun her yerini görmek istiyorum. Yumuşak tenini hissetmek istiyorum. Küreği daha sıkı kavriyorum ve yukarı kaldırıyorum. "Beş yüz bin," diye sesleniyorum, müzayedeci ilk kadına yaptığı gibi saçmalamadan önce teklifi başlatıyorum.

Uzak köşede, yüzünün dörtte üçünü kaplayan gri bir maskenin ardında yüz hatları beliren bir adam küreğini kaldırıyor. "Altı."

En arkada oturan ve birkaç yerel araba galerisinin varisi ve sahibi Stephen White olduğunu anladığım bir başka adam elindeki raketi kaldırıyor. "Yedi yüz bin."

İçimi öfke kaplarken küreğin ince tahtası terli avucumun derinliklerine işlese de sakın tavrımı koruyor ve küreği tekrar kaldırıyorum. "Sekiz yüz bin."

Hazinem Dahlia'nın teninin göğsünde ve yanaklarında güzel bir kırmızıya bürünmesini izliyorum. Bu rengi kışında göreceğimi düşününce sikim seğiriyor. Elimi kabarcıklı bir dayakla yere vurduğumda kucağымda nasıl kıvranacağını hayal edebiliyorum. Ona defalarca şaplak atmadan önce baştan çıkarıcı kışını kavriyorum.

"Dokuz. Bir milyon," müzayedeci her bir adama küreklerini kaldırmalarını işaret ederek fiyatı artırıyor. Ne kadar ödemem gerektiği umurumda değil. O benim olacak. "Bir milyon yüz bin. Bir nokta bir."

Bir duraklama oluyor ve gözlüklerinin üzerinden odaya bakıyor. "Bir nokta iki," diyor ben küreği kaldırırken.

"Bir nokta üç," diye sesleniyor son teklifi veren Beyaz, raketini tekrar kaldırırken. Yüzümü ona dönüyorum ve gözlerimin yüzünün yan tarafını deldiğini hissediyor olsa da beni görmezden geliyor.

Raketimi bir kez daha kaldırıyorum ve bu sefer havada tutuyorum. "Bir milyon dört yüz bin," diyor müzayedeci. White'ın kendi raketini kaldırışını izliyorum ve müzayedeci "Bir nokta beş" derken bana bir göz atıyorum, küreğim hâlâ havada.

"Bir nokta altı," diyor müzayedeci, beni işaret ederek ve sonra tekrar White'a bakarak.

Zander'ın ağzının kenarından "İşler ciddileşiyor," dediğini duyuyorum. Esprisi içimden akan öfkeyi dindirmek için hiçbir şey yapmıyor. O benim.

White sonunda bakışlarımı kırıyor ve elindeki raketi masaya bırakıyor. Müzayedeci, "Bir nokta altı milyon, bir kez gidiyor... iki kez gidiyor," derken ona bakıyorum, odaya son bir kez bakıyor ve yemin ederim biri konuşacak olsa kendimi kaybederim, "Satıldı! Bir nokta altı milyona."

Kadın Dahlia'nın soluk soluğa kalışını izliyorum. Hazinem kendini toparlamaya çalışırken rugan topuklu ayakkabılarının içinde dengesiz adımlarla sahneden indiriliyor. Açık artırma bittikten sonra onu alacağım arkadaki ofise gitmek için ayağa kalktığımda dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Tebrikler efendim," diyor Zander sırtarak.

Isaac, Zander'a "İki milyon teklif etmeliydin, seni korkak" diyor ve ben sonunda küçük bir kahkaha atıyorum.

Zander viskisinden bir yudum almadan önce, "Belki gelecek ay onunla yatarım," diyor.

Onları görmezden geliyorum ve Dahlia'nın önünden kayboluşunu izliyorum. Onu gördüğüm anda ona sahip olmam gerektiğini anlamıştım.

Ve şimdi o benim. Ona *sahibim*. Arada birkaç kağıt parçası var. Ve yarın sabah, İtaatkarım tamamen bana ait olacak. Bu gece tadına bakmak için can atıyorum ama kurallara uyulmalı. Bu da demek oluyor ki, son bir gece kendine kalacak ve sonra benim olacak.

YAKLAŞIK BİR SAATTİR OTURDUĞUM OFISIN KAPISI

Sonunda açılıyor ve ellerim masanın üzerindeki bardağın etrafında kenetleniyor. Buz

Soğuk bardağı dudaklarıma götürürken şingirdiyor. Yıllanmış viskiden bir yudum alırken gözlerim kapıdan hiç ayrılmıyor.

Sorunsuz bir şekilde açılıyor ve Madam Lynn kırmızı elbisesiyle ortaya çıkıyor. Duruşu ve zarafetiyle muhteşem bir kadın ama Dahlia'nın ortaya çıkmasını beklerken onu tamamen görmezden geliyorum. Omuzları hafifçe içe doğru kamburlaşmış ve başı öne eğik. İlk başta gözleri üzerimdeyken içeri girmiş olsa da, hemen yere düştüler.

Sanki bana bakmaya korkuyor. Belki de bunalmıştır. Bunun normal olduğunu düşünüyorum ve onu rahatlatacağımdan eminim. Broşürde hazinem Dahlia hakkında çok az bilgi vardı.

İlk kez itaat eden biri olduğunu biliyorum. Verdiği bilgiye göre hiç eğitim almamış, bu da sikimi daha da sertleştiriyor ve onu eve ve oyun odasına götürmek daha da hevesleniyorum. Yani aşağı bakması içgüdüsel bir itaatkâr davranışı. Bu mükemmel.

Cam masaya doğru yürüyüp karşıma ve Madam Lynn'in yanına otururken yakından daha da güzel görünüyor. Madam masanın üzerine bir yığın kâğıt bırakıyor ve sonunda dikkatimi çekiyor.

Ona baktığımda sırtıyor.

O pakette sadece iki sayfayı önemsiyorum. Gizlilik anlaşması ve Dahlia'nın önümüzdeki otuz gün boyunca benim itaatkârım olmayı kabul ettiği ve imzaladığı sayfa.

"Madam Lynn, Dahlia," diye selamlıyorum ikisini de, ama gözlerim Dahlia'dan ayrılmıyor. Adını duyunca o güzel, kocaman gözler bana bakıyor.

"Maskenizi çıkarmayacak mısınız? Yoksa kimliğinizi açıklamak kabul edilebilir mi?" Madam Lynn soruyor.

Ah, evet. Maskeyi çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. O lanet şeyi unutmuşum. Dahlia'nın müzayede için gizlilik anlaşması imzaladığını biliyorum ve bana iyice bakıp yüz ifademi okumasını istiyorum.

Onu gerçekten ne kadar istediğimi sorgulamasını istemiyorum.

"Dahlia, yeni Dominantın Lucian'la tanış." Dahlia bana elini uzatırken Madam Lynn sandalyesinde arkasına yaslandı.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Çok tatlı bir kız. Elini sıkarak ona eşlik ediyorum. Tenimiz birbirine değdiğinde, yumuşak küçük eli elimde, bedenim arzuyla tutuşuyor. Onu kendime çekme dürtüsü beni ele geçiriyor, aramızda bir kıvılcım çakıyor. Aptalca bir şey yapmadan ve sözleşmeler imzalanmadan onu almadan önce onu serbest bırakıyorum ve elimi kucağıma götürüyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

"Hevesliyiz, değil mi?" Madam Lynn kendini komik sanıyor.

Masanın ortasına bir kâğıt koyuyor ve ince gümüş bir kalemle bir listeyi işaret ediyor. Listede birkaç kutu işaretlenmiş ama bazıları boş.

"İkiniz de aşağıdaki koşulları kabul ediyor ve onaylıyor musunuz?" Listeye dikkatle bakıyorum. İşaretli kutular Dahlia'nın arzu ettikleri, işaretsiz kutular ise katı sınırlar, yani bu faaliyetlere katılmayacağız.

Her şartı dikkatlice okuyup zevklerimizin uyuştüğundan emin oluyorum. Çoğunlukla, o hala sınırlarını bulmaya çalışırken benim seçimim oluyor. Bu yaşam tarzında yeni olduğu için şimdilik rengi krem olarak belirlendi. Listede elliden fazla özel fetişle birlikte, kontrol edilmeyen scat, kan, nefes alma ve kalıcı izler gibi sadece bir avuç sert sınır vardır. Bunların hepsi konusunda ona katılıyorum ve ben de bunlarla ilgilenmiyorum.

İşaretlenen kutular her zamanki gibi: anal, esaret hafif ve esaret ağır, meme ucu oyunu, yoksunluk, yayıcı çubuklar ve diğer karışıklıklar ve fetişler. Fisting de dahil, bu da beni hafif bir şaşkınlıkla bu minyon küçük şeye bakmamı sağlıyor. Yüzündeki ifadeyi anladığımda şiddetle kızardı. Buna kadar çalışabiliriz. Yumuşak bir sınır olarak kontrol ettiğini hayal ediyorum.

Arkama yaslanıp başımı sallıyorum ve Madam Lynn'den kalemi alıyorum. "Bana her şey mükemmel görünüyor." Satırı imzalıyorum.

"Harika," diyor Madam Lynn çarşafı alıp bir tane daha çıkarırken. Endişelenmeye başlıyorum ve hazineme bakmaktan kendimi alamıyorum. Bana bakmıyor ve gergin olduğunu biliyorum; aslında gergin olması hoşuma gidiyor. Ama bundan tam olarak faydalanmak için biraz mahremiyete ihtiyacım olacak.

İstediğim Gizlilik Sözleşmesi de dahil olmak üzere birkaç kâğıt daha imzalıyoruz.

"Pekala, şimdi yukarıdaki hüküm ve koşulları özetleyelim. Siz, Bay Lucian Stone, Aralık ayının on beşinde gece yarısını tam bir dakika geçe sona erecek olan önümüzdeki otuz gün boyunca seçtiğiniz yerlerde Dahlia Days'in Dominantı olarak hareket etmeyi kabul ediyorsunuz. Onun Dominantı olarak, Bayan Days'in herhangi bir noktada sözleşmeyi feshedebileceğini ve ilişkiyi tamamen sona erdirebileceğini kabul etmek de dahil olmak üzere yukarıdaki sözleşmedeki hüküm ve koşulları kabul ediyorsunuz."

Madam Lynn duraksayıp bana bakarken başımı sallıyorum. "Ve Dahlia Days, bu anlaşmayı terk ederek, tüm

Bir nokta altı milyonun yarısı kadar, yani sekiz yüz bin dolara eşdeğer parasal kazanç." Madam Lynn rakamları sayarken Dahlia bayılacakmış gibi görünüyor, "kaybedilecektir." Düşüncelerini tamamen yitirmiş olan Dahlia'ya dönüyor; hâlâ hafif bir şok geçirdiği belli. Birkaç saniye sonra hazinem dik oturuyor ve başını sallıyor.

"Evet, anlıyorum."

"Burayı imzalamanız gerekiyor," diyor Madam Lynn ve ben Dahlia'nın imzalamasını bekliyorum, ellerim kalem için kaşınıyor. "Ve Bay Stone," Madam Lynn kalemi bana uzatıyor ve ben de hemen imzamı atıyorum.

"Otuz gününüz yarın başlıyor," diyor Madam Lynn, prosedürü tamamlarken. Zamanı gelmişti.

"Sabah sekizde adresimde olmanı istiyorum," diyorum ve adresimi kâğıda çiziktiriyorum. Sırf ilk gün onun tadını doyasıya çıkarabilmek için yarın izin aldım. Bir işkolik olabilirim ama hazinem gerçek bir ziyafet ve vücudunun her santimini keşfetmek ve her ince dokunuşun onu nasıl etkilediğini test etmek için zamana ihtiyacım olacak.

"Ama ben-"

Dahlia'nın neden itiraz ettiğini bilmeden durup ona bakıyorum. Belki de ulaşım aracı yoktur. "İstersen seni bir arabayla aldırabilirim?" Ona teklif ediyorum.

"Araba kullanabilirim. Sadece bu kadar erken başlamasını beklemiyordum. Belki de kulüpte oluruz diye düşünmüştüm."

"Eğitim için oyun odamda olacaksın ve seni istediğim zaman müsait olacaksın, bu da günün ve gecenin her saati olacak, hazine." Hafifçe nefesi kesiliyor ve gözleri açılıyor.

"Ben-" diye cevap vermeye başladı ve sonra sanki konuşması gereken kişi oymuş gibi Madam Lynn'e baktı. *Ben* onun Dom'uyum, Tanrı aşkına.

"Sen ne? Seni neyin rahatsız ettiğini söyle." Tereddüt etmesinden rahatsız oluyorum ve ses tonum da bunu yansıtıyor. Yine de bundan çok rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ki bu iyi bir şey. Buna alışması gerekecek.

"Bir stajım var," diye tereddütle cevap veriyor. Zavallı kız nefes alıyor gibi görünmüyor. Gözlerimin içine bile bakamıyor. Utangaçlığı, gerginliği ve hatta korkusu bile sevimli.

"Bu neden sözleşmeye dahil edilmedi?" Ona sordum.

Madam Lynn bir klasör açıyor ve bir kâğıt çıkarıp masanın üzerinde kaydırıyor. Bir göz attım, programı esnek olarak listelenmiş.

"Programımı bilmiyordum," diye açıklıyor uysalca. "Şimdi biliyor musun?" Ona soruyorum.

"Bu hafta için," diye hızlıca cevap veriyor. Başımı sallıyorum ve derin bir iç çekiyorum.

Bu işe yaramak zorunda.

"Programınıza ihtiyacım olacak," diyorum ve önündeki kâğıt yığınının bana uzatması için elimi uzatıyorum. Yanında getirmeliydi.

Masanın üzerindeki yığına ve sonra da bana bakıyor. Gözleri muhteşem, yeşil ve mavinin güzel bir karışımı ve altın kahverengi bir dokunuş. Hayatımda gördüğüm en çarpıcı ela gözler. "Ben-" derken göğsü keskin bir nefesle yükseliyor, duruyor ve kalın kalın yutkunuyor. "Getirmem gerektiğini bilmiyordum."

Yüz ifadem sertleşiyor ve elimi tekrar kucağıma götürüyorum. Kıcını tutup kucağıma çekmemek için parmaklarım kalçamı kavırıyor. Hazırlıksız yakalanmıştı. Onu cezalandırmam gerektiğini bildiğim için sikim taş gibi sertleşti. Ama unutmamalıyım ki o daha yeni ve hâlâ öğrenmesi gerekiyor.

Biraz daha sert bir sesle, "Bu gece sana getirebilirim," diyor.

"Bu kabul edilebilir mi?" Madam Lynn, Dahlia'nın sağından bana soruyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama hazinemden gözlerimi ayırmıyorum. Onu henüz cezalandıramam. Ama yarın ona bunun tadına baktıracağım. Onu elime geçirebildiğim zaman.

"Haftada kaç saat staj yapıyorsun?" Canım ne zaman isterse onunla birlikte olamadığım için zaten kızgınım.

"Kırk saat," diyor usulca. Beklediğim cevabı hemen vermesi beni biraz rahatlatıyor. Onun kırk saatlik uzaklığını kaldırabilirim. Sosyal hayatını sürdürmesi onun için iyi olacak. Onun her zaman telefonda olmasını isteyen bencilce arzumu bastırıyorum. Şimdilik bu kadar yeter.

"İşin ne zaman bitiyor?" Ben soruyorum.

"Altı gibi," diyor, sonra bakışlarımı tutuyor ve başını sallıyor.

Altı *civarı*. Sakinleşmek için kendime bir an verdim. O eğitimli değil. Beni tanımıyor. Ama tanıyacak ve öğrenmesi gereken çok şey var. "Hassasiyet ve zamanlama benim için önemlidir."

Ağzını açıp kapatıyor, belli ki ne diyeceğini bilemiyor ve sonra başını sallıyor. Bu çok iyi bir başlangıç. Bundan şimdiden keyif alıyorum.

"Sizi ne zaman ve nereden alacağımı bilmem gerekiyor." Şoförümü bekletebilirim ya da çalıştığı yerin dışında da bekleyebilirim ama beklemek gibi bir niyetim yok. Yapmam gereken bir liste var.

ve belirli bir zamanı bilmek istiyorum. Daha da önemlisi, onu bu zamana bağlı tutmak istiyorum.

"En geç altı on beş," diyor kendinden emin bir şekilde. *Aferin kızıma.* Beklemek zorunda kalacak olmam çok sinir bozucu ama yarın gece onu yalnız bırakacağım. O zamana kadar kendimi işe gömeceğim.

"Adresinizi ve programınızı bu numaraya göndermeniz gerekiyor." Numaramı not ediyorum ve cam masanın üzerinden ona doğru uzatıyorum. Elini uzatıyor ama ben parmaklarımı kâğıdın üzerinde tutup bana bakmasını bekliyorum. "Bu mesajı bu gece bekliyorum."

"Evet..." Dilinin ucundaki "s" harfini duyabiliyorum. Önce bana sonra da Madam Lynn'e baktı.

"Bana sor, Dahlia," diyorum ona. "Eğer bir sorun varsa, sorman gereken kişi benim. Başka kimseye değil."

"Efendim?" diye soruyor, o tatlı ela gözleri bana bakıyor, kırılganlıkla dolu. "Size efendim diyebilir miyim?"

Sikim hayatım boyunca hiç olmadığı kadar sertleşti. "Evet, hazine. Bana efendim diyeceksin."

Başka bir soru sormaya başlıyor, ama sonra bir an duraklıyor ve dudaklarını yalıyor. "Her zaman mı?" diye soruyor.

Başımı hafifçe sallıyorum. "Bu kulüpte ve oynarken, ama seni dışarı çıkarırsam, o zaman hayır, bana efendim demeni istemiyorum." Başını sallıyor, ben kendi sözlerimin yerleşmesine izin verirken ona söylediklerimi kabul ediyor. *Onu dışarı çıkarmak.* Bunu ne zaman yapabilirim ki?

"Taraflardan herhangi birine son bir sorunuz var mı?" Madam Lynn soruyor. İkimizin arasına bakıyor ama gözleri Dahlia'da kalıyor. Bu tür açık artırmaları çok gördü; eminim bunun nasıl bir maç olacağına çoktan karar vermiştir.

Dahlia başını sallayarak "Hayır" diyor. Nefes alış verişi kısıyor ve ağırlaşıyor ve ben gerçeklerin farkına varıyorum.

"Hayır, yarının başlaması için fazlasıyla hazırım. İçinde temel ihtiyaçların ve kıyafetlerin olduğu bir çanta hazırladığından emin ol. Gece burada kalacaksın."

Dahlia başını sallayarak, "Anlıyorum efendim," diyor. Sesi kısık ve sözleri fısıltıdan öteye geçmiyor.

Ayağa kalkıp ceketimin orta düğmesini iliklerken ve maskemi yerine takarken ona "Yarın saat altı on beşte görüşürüz," diyorum.

"Evet, efendim." Bu tatlı sözler gecenin geri kalanı boyunca aklımdan çıkmıyor. Tek düşünebildiğim o dolgun dudaklarından çıkan yumuşak sesler. Yarın. Altı on beş yeterince hızlı gelemes.

OceanofPDF.com

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

"Lucian," diye anons ediyorum Carla'ya. "Lucian Stone. Beni satın alan kişi."

Bir elbise yaslanmış, modanın içinde duruyorum.

Ertesi sabah erkenden üçüncü kattaki çalışma odasında Debra'nın yaklaşan defile için hazırladığı tasarımları düzenliyordum. Kahvemi çok istiyorum ama o kadar endişeliyim ki beni gergin bir karmaşa haline getireceği korkusuyla daha fazla kafein içmeye korkuyorum. Lucian'ın benim için ödediği paraya hâlâ inanamıyorum. *1.6 milyon*. Tanrım. Gerçek gibi görünmüyor.

Ama X Kulübü payını aldıktan sonra ve vergilerden sonra 1,6 milyon olmayacak. Sonunda elime muhtemelen 500 binden az para geçecek. Yine de bir ton. Ve hayata bir başlangıç yapmak için uzun bir yol kat edecek. Kesinlikle şikayetçi değilim.

Carla'ya bakmak için dönüyorum, herhangi tepki için yüz ifadesini okumak istiyorum, ama sırtı bana dönük.

O keskin kıyafetleri kendi kategorilerine kolaylıkla yerleştiriyor ama ben ayakta zor duruyorum. Çok yorgunum. Bütün gece uyumadım, dönüp durdum, Lucian'ı düşündüm ve müzayedede olanları kafamda yeniden yaşadım. Tek düşünebildiğim, kirli sarı saçları, yontulmuş çene hattı ve hem sahnede hem de Madam Lynn'in ofisinde içimin yandığını hissettiren o düşünceli ama yoğun ifadesiyle ne kadar muhteşem olduğuydu.

Ona yakın olmak daha da etkileyiciydi. Öyle bir güç ve gizem yayıyordu ki, onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye açtım. Konuşma şekli bile, derin ve hırıltılı bir sesle

Otorite, beni cinsel arzuyla doldurdu ve dizlerimin üzerine çöküp onu hemen orada memnun etmek istememe neden oldu.

Bana söylediği unvanı hatırlıyorum.

Efendim.

Bana nasıl baktığını düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Sanki bana sahipmiş gibi. Sanki onun malıymışım gibi. Onu istiyorum. Şimdi istiyorum. Bundan da öte, dudaklarını dudaklarımda, dokunuşlarını vücudumda istiyorum. Onun hakimiyetini arzuluyorum. Şimdi onu hayal edebiliyorum, yontulmuş kalçalarını kıcıma doğru itiyor, güçlü ellerini boynuma sararken ve daha fazlası için yalvarmamı sağlarken büyük şişman horozunun her santimini içime itiyor. Gözlerimin önünden geçen ham görüntü meme uçlarımda sertleşmesine, içimin arzuyla ısınmasına ve vücudumun beklentiyle titremesine neden oluyor.

İlk buluşmamız için sabırsızlanıyorum.

On beş altı, diyorum kendime, derin bir nefes çekerek ve yaramaz görüntüleri iterek. *Sadece o zamana kadar dayanmalıyım. Sonra tamamen onun olacağım.*

Carla ışıltılı kırmızı bir askılı bluzu askıya yerleştiriyor, askının şingirtisi beni şimdiki zamana geri döndürüyor ve sonra bana dönüyor, yüzü şaşkın bir ifadeye . "Lucian Stone," diye mırıldanıyor, işaret parmağını düşünceli bir şekilde dudaklarına götürüyor. Onu bugün siyah bir pantolon ve at kuyruğu yapılmış saçlarıyla muhafazakâr bir şekilde giyinmiş görmek tuhaf, dün geceki sürtük kıyafetinden çok farklı. Bu çifte hayatı yaşama becerisi beni bir kez daha şaşırttı. Ona baktığınızda, zevk için birinin İtaatkârı olduğunu asla tahmin edemezsiniz. "Hmm," diyor, gözlerini kapatıyor ve hafızasını canlandırmak için onun adını tekrar tekrar söylüyor.

Bir an sonra gözleri açılıyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor, boğazım mideme düğümleniyor. "Üzgünüm Dah," diye itiraf ediyor ve pişmanlıkla başını sallıyor. "Ama bu adamı hiç duymadım."

Şok içinde ağzım açık kalıyor, kalbim göğsümde çarpıyor. Carla'nın Lucian'ı tanımamasının neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama gerçekten çok gerginim. Sözleşmeye girerken kendimi tamamen yabancı birine teslim edeceğimi biliyordum ama Carla'nın tanıdığı ve kefil olabileceği biri olsaydı daha rahat olurum.

"Ne?" İnanamayarak sordum. "Bu adamların çoğunun kimliğini bildiğini sanıyordum." Belki de Lucian'dan ne bekleyeceğimi bilmediğim için endişeliyim. Onda sarhoş edici görünen bir gizem havası var ama

Aynı zamanda tehlikeli. Carla'nın onun hakkında bir şeyler bilmesi, *herhangi bir şey*, kendimi daha rahat hissetmeme yardımcı olurdu.

Başını iki yana sallar. "Ben öyle bir şey demedim Dah. Sadece *bazılarının* kim olduğunu bildiğimi söyledim. Ama yanlış bir fikre kapıldıysan özür dilerim. Keşke sana bu adam hakkında daha fazla şey anlatabilseydim ama yapamam." Duraklıyor, düşüncelere dalıyor ve sonra başını sallıyor. "Ben olsam çok fazla endişelenmezdim. Bu adam seni *gerçekten* istiyor gibi görünüyor. Bir piliç böyle bir fiyata satılmayalı uzun zaman olmuştu." Kaşlarını çatıyor. "Kıskandım."

Ben cevap veremedim Debra elinde bir yığın kâğıtla odaya dalıyor. Bir kez daha Debra'nın Madam Lynn'e ne kadar benzediğini hatırlıyorum - görünüş olarak değil ama kişilik olarak. Bugün siyah çivili stiletto'ları, dar beyaz pantolonu ve etkileyici göğsünü sergileyen ipek siyah üstüyle muhteşem görünüyor. Saçları, olgun yüzünü çerçeveleyen saç tutamlarıyla zahmetsizce toplanmış ve makyajı birkaç yıl öncesine göre canlı. Ancak giydiği en çekici şey, her zaman olduğu gibi, kendine olan güveni.

"Günaydın hanımlar," diyerek bizi gülümseyerek selamlıyor ve odanın kenarındaki bir masaya doğru yürüyüp elindeki kâğıtları masanın üzerine bırakıyor.

"Günaydın," diye cevap veriyoruz ikimiz de neredeyse hep bir ağızdan.

Debra yüzünü bize dönüyor ve kıkırdarak başını sallıyor. "Ah. Siz kızlar çok tatlısınız! Tabağınıza koymanız için daha fazla iş getirmiş olmam beni üzüyor."

Şirin mi? İçinde bulunduğumuz ahlaksızlığı bir bilseniz.

Bir inilti tutuyorum ve çok önemli bir şey olmamasını umuyorum. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

"O da ne?" Carla merakla sorar.

Debra kâğıt yığınına işaret ediyor. "İkinizin bu klasörlerdeki modelleri yaklaşan şovum için kendi elbiseleriyle eşleştirmenizi istiyorum."

"Bu kolay olmalı," diyor Carla kolayca ve sesindeki rahatlamayı duyuyorum. "Bunu senin için halledeceğiz, sorun değil patron."

"Kendi adına konuş," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, Debra'nın duymayacağı kadar alçak sesle. Carla bana sırtlıyor. Neredeyse hiç uyumadığımı biliyor ama yine de neşeli. Muhtemelen dün gece Bruce'dan yediği sert sikişten dolayı. Club X'i hatırlayınca yanaklarım bir kez daha ısınıyor. Dün geceyi düşünmeden edemiyorum.

Debra ona bir başparmak işareti yapar. "İşte ruh bu. İkinize güvenebileceğimi biliyordum." Odadan çıkmaya başlar ama kapıda duraklayarak ekler: "Bu arada, ikinizin de bir tema fikri bulmanızı istiyorum."

partiden sonra. Genelde Kevin bana yardım ederdi ama kötü bir soğuk algınlığı geçiriyor ve ona güvenebilir miyim bilmiyorum." İkimizin arasına bakmak için duraklıyor. "Siz ikinize güvenebilir miyim kızlar?"

Carla başını sallayıp "Evet," diyor ama aynı anda ben de saygıyla "Evet, Madam Lynn," diyorum.

Debra beni duymamış olmalı, çünkü bir anda sırtarak gitti.

Carla bana döndü, yüz ifadesi şok olmuştu. "Az önce ona Madam Lynn demedin!"

Bir elimi ağzımın üzerine koyarak kontrol edemediğim derin bir esneme sesi çıkarıyorum. "Kusura bakmayın. Gerçekten çok yorgunum." Bu sabah içtiğim kahveler beni uyandırmak için çok az işe yaradı ama içimden bir ses saat altı on beş olduğunda tamamen uyanık olacağımı söylüyor.

Carla düşünceli bir tavırla, "Tavırları birbirini destekliyor," dedi ve Debra'nın kâğıtlarından bir yığın aldı. "Ama ileride böyle bir hata yapmamak için dikkatli olmalısın. Madam Lynn'in adı açık bir sır ve kim bilir ne müşterileri var... bu binada bile."

Carla'nın söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamam biraz zaman alıyor. "Debra mı?" İnanamayarak soruyorum, çenem açık kalıyor, "İtaatkâr mı?" Milyon yıl geçse de Debra'nın vücudunda itaatkâr bir kemik olacağını düşünmezdim. O bunun için fazla güçlü.

Carla yüzünü buruşturur. "Öyle olduğunu söylemiyorum. Sadece diyorum ki, ben sana açıklamam benim bir İtaatkâr olduğumu düşünebilir miydin?"

Başımı sallıyorum.

"Tamam o zaman. İmzaladığın Gizlilik Sözleşmesi'ni unutma." Beni giysi rafının yanındaki boş bir masaya doğru yönlendirdi. "Gel şu dağınıklığı hemen toparlamama yardım et, sonra da yemeğe gidelim."

Sonraki yarım saati moda tasarımlarını kategorize ederek ve model profillerini Debra'nın yaklaşan defilesi için giyecekleri kıyafetlerle eşleştirerek geçiriyoruz. Carla bu işi çabucak hallediyor ama ben en basit şeyleri bile yapmakta zorlanıyorum, yorgunum ve zihnim endişeyle dolu. Bir modelin profilini yanlış kıyafete iğnelediğimde Carla elini benimkinin üzerine koyuyor ve yüzünde endişeli bir ifade belirliyor.

"Aklında ne var, Dah?" diye soruyor.

Sormana gerek var mı?

"Keşke hakkında daha fazla şey öğrenebileceğimiz bir yol olsaydı..." Sesim kesik kesik çıkıyor. Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Carla zaten Lucian hakkında hiçbir şey bilmediğini söyledi. Sırf ben istiyorum diye onun hakkında havadan bilgi toplayamaz. Muhtemelen kendimi boş yere endişelendiriyorum.

Carla başını sallıyor, gözleri sempatiyle dolu. Endişemin yorucu olmaya başladığını düşünüyor olmalı ama elimde değil. İlk kez böyle bir şey yapıyorum ve ne kadar rahatlamaya çalışsam da gerginliğim devam ediyor. "Sanmıyorum, kulübün kuralları..." yüzü düşünceli bir ifadeye bürünürken sesi kesiliyor. "Biliyorum!" diyor aniden, yüzü aydınlanıyor ve parmaklarını şıklatıyor. "Onu internette araştırabiliriz!"

Aman Tanrım, çok aptalım. Bu aslında dahice bir fikir. Bunu neden düşünemedim ki? Bunca zamanı endişelenerek geçirdim, oysa basit bir Google aramasıyla her şey ortaya çıkabilirdi... tabii varsa.

Muhtemelen tek düşündüğüm onun tarafından becerilmek olduğu içindir, diye düşünüyorum kendi kendime.

"Hadi onu siber alalım," diyor Carla, siyah daracık bir elbiseyi askıya asıp elindeki model profilini masanın üzerine fırlatarak.

Tedirginlik göğsüme dokunuyor.

"Lucian hakkında içinizi rahatlatacak daha fazla şey öğrenmedikçe çalışamayacaksınız. O yüzden şu işi bitirelim. Onunla karşılaşmadan önce sadece birkaç saatin var ve ilk karşılaşmana korkmuş bir şekilde girmek istemezsin, inan bana." En yakındaki masaya doğru ilerlemeye başladı ve ben de elimdeki beyaz elbiseyi aceleyle askıya yerleştirdim. "Tüm bunlar ne olacak?" Elimle işaret ediyorum.

"İşimiz bittiğinde hala burada olacak. Hadi gel. Sadece birkaç dakika sürecek."

"Sence Debra bunu şirket bilgisayarında yapmamızı umursar mı?"

Carla gözlerini devirerek, "Kızım, şirket zamanında neler araştırdığımı bilmek bile istemezsin," diyor.

Siktir et. Lucian hakkında daha fazla şey öğrenme ihtiyacım, kuralları çiğneme konusundaki ihtiyatımın önüne geçiyor. "Hadi yapalım şu işi."

Ben ekranı canlandırmak için boşluk çubuğuna dokunurken o bir sandalye kapıyor ve yere kaydırarak yanıma oturuyor. Farenin kontrolünü ele aldım ve birkaç tıklamayla Chrome tarayıcısını açtım.

Boş Google arama çubuğu önümde duruyor, imleç yanıp sönüyor.

"Hazır mısın?" Carla fısıldıyor, rahatlatıcı elini uyluğuma koyuyor ve hafifçe ovuyor.

Bu adamın bir sosyopat olmadığını söyleyen her şeye hazırım, diye düşünüyorum kendi kendime.

Yutkunarak başımı sallıyorum ve parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor. *Lucian Stone.* Arama çubuğunda onun adına bakıyorum, içimi endişe kaplıyor. *Bu arama neyi ortaya çıkaracak?* Merak ediyorum. Umarım bir şey çıkmaz. Madam Lynn'in önündeyken, yakışıklılığıyla kesinlikle kötü bir adam gibi görünmüyordu ama hoşuma gitmeyen bir şey bulursam bu fikrim hızla değişecek.

"Dah?" Carla bastırıyor.

Siktir. Derin bir nefes alarak farenin sol dokunuyorum.

Ekranda beliren ilk birkaç sonuç, hepsi inanılmaz derecede yakışıklı olan ve takım elbiseli diğer genç işadamlarıyla birlikte çekilmiş fotoğraflarıdır. Hatta bazıları sahilde çekilmiş gömleksiz fotoğrafları, inanılmaz karın kasları gururla sergileniyor. Onlara baktıkça içimdeki arzu kıpır kıpır oluyor. Çok güzel ve bir Yunan tanrısı gibi yapılı. Cidden, uzun bir kadeh şampanya gibi görünüyor. Bütün bir ay boyunca onun malı olmam mümkün görünmüyor.

Bunların hepsi daha sonra benim olacak, diyorum kendime. *Lanet olsun.*

"Tanrım," diye nefes alıyor Carla, Lucian'ın göz alıcı güzelliği karşısında gözleri büyüyor. "Adam çok seksi!"

"Bana mı söylüyorsun," diye fısıldıyorum, sahilde çekilmiş birkaç seksi fotoğrafına tıklıyorum, bu adamın tamamen bana ait olacağı düşüncesiyle amım sıkılıyor.

Lucian'ın bir dizi fotoğrafına hayranlıkla baktıktan sonra sayfayı aşağı kaydırıyorum ve gözlerim kalın bir başlığa takılıyor.

Adam sekiz haneli rakamlara ulaşan en genç CEO oldu.

Makaleye tıklıyorum ve okumaya başlıyorum. Carla da okuyor ve takip ederken dudaklarının hafifçe kıpırdadığını duyabiliyorum. Bu onun tuhaflıklarından biri, ama üniversiteyi nasıl bırakıp kendi şirketini kurduğunu okurken biraz dikkatimi dağıtıyor. Çok geçmeden kurumsal dünyanın zirvesine yükselmiş ve kendine bir isim yapmış.

Makale Lucian'ın oldukça etkileyici bulduğum başarılarını sıralamaya devam ediyor. Listede beni endişelendirecek hiçbir şey yok. Endişem biraz azalıyor, makaleden devam ediyorum ve sonraki birkaç arama sonucuna göz gezdiriyorum. Hepsi de aynı şey hakkında.

Lucian'ın yükselişinin ne kadar etkileyici olduğunu ve kurumsal dünyada bir sonraki büyük şey olduğunu.

Lanet olsun, çok şey başardı.

Midemin çukurunda korkunun yerini güvensizlik alıyor. Onun yanında kendimi tam bir başarısız gibi hissediyorum. Onunla birlikteyken statüsüne odaklanmamak zor olacak. Tek umudum seanslarımızda bana kim olduğunu unutturması, aksi takdirde seanslar hiç de hoş geçmeyecek.

Son birkaç yıla ait aynı türden birkaç makaleye daha göz gezdiriyorum ve derin nefesler alıyorum, endişem yavaş yavaş azalıyor.

Görülecek başka bir şey olmadığına kanaat getirip arama sayfasını kapatmak üzereyken kalbimi yerinden hoplatan göz alıcı bir başlık daha fark ediyorum.

Genç CEO çalkantılı bir boşanma sürecine girdi.

Bir yıldan kısa bir süredir evli olan Stone Enterprises'ın CEO'su ve tek sahibi Lucian Stone, eski adı Morgan olan Tricia Stone ile şiddetli bir ayrılığa doğru gidiyor. Çift, aralarında bir ilişki olduğuna dair çeşitli söylentiler olmasına rağmen, uzlaşmaz farklılıkları gerekçe göstererek boşanma davası açtı. Ve beklediğiniz değil. Görünüşe göre Bayan Stone evlerinden kaçmış ve bilinmeyen bir "eski arkadaşının" yanında kalıyor. Tricia'nın şu sözleri aktarıldı: "Evliliğimizin son birkaç ayı zor geçti ve ben bu şekilde devam edemem. Bu evlilik ve boşanma kesinlikle imajıma zarar verdi ve hayatımın geri kalanında beni etkileyeceğinden hiç şüphem yok. Yemin ettiğimizde böyle bir şey yapmayacağımızı düşünmüştüm ve olayların bu şekilde gelişmesi beni derinden üzdü." Bay Stone konuyla ilgili yorum yapmadı.

Biraz rahatsız hissederek ve suçluluk duygusuyla irkilerek sayfayı kapattım. Bırakın kişisel geçmişine girmeyi, şirketinin geçmişini bile araştırmamalıydım. Kahretsin.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Carla gözlerinde rahatlamış bir ifadeyle bana bakıyor. Keşke ben de aynı şeyi hissetseydim. Lucian'ın üzerinde alçakça bir şey çıkmadığı için o da en az benim kadar mutlu görünüyor. Bunu yapmamış olsaydım muhtemelen onu çıldırtacaktım. "Sen onun bir seri katil olmadığını öğrendin... ben de Bruce'a takılıp kalarak bir şeyleri kaçırdığımı öğrendim."

"Carla!" İtiraz ediyorum.

Carla bana şakacı bir sırıtışla bakıyor. "Sadece şaka yapıyordum. Ama cidden, şimdi iyi misin?"

Hayır, yapmayacağım. Ama bunu sineye çekeceğim ve akşama kadar bununla uğraşacağım. Başımı salladım. "Haklısın. "Beni bu kadar mutlu edecek bir şey bulamadım.

sözleşmemden caymak için, Tanrıya şükür."

Carla rahatlayarak gülümsüyor.

"Güzel."

GÜNÜMÜN GERİ KALANI ÇOK DAHA VERİMLİ GEÇİYOR VE HATTA

Debra'nın parti sonrası için harika bir kostüm teması buldular; Subs ve Domlar. Carla bunun çok komik olduğunu düşünüyor. Sadece Debra'nın bunu nasıl karşılayacağı konusunda endişeli.

Saat altı olduğunda, daha önce yaşadığım yorgunluk gitmiş oluyor. Daha önce de tahmin ettiğim gibi, tamamen uyanığım ve heyecandan titrememe engel olamıyorum.

"Gidip üzerimi değiştireceğim, sonra da aşağıda aracımı bekleyeceğim," diyorum Carla'ya, ellerim heyecan ve gerginlikten titrerken son profili de bir kıyafete yapııştırıyorum. Hala düzenlenmesi gereken son bir kıyafet yığını var ve her yerde çıkartma kağıtları var. Carla'nın ortalığı toplamasına yardım etmem gerekiyor ama bunu yaparsam geç kalacağım ve ilk toplantımızdan önce Lucian'ı kızdırmaktan korkuyorum.

Gözlerindeki öfkeyi neredeyse hayal edebiliyorum ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

Carla beyaz bir balo elbisesini asmayı bitiriyor ve sonra bana dönüp sırtıyor. "Sadece rahatlamayı ve eğlenmeyi unutma," diye öğüt veriyor. "İyi bir Dom, ona teslim olurken kendinizi güvende hissetmenizi sağlayacaktır." Duraksıyor ve sanki başka bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi alt dudağını ısıırıyor. "Ve yarın tüm kirli detayları bana anlat!" diye ağzından kaçırıyor.

"Ciddi misin?" Ona sert bir bakış attım. "Ama daha az önce Gizlilik Sözleşmesi konusunda beni azarladın."

Carla kaşlarını bana bakıyor. "Gizlilik anlaşmasını siktir ! Lucian çok seksi. Ne olduğunu bilmek istiyorum, yoksa!" Kalan işi işaret ediyor. "Ayrıca, beni tüm bunlarla baş başa bıraktığın için bana borçlusun. Umarım Lucian intikam için o kıçta benim için kırmızı bir iz bırakır." Bana sinsi bir sırıtış atıyor ve zihninin kirli, ahlaksız düşüncelerle dolu olduğunu hayal ediyorum.

Öfkeyle kızardım ve bir kahkaha attım. "Vay, vay, bu tavır pek itaatkâr değil, değil mi? Ama tamam. Not alacağımdan emin olabilirsin."

Carla, Debra'nın biri iyi bir iş çıkardığında sevdiği başparmak işaretini taklit eder. "Aferin kızıma."

Tekrar gülüyorum ve Carla'yı dağınıklığımızı toplaması için bırakıp topuklarımı yere vurarak alt kata iniyorum. Çalışma tuvaletlerinden birine giriyorum ve aynaya doğru yürümeden önce boş olduğundan emin oluyorum. Lucian'ın şoförüyle buluşmadan önce makyajımı tazelemem gerekiyor. Granit tezgâha yaslanırken zorlukla nefes alabildiğimi hissediyorum. Bütün günü ayakta geçirdikten sonra eve gidip duş almayı tercih ederdim ama Lucian kararlıydı. Beni tam saat altı on beşte istiyordu, bir dakika sonra değil. Buna şaşırmamalıyım. İsteddiğini elde etmeye alışkın bir adamdı bu. *Ve beni istiyordu.* Tekrar söylüyorum, bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Bir nokta altı milyon, süper yakışıklı ve ultra zengin bir Dom fantezilerimi gerçekleştirmeye istekli. Ve bu paranın sekiz yüz bini bana gidiyor. Kabullenmek için çok fazla.

Lucian'ın onun için hazır olmamı nasıl talep ettiğini düşündükçe içimde endişe ve arzu yuvarlanıyor. O sandalyede otururken susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi görünüyordu. Sanki o anda benden bir yudum almak için her şeyi yapardı. Ve ben bu susuzluğu gidermek istiyorum. Bana son eski sevgilim gibi baktığını düşündükçe kanım donuyor. Sanki bir şekilde bundan zevk almadığımı anlayacakmış gibi. İsteddiği *zaman*, istediği şekilde boşalamazsam onu hayal kırıklığına uğratacakmışım *gibi*. Sakin bir nefes alıyorum. *Hayır*, diye düşündüm ve başımı salladım. Onlara söylemeseydim eski sevgililerimin hiçbirisi sorunlarımdan haberdar bile olmayacaktı. Ve bu benim Lucian'ı memnun etmemle ilgili. Bunu yapabilirim ve Lucian'ın ne kadar kırılmış olduğumu bilmesine gerek yok.

Birkaç derin nefesten sonra kendimi biraz daha sakın hissediyorum. Elimi yüzümü yıkamayı bitirip saçımı ve makyajımı düzeltmeye odaklanıyorum. Görünüşümden memnun kaldığımda banyodan çıkıp geniş lobiye ve iki cam çift kapıyla işaretlenmiş ön çıkışa doğru ilerliyorum.

Kalbim her adımda daha çok çarpıyor ve kapıya ulaştığımda nefes nefese kalıyorum. Titrememi durduramıyorum. Yıllar sonra ilk kez cinsel ilişkiye gireceğim için endişeyle doluyum. Bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman oldu ve son birkaç karşılaşma beni sadece hayal kırıklığına uğrattı ve hayal kırıklığına uğramış hissettirdi. Bir parçam bunun da farklı olmayacağından korkuyor.

Dışarıda, renkli camlı bir Rolls Royce kaldırımın kenarında beni bekliyor. Şoför arabaya yaslanıyor ve hemen arabadan iniyor.

ve beni gördüğünde omuzlarını dikleştiriyor. Kimin arabası olduğunu tahmin etmeme bile gerek yok.

Elimi cam çift kapının soğuk gümüş kollarına koyup kendimi sabitliyorum, bacaklarım bükülecekmiş gibi hissediyorum. Birkaç dakika daha geç kalacağım. Oraya gitmem gerekiyor ama içimde aniden kaçma dürtüsü beliriyor.

Bunu . Her şey yoluna girecek.

Derin, sakinleştirici bir nefes alarak kapıları açıyorum ve dışarı çıkıyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

I Sonunda çatı katına çıktığımda kravatımı gevşetiyorum. Her an burada olabilirdi. Joseph onu arabada onunla birlikte olmak istedim ama iş öncelikliydi. Ayrıca, bu konuyu oyun odasındaki meseleler. Çabuk ol.

O dar amcığın sikimi sağdığını hissetmeye hazırım. Dün gece uyuyamadım bile, onun için çok zorlandım. Son saatlerdeki çalışma beni neredeyse öldürüyordu. Ağır bir şekilde iç çektim ve kravatımı ön salondaki büyük yuvarlak masanın üzerine attım. Artık evde olduğuma göre, stresimi atabilecekti.

Bu basit gerçeği bilmek bile vücudumdaki tüm kasları gevşetiyor. Sanki bir işaretmiş gibi, Joseph'in ayak seslerini ve topuklu ayakkabılarının koridorda yürüdüğünü duyuyorum.

İçeri girmesini beklemedim. Ceketimi silkip kravatımla birlikte ön masanın üzerine bırakıyorum ve kapıyı kendim açıyorum. Joseph, Bayan Days'in arkasında yürürken başını kaldırıp, "İşte geldi. Bay Stone," diye beni selamlıyor.

Dahlia durdu ve gözlerini açarak bana baktı, korku ve şehvet karışımı bir duyguyla bana bakıyordu. *Mükemmel*.

Joseph taşıdığı spor çantasını getirir ve fuayeye bırakır. Sessiz bir adam. Gereksiz sorular sormaz ve bu yüzden onu severim.

"Teşekkür ederim Bay Brennan, bugünlük bu kadar."

"İyi günler," dedikten sonra başını salladı ve gitmek için döndü. Genelde ona karşı bu kadar kısa konuşmam. Ama şu anda aklımda tek bir şey var.

"Bay.... efendim," diye kendini düzeltiyor Dahlia ve birkaç kez göz kırpmıyor, hâlâ ne söyleyeceğinden ya da hangi ismi kullanacağından emin değil. Yüzümde asimetrik bir gülümseme oluşuyor. Muhteşem görünüyor. Saçları gevşek dalgalar halinde şekillendirilmiş ve

Omuzlarının üzerinde, göğüslerini örtüyor. Bluzu bol ve vücudunu gizliyor. Modaya uygun ama çıkarılması gerekiyor. Yerde hazinemden çok daha iyi görünür.

"İçeri gel Dahlia," diyorum mırıltının biraz üzerinde bir sesle, geri çekilip kapıyı daha geniş açarak.

Başını sallıyor ve fark edilir şekilde yutkunuyor. Yavaşça içeri girerken sabırla bekliyorum. Çekingen olduğunu biliyorum ama bu çabucak değişecek. Bu geçişin tadını çıkaracağım.

Elimi beline koyarak onu durduruyorum ve kapının dış tarafındaki tuş takımını göstermek için hafifçe eğiliyorum. "Her gün buraya geleceksin ve Bay Brennan seni merdivenlerden yukarı çıkaracak," dönüp koridordan asansöre bakıyor, "ve burada beni bekleyebilmen için sana özel bir kod gireceksin." Onun kodunu çoktan girdim. "Sadece altı buçuktan yediye kadar aktif olacak, o yüzden geç kalmayın."

Başını salladı ve "Evet efendim" dedi.

Aferin kızıma. Elimini sırtının küçük kısmına koyuyorum, kapıyı kapatıyorum ve onu ön odadan çıkarıp doğrudan merdivenlere götürüyorum. Etrafına bakınıyor ve her şeyi anlıyor ama bugün ona oyun odasından başka bir şey göstermeye niyetim yok. Sabah ona ihtiyacım olacağını bildiğim için bu gece misafir odasını da göstereceğim.

Onu aceleyle getiriyorum ve bunun farkındayım ama bu ilk kısmı bir an önce halletmem gerekiyor. Neredeyse bütün bir günü boşa harcadık ve onun eğitimine başlamak için sabırsızlanıyorum.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken başı öne eğik yürüyor ve nefes alış verişini ağırlaştırıyor.

"Beni bu odada beklemeni istiyorum," diyorum soldaki ikinci kapıya geldiğimde. Ben kapıyı açarken o sabırla bekliyor.

Merakının onu içeri çekmesine izin vererek içeri girmesini bekliyorum. Adımları yavaş ve tereddütlü, ama odaya giriyor ve her şeyi içine çekiyor. Kendi arzusu onu odanın ortasındaki yatağa götürüyor, parmakları yorganın üzerinde geziniyor.

Kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum ve onun kırbaç ve ceza aletlerinin olduğu sıraya doğru yürümesini izliyorum.

"Birini seç." Nefes nefese kalıp arkasını döndüğünde komutum onu ürkütüyor.

Hafif korkmuş bakışı onu daha çok istememe neden oluyor.

"En çok nelerden hoşlandığını ve en iyi cezanın ne olacağını bilmek istiyorum." O başını sallarken yavaşça ona doğru yürüyorum ve

Aralarından seçim yapabileceği oyuncak duvarına bakar.

Parmakları bir kırbacın kuyruklarını hafifçe okşuyor ve ben onu seçeceğini düşünüyorum ama onun yerine basit bir küreğe geçiyor. İkisini de eşit derecede seviyorum ve bu yüzden bununla iyiyim.

Titreyen ellerinden alıp yatağın üzerine koyuyorum. Kelepçeler çerçeveye çoktan takılmıştı ve yayıcı da onun için hazırды. Dün gece her şeyi ayarlamıştım.

"İlk seansımıza başlamak istiyorum Dahlia." Duruşu gergindi ve nefesi kesik kesik geliyordu. Sonunda parmaklarımı amına sokma şansı bulduğumda, benim için sıırıslıkla olacağını biliyorum. Sabırsızlanıyorum.

Kemerimi çözmeye başladım. Ve ona basit bir emir veriyorum. "Soyun."

Yavaşça ve duygusal bir şekilde kıyafetlerini çıkarmaya başladı ama bunun için zamanım yok. Onu kızdırmaktan zevk alamayacak kadar çok istiyorum.

"Daha hızlı. Buraya geldiğimde çıplak ve benim için hazır olmanı istiyorum. Çıplak olmalısın ve yatağın ucunun yanında diz çökmelisin. Şimdi oraya git."

Gözleri açılıyor ve utanmış gibi başka tarafa bakıyor. Sanki yanlış bir şey yapmış ve ben bundan hoşlanmamışım gibi. Tercihlerimi bilmiyordu, bu yüzden kendini mahcup hissetmesi için bir neden yok. Belki de ona kısa davranmamdan kaynaklanıyordur, emin değilim, ama eğer öyleyse, bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeyi öğrenecektir. Yoksa önümüzdeki birkaç hafta boyunca mutsuz olacak.

Kıyafetlerini yerde bir yığın halinde bırakıyor, topuklu ayakkabılarını tekmeliyor ve diz çökmek için yatağın ucuna doğru hızla yürüyor.

Her gergin nefesinde göğsü inip kalkıyor. Topuklarının üzerinde oturuyor, dizlerini hafifçe ayırıyor, ellerini kalçalarına dayıyor. Başı aşağı doğru eğik. Bir İtaatkar için muhteşem bir duruşu var. Onu bekleterek kıyafetlerimi çıkarıyorum. Kemer tokası gürültüyle yere düşüyor ve hafifçe sıcıyor ama başını kaldırıp bakmıyor. Gözlerim onu hiç bırakmıyor, tepkisini bekliyorum.

"Daha önce hiç güvenli bir kelime kullandın mı?" Önünde yürürken soruyorum, hareket ederken sikimi okşuyorum. Zaten onun sıcak ağzının içinde olma ihtiyacıyla precum sızdırıyorum.

Cevap vermeyi unutarak zonklayan sikime bakarken yutkunuyor. Davranışını düzeltme arzusuyla yanıp tutuşuyorum, ama başını sallıyor ve hızla ekliyor, "Hayır efendim." Onu eğitme ateşim itaatiyle sönmüş olsa da, hala ihtiyaçtan dolayı gerginim.

"Basitçe söylemek gerekirse, seni test edeceğim. Sınırlarınızı zorlayacağım ve size nerede olduğunuzu sorduğumda, durmak için kırmızı, yaklaşıyorsanız sarı veya güvenli bölgedeysek yeşil cevap vereceksiniz."

Sonunda geniş gözlerle bana bakıyor ve dudakları bir soruyla ayrılıyor, ama hemen aşağıya bakıyor.

"Sor bana," diyorum ona, sikimi tekrar okşayarak. "Ya-" diye başladı ama ben sözünü kestim.

"Konuşurken bana bak," diye söze giriyorum ve bakışlarımla buluşmak için başını kaldırdığında hafifçe sarsılıyor. Teni kıpkırmızı ve ben buna bayılıyorum. Bu kadar gergin olmasına bayılıyorum.

"Ya sormazsan?"

Bir an şaşkınlıkla ona baktım. "Yapmalıyım. Ama eğer yapmazsam, istediğin zaman konuşabilirsin." Önünde çömeliyorum, çenesini avucumun içine alıyorum ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum. "Sınırlarını arıyor olacağım. Seni uçurumun kenarına itmek istemiyorum." Gözleri yanımdan geçip belirsizlikle parlıyor ve ben nedenini tam olarak bilmiyorum. Daha önce hiç Dom'u olmadığını biliyorum, bu yüzden olmalı. Sadece hazırlıklı değil.

Dik duruyorum ve ona "Sana ne demek istediğimi göstereceğim" diyorum. Ben tekrar okşarken gözleri sikime takılıyor. O güzel ela gözleri şehvetle parlıyor. Ellerini kaldırmamak için parmaklarını kalçalarına gömüyor. Kendisini neyin beklediğini az çok biliyor. Bu hoşuma gidiyor. İtaat etmeye çalışmasına bayılıyorum. Ama bir noktada başarısız olacak ve onu terbiye etmek için sabırsızlanıyorum.

"Aç," diye basit bir komut veriyorum ve itaat ediyor, ağzını açıyor ve sikimin başını ağzına sokarken boğuk boğuk nefes alıyor.

Kahretsin, muhteşem görünüyor. Başını öne eğiyor, ama başımı hayır anlamında sallıyorum ve hızla önceki pozisyonuna geri dönüyor.

"Daha geniş aç," diyorum ve o da elinden geleni yapıyor, ben sikimi dudaklarının arasından içeri sokarken çenesini benim için genişletiyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve kendimi daha derine itiyorum. Ben daha da ileri iterken dili aletimin alt tarafına masaj yapıyor. Saçlarını avuçladığımda ve onu uzunluğumda yukarı ve aşağı hareket ettirdiğimde yanakları çukurlaşıyor. İnliyor ve titreşimler aletimin ihtiyaçla kıpırdanmasına ve ayak parmaklarımla haliye gömülmesine neden oluyor.

Aletimi boğazının arkasına sokuyorum, yutmaya çalışırken başının etrafında sıkıca kapandığını hissediyorum. Geri çekilmiyorum, bunun yerine daha da derine itiyorum, gözleri sulanırken ve benimkini almak için mücadele ederken izliyorum

kısa, sığ pompalar. Çok iyi hissettiriyor ve onu görmek tam şu anda boşalmak istememe neden oluyor, ama bunun olmasına izin vermeyeceğim. Henüz değil.

Parmakları kalçalarına gömölüyor ve boğazı beni tekrar yutmaya çalışıyor, cennet gibi bir his, ama sınırına geldiğini biliyorum ve geri çekiliyorum. Nefes alırken elim hâlâ saçlarında dolaşıyor. Nefes alırken aşağı uzanıyorum ve parmaklarımı kalçalarının arasına sokuyorum. Sırılsıklam olmuştu.

"Git yatağa uzan," diyorum ve o söyleneni yapmak için çabalarken, hala derin nefesler alıp ağzındaki tükürüğü silerken sikimi okşuyorum.

Elleri iki yanında yatağın ortasında yatıyor. Üstüne çıkıp beline sarılıyorum, bir bileğini tutup yatağa bağlı deri kelepçelerden birine bağlıyorum ve sonra diğer bileğini sabitliyorum.

"Güvenli kelime," diyorum ve tokayı kilitleyip bileklerindeki kısıtlamayı test ederken yüz ifadesini izliyorum.

"Yeşil," cevaplıyor hızlı ve kendinden emin bir şekilde.

Vücudundan aşağı sürünerek iniyorum ve onu da kendimle birlikte aşağı çekiyorum, kolları gerilene kadar çarşaf boyunca kaydırıyorum. Böyle çok güzel görünüyor. Soluk gül rengi meme uçları çakıllı ve ben eğilip bir tanesini sırf baştan çıkarmak için ağzıma alıyorum. Parmaklarım belindeki çukur boyunca ilerliyor, onu test ediyor. Sadece zevk almak ve ne kadar tepkisel olduğunu test etmek için vücuduyla oynuyorum. Oldukça duyarlı, bundan hoşlanıyorum, ancak birçok Dom'un hoşlanmadığını biliyorum. Onu kendi tercihleriyle lekeleme şansları olmadığı için minnettarım.

Yatağın en ucuna uzanıyorum ve ayırıcıyı sağ ayak bileğine takıyorum. Sol ayak bileğini takarken tepkisini ölçmek için vücuduna ve yüzüne bakıyorum ve çelik ayırıcıyı açarak bacaklarını genişletiyorum, böylece tamamen bana maruz kalıyor.

Nefesini içine çekiyor ve parlayan amı hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. Ayırıcı çubuğu ters çevirdiğimde tamamen çaresiz, kolları çapraz ve karnının üzerine yatarken ciyaklıyor. Vücudunda gezinirken yastığa doğru ağır bir şekilde nefes alıyor, hassas cildine küçük açık ağızlı öpücükler bırakıyor ve onunla oynamaya devam ediyor. Sonunda boynuna ulaşıyorum ve dişlerimi teninde gezdirdikten sonra alt dudağını ısıriyorum.

Aramızdaki sıcak havada inliyor.

"Sen benimsin, hazine. Sana ne yapmak istersem yaparım." Kulak memesini ısıırıyorum ve o inlerken aletim yan tarafına bastırıyor. "İstediğin bu mu?" Ona soruyorum.

"Evet," diye şehvetle cevap veriyor ve elimi sertçe kıcına indiriyorum. "Efendim!" diye bağırmakta gecikmedi.

Ayağa kalkarken kıkırdıyorum ve ayırıcı çubuğu tutarken bileğimin bir hareketiyle onu kıcının üzerine çeviriyorum. Başlığa yaklaşıtıyorum, onu kendi üzerine katlıyorum ve kilitleri ayak bileklerine takıyorum, böylece bana tamamen çıplak kalıyor ve hareket edemiyor.

Kahretsin, çok güzel görünüyor. İki kalın parmağımı daracık amına sokarken duyabildiğim tek şey nefes alıp verışı.

"Güvenli kelime," diye soruyorum parmaklarımı kıvrıp onu defalarca kabaca parmaklarken.

"Yeşil," diye bağırıyor umutsuzca. Sertliği seviyor; ben ne kadar sert ve güçlü olursam teni o kadar ve dudaklarından o kadar tatlı sesler dökölüyor.

Parmaklarımı çekip dudaklarıma götürüyorum ve onun tadına bakıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve tatlı lezzet karşısında inliyorum. O beni yakından izlerken parmaklarımı emerek temizliyorum. Bunu ona yaptırmaya niyetliydim ama ilkel ihtiyaçlarımı izlerken gözlerindeki ateşli bakış bağımlılık yapıyor.

Kıcını tutup hafifçe hareket ettirdikten sonra sikimi amına hizalıyorum. Sormuyorum ve aletimi içine sokmadan önce bundan daha fazla uyarıda bulunmuyorum, kelepçe tokaları yatağın çerçevesine çarpıyor ve zevk çığılığı odayı dolduruyor.

Ona alışması için zaman vermedim. Bunun yerine onu vahşice beceriyor, istediğim her şeyi ondan alıyorum. Tanımadığım bir sesle "Güvenli kelime." diye inlerken kör tırnaklarım kıcının etine batıyor.

"Yeşil," diye inliyor, sırtını kamburlaştırıyor. Ellerimi sırtının küçük kısmına götürüyorum ve onu daha sert ve daha derin beceriyorum. Kalçalarını onunkilere vururken çok fazla olduğuna dair hiçbir işaret göstermiyor.

Öne eğilip boynunun kıvrımına doğru homurdanıyorum, "Daracık amının sikimin üzerinde patladığını hissetmek istiyorum." O adımı haykırırken kalçalarını tekrar tekrar pistonluyorum. Bu odada benim adımı kullanmamalıydı. Ama içimden onu düzeltmek gelmiyor. Zevkten kendimi kaybetmişim ve onun sınırlarını bulmaya odaklanmışım. "Şimdi," diyorum ve sonra omzunu ısıırıyorum.

Siktir!

Sıcak amcığı aletimin etrafında kasılıyor, orgazmı boyunca sürerken neredeyse boğuluyor. Taşaklarımın kalktığını hissediyorum ve boşalmadan önce çekilmem gerekiyor.

Klitorisini dairesel hareketlerle nazikçe ovuyorum, nefesimi tutarken onun serbest kalmasını sağlıyorum.

Göğsü ve yanakları kıpkırmızı ve bacakları zevkten kontrolsüzce titriyor. Buna bayılıyor.

Geri çekiliyorum ve hâlâ yatağa bağlı olan onun sakinleşmesini izliyorum.

Şimdiye kadar her şey tam istediğim gibi gitti. Beni en ufak bir hayal kırıklığına uğratmadı. "En son ne zaman kışından sikildin?" kayganlaştırıcı şişesine uzanırken ona . Amcığı sıırıslıkla olmuş ve aletimin üzerinde kışına doğru sızan bir miktar uyarılma ve döl var, ama ona zarar vermediğimden emin olmalıyım.

"Bir süre," diye fısıldıyor, nefesi hâlâ kesik kesik geliyor. Kışını nazikçe dürttüğümde, kayganlaştırıcıyı dar halkasının üzerine yayarken nefesi kesiliyor.

Orta parmağımı yavaşça içeri itiyorum ve o da geri itiyor. Benim için kışını kaldırmasına gerek kalmamasına bayılıyorum. Onu şimdi istiyorum. Hemen şimdi götüne boşalmak istiyorum.

Siktir, evet. Sikim tekrar içine gömölme ihtiyacıyla ağrıyor. Kışına bir parmak daha sokuyorum ve yatakta kıvranışını izliyorum.

Tek ihtiyacım olan bu, daha fazlasını kaldıramam.

"Evet," diye zevkle tıslıyorum kışının derinliklerine batarken ve o bileklerinin etrafındaki kelepçeleri pençelerken. Kışının aletimi tamamen sardığını hissedene kadar yavaş itişimi durdurmuyorum.

"Güvenli kelime mi?" Göğsümün derinliklerinden ona soruyorum.

Gerinmeye ve kolanıma alışmaya çalışırken başını sallayarak sessizleşiyor.

Yavaşça çekiyorum, yüzümde hafif bir gülümseme var ama bunu ona belli edemiyorum. İstedğim her şeyi kolaylıkla yapıyorum. Ve şimdi onu cezalandıracağım.

İçinden çıkıp sol elimle ayırma çubuğunu tuttuğumda ağır ağır nefes alıyor, kış yanağını daha iyi görebilmem için ona açıyor ve sağ elimle küreği alıyorum.

Whack!

Vücudu darbeye sarsılıyor, ama yayıcıyı sıkıca kavriyorum ve bir santim bile kıpırdamasına izin vermiyorum.

"Sana bir soru sorduğum anda bana cevap vermelisin Dahlia."

"Yeşil," diyor sesinde şehvetten başka bir şey yok, ama artık çok geç. Cezalandırılması gerekiyor.

Raketle kıkına bir şaplak daha atıyorum, hafifçe sıçradığını ve bağlara doğru çekildiğini izliyorum, ama işe yaramıyor. *Vur! Vur! Vur!* Raketle kızarmış etine defalarca vuruyorum. "Güvenli kelime?" Yüksek sesle soruyorum ki nefes alış verişlerinden beni duyabilsin.

"Yeşil!" diye bağırıyor, boynunu eğerken boğazını ortaya çıkarıyor. *Vur!* Raketle kıkına öncekinden daha sert vuruyorum ve keskin bir nefes alıyor. *Vur! Vur!* Ağzı sessiz bir "O" ile açılıyor ve endorfinlerin nihayet ona doğru aktığını, her şeyi daha sıcak, daha zevkli ve yoğun hale getirdiğini biliyorum.

"Güvenli kelime mi?" Avucumu sıcak tenine hafifçe bastırırken ona soruyorum. "Yeşil," diye inliyor usulca, kaşları çatılmış bir halde. Aferin kızıma.

"Şimdi ilk sorduğumda bana cevap vereceksin, değil mi?" Daha fazla endorfin salgılaması için ona bir tur daha attırmayı tartışırken söylüyorum.

"Evet efendim," diyor nefes nefese. Meme uçları çakıllı ve sözleri şehvetle kaplı.

Küreği arkama atıyorum, daha fazlasına ihtiyacı yok ve sikimi hizaya getiriyorum. Daracık göt deliğine girerken nazik davranmıyorum.

"Ah!" diye çığlık atıyor ben içine girerken. Kalçalarımı pompalarken ellerim uyluklarını kavıyor, ipuçları için yüzünü izliyorum. O kadar iyi hissediyor ki. Bunu biliyordum. Böyle hissedeceğini biliyordum.

Neredeyse zevk içinde kayboluyorum, ama henüz boşalamıyorum.

Kıkını daha sert ve daha sert beceriyorum, kelepçelerin tokaları şingirdiyor, yatağın ayakları yere çarpıyor ve onun boğuk zevk çığlıkları devam etmem için beni körüklüyor. Bu neredeyse şiddetli ve acımasız bir tempo ve yüzünü izliyorum, sınırı bekliyorum. Bunu söylemesi gerekeceğini biliyorum. Onu duymam . Çok fazla olduğunda bana söylemesi için ona güvenebileceğimi bilmem gerek.

Kalçalarımı eğiyorum ve kalın sikimi kıkına sonuna kadar sokuyorum, parmaklarım ayak bileklerine saplanıyor, onu sonuna kadar itiyorum, kıkını dolduruyorum ve çığlık atmasını sağlıyorum. Nefes nefese kalıyor ve bana karşı mücadele etmeye çalışıyor ama nafile. Kalçalarımı pistonlayarak, acıyı daha da artırarak içine giriyorum.

Söylemediği için endişelenmeye başladım. Bana sınırına yaklaştığına dair herhangi bir işaret vermiyor. Bunu istiyor, zevk ve acının birbirine karışmasından zevk alıyor ama ben de kendi sınırlarıma yaklaşıyorum. O kızıl bir kız değil.

Toplantıda ya da broşürde acıyı tercih ettiğine dair herhangi bir belirti yoktu.

Yüzü buruşurken kendi nefesim kesik kesik geliyor ve kalçalarımı onun dar deliğine sokmaya devam ediyorum.

"Bağır-" demeye başladı, vücudu gerilirken boynunu büküyordu. Hâlâ içindeyim ve eğilip ayırıcı çubuğun altından geçerek dudaklarını tatlı tatlı öpüyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum dudaklarına, yüzü gevşiyor ve ben sadece zevk almak için yavaş ve kasıtlı hamlelerle kolayca içine girip çıkıyorum. Gözlerini yavaşça açıyor ve bir an için aramızda daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir kıvılcım çakıyor. Hemen uzaklaşıyorum, pozisyonumu geri alıyorum ve başparmağımın sert pediyle zonklayan klitorisini kabaca ovuyorum.

Kendi orgazmım yavaşça yaklaşırken ona "Benim için boşal, hazine," komutunu veriyorum, omurgamı karıncalandırıyor ve ayak parmaklarımı kıvırıyor. Gözlerini kapatıyor ve ben ona daha hızlı bir tempo verirken, kıcını sikerken ve onu boşaltmak için klitorisini ovarken başını sallıyor.

Ama oraya ulaşmak için mücadele ediyor. Benimki yaklaşıyor ve onun tekrar boşalmasını istiyorum. Buna ihtiyacım var. Onu doyurmalı ve benimkiyle birlikte serbest kalmasını sağlamalıyım.

Elimi amından çekiyorum ve gözleri açılıyor, elimin tersiyle klitorisine sertçe vurduğumda bana bakıyor. Bu işe yaradı. Amcığı hiçbir şey yokken kasılıyor ve salıverilmemin dalgaları sonunda vücuduma çarparken onun sıkı kış deliğine defalarca itiyorum.

Evet!

Hayalarım kalkıyor ve zevk bedenimi sararken nefesimi tutuyorum.

Siktir, çok iyi hissettiriyor.

Vücudu altımda titrerken ve adım haykırırken kıcına kısa, sık itişler pompalıyorum. Kendimi onun olabildiğince derinliklerine gömüp zevkle inerken, kalın sıcak sperm akıntıları beni dalgalar halinde terk ediyor.

Altımda titrerken kalçasını sıkıca kavriyorum ve onu döllerimle dolduruyorum.

Sonunda nefessiz ve doymuş bir halde çekildiğimde, bunu nazikçe yapıyorum, yavaşça çekiyorum ve gevşek bir şekilde yatarken ve hala çaresizce ayırıcı ve kelepçelerle bağlıyken vücudunu izliyorum. Başı yana yatmış, gözleri kapalı ve hassaslaşmış teninde tüyleri diken diken.

Bir parçam ondan daha fazlasını almak istiyor ama o çok yorgun ve beklentilerimin daha fazlasını karşılamamız gerekiyor. Yakında onun için neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar ona zevk işkencesi yapabileceğim.

Yataktan kalkıp sıcak bir bez almak için tuvalete gidiyorum ve nefes alış verişini sakınleştirirken onu olduğu gibi bırakıyorum.

Sıcak, ıslak bezle geri döndüğümde, onun her santimini temizlerken nazik davranıyorum. Vücudu geriliyor ve titriyor. Klitorisi hala daha fazlası için hazır ve kıcı raketin vurduğu yerden parlak kırmızı.

Kelepçelerden ayırıcının kilidini açıp bacaklarını yatağa indirirken ve ayak bileklerindeki prangaları çözerken yatak ağırlığının altında inliyor. Bileklerinin kilidini açmadan önce ağrıyan kaslarına biraz masaj yapıyorum ve aynı şeyi kollarına da yapıyorum.

Hafifçe içe doğru kıvrılırken nefes alıp vermesi sabittir, hala orgazmının yoğunluğu içinde tüketilmektedir.

Vücudunu nazikçe kaldırıyorum ve yatağın ucuna dört ayak üzerine yerleştiriyorum. Parlak kırmızı kıcı havadaydı.

Gözleri açılıyor ve ince omzunun üzerinden bana bakarken nefesi kesiliyor.

Yanan cildi için biraz aloe ile karıştırılmış kremi almak üzere yürürken sert bir kıkırdama göğsümü titretiyor. Sürerken hafif bir dokunuş kullanıyorum.

"Bana güven verdin," diyorum usulca. "Aferin kızıma."

Dudakları aralanıyor ve bana bir sorusu olduğunu biliyorum ama kendini tutuyor.

"Konuş. Benimle iletişim kurabilmen gerekiyor Dahlia."

"Bana kızmadığın için mutluyum." Hareketlerimde duraksadım ve onu düşündüm.

"Bana sınırlarına ulaştığını söylemenin beni kızdıracağını mı düşünüyorsun?" Dudaklarımı bükerek başımı sallıyorum. "Hayır, senin ihtiyaçlarını iyi anladığım için mutluyum."

Losyonun kapağını tekrar kapatıyorum, bakımından memnunum ve ekliyorum, "Birbirimize çok yakışıyoruz. Çok memnun oldum."

Övgülerim karşısında usulca mırıldanıyor. O mükemmel ve çok itaatkâr. Yine de itaatsizlik etmesi için onu zorlamam gerekecek çünkü ikimizin de raketten hoşlandığını biliyorum.

"Aynen böyle, hazine," diyorum, sırtının küçük kısmına bir öpücük konduruyor ve ellerimi kalçalarında gezdiriyorum.

"Her gün eve döndüğümde beni böyle bekliyor olacaksın."

"Diz çökmüyor musun?" diye zayıfça soruyor ve ardından "efendim?" diye ekliyor.

Küçük bir kahkaha atıyorum ve sonra aletimi okşuyorum, onun için tekrar sertleştiğini hissediyorum.

Kalçalarını indiriyorum ve aletimin başıyla amını okşuyorum. "Hayır, onun yerine seni böyle istiyorum," diyorum ve kendimi tekrar içine sokmadan önce kelimeleri zar zor çıkarıyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

I Stajıma giderken belediye otobüsünün arkasında otururken irkiliyorum. Nefesim dişlerimin arasında tıslarken, çökmekte olan acı kıcıımı ısıtıyor. Yine de hoş karşılıyorum. Bu bir hatırlatma. Dün gecenin. Otobüs gürültüyle hareket edip beni kampüsten uzaklaştırırken pencereden dışarı bakıyorum, görüntüler gözlerimin önünden geçiyor. Lucian'a Dom'um olarak katlandığım bir hafta oldu ve her geçen gün onu daha da çok seviyorum.

Finaller yüzünden geç ama mutluyum. Endişelenecek bir şey daha azaldı.

Şu anki tek sorunum kıcıımın çok ağrıyor olması. Ne zaman hareket içeren bir şey yapsam, hafif bir rahatsızlıkla doluyorum. Yine de bu iyi bir acı türü - Lucian'ın vücuduma nasıl tamamen ve eksiksiz bir şekilde hükmettiğini hatırlatıyor.

Bana ceza oburu diyebilirsin ama ben daha fazlasını istiyorum. Hemen şimdi.

Bütün sabahı iğrenç karşılaşmamızı düşünerek geçirdim. Çoktan patlamaya hazırım ve günüm dakikasına kadar planlanmış olsaydı, muhtemelen rahatlamaya ihtiyacım olurdu. Lucian'ın dün gece beni kaç kez boşalttığına ve kaç kez boşaldığına inanamıyorum. Dördüncü seferde boşaldığına eminim ama ben bunu fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim.

Beni her daha sert, daha hızlı, acımasız bir ihtiyaçla benden aldığı anda, şiddetle boşaldım. O istediğim her şeydi. Mükemmeldi. Ama kaçtığım her şey bu sabah erkenden yüzüme sert bir tokat gibi çarptı. Kalın bir şekilde yutkundum, şehvet kayboldu ve utanç içeri girdi. Yuvarlandı ve sırtımı göğsüne doğru çekti. Beni arkadan becerdi ama nazikti. Nazikti. Boynumu öptü ve ben

gözlerimi kapatıp rol yapardım. Zevk durdu. Ne kadar istesem de boşalamadım. Kendimi boktan hissediyordum, dakikalar önce çok tahrik olmuşum ve onun zevki için kullanılmaktan zevk almıştım. Ama sonra ona karşı hissizleştim.

Gerçek şu ki, onun sertliğini daha çok istiyorum. Buna her zaman ihtiyacım vardı. Kalbim sıkışıyor ve pencereden uzaklaşıyorum, serseri çantamı kucağıma çekip göğsüme yaslıyorum. İçimin boş olduğunu hissediyorum. Beni boşaltmadığı için ne kadar rahatsızım? Bana onunla boşalmamı söylediğinde numara yapmak zorunda kaldım. Tanrı aşkına, bir fantezi yaşıyorum. Ama bu sabah beni yatağa atıp istediğim gibi becerdiğinde bile, vücudumun arzuladığı tek şey, kırıldığım gerçeğini kafamdan atamadım. Kahretsin, acıyor.

Bu konuda kendimi kötü hissediyorum. Bunu anlayamıyorum. Asla normal olamayacağımdan ve bu deneyimin sadece ne kadar ahlaksız ve kafadan kontak olduğumu göstermeye yarayacağından korkuyorum. Yanağımın içini ısıırıyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Dr. Andrews'u aramalıyım. Bu düşünce beni ürkütüyor. Doktor-hasta gizliliği olduğunu biliyorum ama bu *anlaşma* hakkında ne düşünecek? Orospu. Otobüs bir tümsekten geçip beni hafifçe sarsınca başımı koltuğa yaslıyorum. Kendimi pazarladığımı düşünecek. Elimi yüzümde gezdiriyorum ve beni suçluluk ve utançla ağırlaştıran düşünceleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Tek yapmam gereken onun altında nasıl canlı hissettiğime konsantre olmak.

Otobüs Explicit Designs binasının önünde durduğunda düşüncelerimden sıyrılıyorum. Yüzümü buruşturarak yerimden kalkıyor ve boğazımda büyüyen yumruyu yutarak içeri giriyorum. Lobide hızlanmaya çalışıyorum ama ağırdan almak zorunda kalıyorum. Garip yürüyüşümün dikkat çekmesini istemiyorum.

Lanet olsun sana, Lucian.

Yavaşça yürürken küçük bir gülümseme bana eşlik ediyor, doğrudan zonklayan klitorisimle bağlantılı olan hafif sızının tadını çıkarıyorum. Biraz zamanımı alıyor ama ofisime kadar kazasız belasız geliyor. Pek de özel olmayan ofisime girdiğimde ceketimi çıkarıp cam masamın üzerine koyuyorum ve ürperiyorum. Dışarısı acımasız.

Bu da bana kış tatilinde olduğumu ve okul harcımın ödenmesi gerektiğini hatırlatıyor. İlk başta bu hatırlatma beni endişelendiriyor ama sonra parayı hatırlıyorum. Ay sonunda borcumu kapatacak ve son dönem harç paramı ödeyecek kadar param olacak. Bu düşünce beni utançla doldurmalı ve kafamın içinde duyduğum fahişe yorumlarını tetiklemeli, ama bu

değil. Yaptığım şeyin bazı insanlar tarafından aşağılayıcı bulunabileceğini biliyorum, ama gerçekten umurumda değil. Parası ne olursa olsun bunu isterdim. Bunun da bir anlamı olmalı.

Çantamı masanın üzerine bırakıyorum ve kahve fincanımı dudaklarıma götürüyorum. Alışkanlıktan dolayı üflüyorum ama artık soğumuş. Yine de umurumda değil; sadece günü atlatmam için kafeine ihtiyacım var. E-postalarımı kontrol ediyorum ve ardından Debra'nın yaklaşan defilesi için hazırladığı program üzerinde çalışmaya başlıyorum. Günün büyük bölümünü büro işleriyle uğraşarak ve birkaç kez kalkıp tuvalete giderek ağrıyan kıkırtıya yanaklarıma aloe vera sürerek geçiriyorum. Lucian bunu yapmamı söyledi ve her seferinde acısı biraz daha azalıyor.

Kapanış saatine doğru, bütün gün görmediğim Carla'nın kafasını kapıdan içeri sokmasıyla bir sürpriz yaşıyorum ve yerimde zıplıyorum. Elim göğsüme götürüp hafifçe rahat bir nefes alıyorum.

"Hey chica, günün nasıl geçiyor?" Bugün kıvrımlarını saran dar kırmızı kot pantolonu, beyaz düğmeli gömleği ve parlak kırmızı topuklu ayakkabılarıyla muhteşem. Bu kıyafete kesinlikle bayıldım. Onu ateşli ve seksi bir Noel'e hazır gibi gösteriyor. Tek eksiği kırmızı bir Noel Baba şapkası.

Carla koltuğumda hareket etmekten yüzümde oluşan hafif acıya sırtıyor. O da acının nereden geldiğini çok iyi biliyor. Kaltak. "Muhteşem," diye cevap veriyorum, yanaklarım kızarak. Ona her şeyi anlatmak istiyorum ama gizlilik anlaşması konusunda gerginim. Lucian'a sormalıyım. Ya da belki de sormamalıyım. ...kahretsin. Ne yapacağımı bilmiyorum.

"Kıçım ağrımasaydı?" Carla şaka yapıyor. Dürüst olmak gerekirse o kadar da kötü değil. Yine de kime ait olduğumu hatırlattığı kesin.

Ona kaşlarımı çatıyorum ama gülmeden önce sadece bir saniye tutabiliyorum. "Kapa çeneni! Lütfen." Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Benim yerimde olsan konuşmazdın."

Carla kıkırdıyor, başını sallıyor ve topuklu ayakkabılarıyla her adımda tıkırdayarak içeri girip karşıma oturuyor. "Emin ol yaparım. Unutuyorsun tatlım, ben bir Sub olma konusunda profesyonelim ve birçok zorlu seans yaşadım." Sinsice sırtıyor. "Kıçım ağır bir darbeyi kaldırabilir diyelim."

Kısa bir kahkaha attım. Bunca zaman sonra bile Carla'nın böyle konuştuğunu duymak garip. Bana sırrını açıklamadan önce onun böyle bir seks düşkünü olduğunu asla tahmin edemezdim. Buna alışmamın biraz zaman alacağından şüpheleniyorum. Tabii alışabilirsem.

İş yerinde başkalarının önünde çok farklı. İki ayrı kişilik gibi. Ama yine de, insanlar muhtemelen aynı şeyi

X Kulübü'ne üye olduğumu bilselerdi.

"Eee?" Carla beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor. Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. "Peki ne?"

Elini masaya vuruyor. "Detaylar! Bana detayları vereceğini söylemiştin." Öne doğru eğilir ve çenesini avucunun içine yerleştirir, sulu dedikodu için açgözlüdür.

Tereddüt ediyorum. Ona her şeyi anlatmak istediğimden emin değilim, özellikle de inemediğim kısmı. Bir yanım ona güvenmek için çılgık atıyor.

Belli ki beni anlayacak bir kadın, değil mi? Ama şimdiye kadar kimse anlamadı. Hiç kimse. Ne eski sevgilim, ne de annem. Biliyorlardı ama anlamıyorlardı. Bu bir sorun. Dilimin ucunda olan tek şey bu. Tavsiye istiyorum. Yardım istiyorum. Kısa bir nefes alıyorum ama kelimeleri söyleyemiyorum. İfademi kontrol etmeye ve göğsümü sıkıştıran acıyı göstermemeye çalışıyorum. Dün her şey mükemmeldi. Mutlu olmalıydım.

Ona Lucian'dan bahsetmek için heyecanlanmalıyım. Bunun yerine tek düşünebildiğim

Bu sabah her şey yolunda değildi.

"Dah?" Carla'nın sesi endişeli geliyor ve olumsuz düşüncelerimi bastırarak gözlerimi ona çeviriyorum. "Sana zarar verdi mi?" kelimeleri güçlkle nefes alıyor, gözlerinde korku belli oluyor.

"Hayır!" Bu düşünceyi aklımdan çıkarmak için hızlı davranıyorum. "Hayır, hayır, bu... inanılmazdı." derken başımı . Bir an bana bakıyor, yüz ifademi ve duruşumu inceliyor.

Derin bir nefes alarak ona geçen haftayla ilgili her şeyi anlatıyorum, bu sabahki o an hariç.

Carla sırtıyor, göğsü kabarıyor, nefes alış veriş i düzensizleşiyor. Endişemi fark etmiş gibi görünmüyor ve anlattıklarım yüzünden heyecanlanmışa benziyor. "Beğenmene çok sevindim. Lucian işini gerçekten biliyor gibi görünüyor." Merakla başını sallıyor. "Ve onu ve her şeyi güvenli bir şekilde ifade ettin."

"Bu kötü bir şey mi?" Ona kısık bir sesle sordum. Bunu yapmak istemiyordum. Onun için mükemmel olmak istiyordum ama bu çok fazlaydı. Yine de iyi olduğunu söyledi. Sınırıma geldiğimde ona söylememi istediğini söylediğinde ona gerçekten inanmışım.

Carla başını sallıyor, gözleri bir parça huşu ile parlıyor ve "Hayır, birbirimizin sınırlarını bilmek iyidir" diyor.

Sözleri Lucian'ın kışkırmada kırmızı izler bırakarak bana şaplak attığı görüntüsünü canlandırıyor ve nefes alışverişim hızlanıyor. *O güç.* Bu güç. Bu kontrol. Her şeyden çok arzuladığım şey bu.

"Benim tek sorunum..." Ağzımı kapatıyorum, sesli düşünmeye bu kadar yaklaştığım için şok oluyorum. Vay anasını. Neredeyse ona nasıl söyleyecektim? Bu bir sınır mı? Tırnaklarımı karıştırıyorum ve onun yanından geçip küçük ofisimin dışarı bakıyorum.

Carla merakla bana bakıyor. "Senin tek sorunun ne?"

Üzerimdeki gözleri beni ona bakmaya zorluyor, zihnim bahanelerle dolup taşıyor, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ona söylememeliyim. Ama dilimin ucunda. Belki de ona bir şans vermeli ve söylemeliyim. Beni anlayabilir.

Ama ? O zaman ne olacak?

Sadece bu düşünce bile beni her şeyden çok korkutuyor ve pozisyonumu sertleştiriyor.

Carla'ya hiçbir şey söylemeyeceğim.

"Yok bir şey," diyorum başımı sallayarak ve ona gergin bir gülümseme göndererek. "Gerçekten bir şey yok."

Carla bunu yemiyor. "Hadi," diye manikürlü parmağıyla beni işaret ediyor. "Beni öylece asılı bırakamazsın. Bana söylemek zorundasın."

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Gerçekten, önemli bir şey değil." Kaşlarını çatması iç çekmeme neden oluyor ve "İyi. Ben de tam keşke bir ay içinde bitmek zorunda olmasaydı diyecektim." Yalanın bu kadar kolay ortaya çıkmasına şaşırdım.

Carla kıkırdadı ve ben rahatladım. Yalanımı yutmuştu. "Kızım, Lucian gibi yakışıklı bir adam varken seni suçlayamam." Parmaklarını şıklattı. "Oh, bu da bana hatırlattı!" Cam masaya vururken parmağını izliyor. "Sence Lucian seni kulübe getirecek mi?" Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Sadece kulüpte diğer Subs'larla vakit geçirmenin için iyi olacağını düşünüyorum."

Donup kaldım, hazırlıksız yakalandım.

"Bruce bunu benim için yaptı," diye ekliyor. Gerçekten gergin görünüyor ve dürüst olmak gerekirse ben de aynı şekilde hissediyorum. O bana *sahip*. Oyun odası dışında kuralların ne olduğunu bilmiyorum.

"Bilmiyorum," diyorum yavaşça.

"Sadece ona sor," diyor sonunda. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir hüznün parlarken, "Sadece bazen bir fanteziye kapılmak çok kolay," diyor. "Ve senin incinmeni istemiyorum."

Midemde büyüyen bir düğümle ona bakıyorum ve "İnan bana, ben de incinmek istemiyorum" diye cevap veriyorum.

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

I Eve gitmeden önce öfkemi dizginlemem gerekiyor ama tek düşündüğüm bu gerginliği tatlı Dahlia'mdan çıkarmak. Son iki haftadır kızgın olduğumu biliyorum.

Kendimi
tutamıyorum.

Ona *ihtiyacım* var.

Onun derinliklerine batma düşüncesi bile beni rahatlatıyor.

Bütün gün birbiri ardına sorunlarla uğraştım. Halkla ilişkilerden ve avukatımdan gelen her yorucu telefon görüşmesini yeniden yaşarken dişlerimi sıkıyorum. Eski karım. Görüşmemiz sırasında bana gülmeye cüret etti. Sadece beni kızdırmak istediğini biliyordum. Kızgınlığımı gizlemeye çalıştım ama beni etkilediğini biliyordu. Onu içeri aldım ve tek yaptığı zayıf noktalarımı bulmak oldu. Şimdi de onlardan yararlanmak istiyor. Geçen yıl bu zamanlarda kazandığı küçük servetin tükendiğini düşünüyorum. Boşanmamızın sonuçlanması iki yıldan fazla sürdü. Tamamen makul bir meblağa razı olmadı; her şeyden başka bir şeye razı olmadı.

Geriye doğru eğildim ve ona verdim.

Bu benim hatamdı. Ama ilk değil. Onunla evlenmek ilk hatamdı. Ama ona istediğini vermek sadece daha fazlasını elde edebileceğini kanıtladı.

Ama buna izin vermeyeceğim.

Cebimdeki telefon çalışıyor ve bu ses karşısında dişlerimi sıkıyorum. Aralıksız çalan her telefonla şakaklarım zonkluyor.

Cevap vermek istemiyorum; eve gitmek istiyorumHazineme.

Derin nefes alıyorum ve düşünüyorum, *yakında*. Yakında onun içinde kaybolacağım. Ait olduğum yerde.

Gösterge panelindeki küçük orta düğmeye basıyorum ve deri koltuğumda arkama yaslanıp ellerimi direksiyonun etrafında döndürüyorum.

"Taş," diye yumuşakça cevap veriyorum. Asla duygularımı göstermem. Beni etkileyebileceklerini görmelerine izin vermemeyi daha iyi öğrendim. Tricia, nasıl hissettiğimi bilmelerine neden asla izin veremeyeceğimin mükemmel bir örneği. Bana acımasız, kalpsiz diyorlar. Beni böyle yaptılar.

"Bay Stone, ben Jackson." Jackson Harris, avukatım. "Bir sorunumuz var." Sesindeki rahatlıktan ürktüm. Onun bir durumu yok. Ne olursa olsun parasını alıyor. Eski karımın ona parası yetseydi, şu anda onun takımında olurdu. Bana sadık değil. Halkla ilişkiler ekibim de öyle, ama bu işi halletmeleri için ne gerekiyorsa ödeyeceğim.

"Peki bu ne?" Sanki bilmiyormuşum gibi soruyorum. Tricia ofisi taciz ediyor, beni durmadan arıyor. Ben onun mesajını aldım ama anlaşılan o benimkini almamış.

"Tricia, NDA'nın meşruiyetini reddediyor."

Sözlerinin aklımda yer etmesine izin verdim. Boşanmamız sırasında Gizlilik Sözleşmesi'ni imzalamayı kabul etti ve yasal olarak evli olsun ya da olmasın hiçbir zaman ilişkimizle ilgili herhangi bir konuyu tartışamayacak. "Bunun nasıl bir sorun olduğunu anlamıyorum. Sözleşmeye göre-"

Sözümü kesti, "Dayanağı olmamasına rağmen bunu çürütebilir."

"O zaman bu nasıl bir sorun?"

"Andrea'dan birkaç telefon aldım ve Tricia'nın birkaç başyazara ulaştığı ve hikayesi için teklif aldığı anlaşıyor." Otoyolda ilerlerken kanım donuyor. Kalbim göğsümde daha sert atıyor ve zorlukla kontrol altına aldığım öfkeyle tükenmemek için odaklanmaya çalışıyorum.

Onun hikayesi. Sanki servet avcısından başka bir şeymiş gibi. Ona her şeyimi verdim ve o başkasını bulduğu anda beni terk etti. Benimle birlikte olduğunu sanıyordu. Ama ben çok çalışıyordum. Her zaman daha çok kazanmam ama daha çok evde olmam gerektiğinden yakınırdı. Onu memnun etmek imkansızdı.

Denedim. Denedim amına koyayım. Yumruğumu direksiyona vurdum. En azından karma onu kışından ısırdı ve beni aldattığı pislik onu terk etti. Aldattığını kanıtlayabilseydim daha iyi olurdu. zaman çok daha azıyla çekip giderdi.

Derin bir nefes alıyorum, otoyoldan çıkıyorum ve çatı katıma yaklaşıyorum.

"Kaybedecek hiçbir şeyi yok Lucian. Daha sonra onu dava edebiliriz ama olan olmuş olacak." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, yıllar önce yaptığım bir hatanın bana zarar vermeye devam etmesinden nefret ediyorum.

"Peki sen ne öneriyorsun?" Ona soruyorum.

"Ona ya da dergilere ödeme yapabiliriz ama sanırım o daha ucuza gelir." Alay ediyorum ve özel garaja girip kişisel şifremi girerken pencereden dışarı bakıyorum. Saate bakıyorum, saat altı kırk. Küçük hazinem beni bekliyor olmalı.

"Hiçbir şey almayacak. Ona bir kuruş bile ödemeyi reddediyorum."

Tam bu sözleri söylerken, arka plandan gelen bir telefonun sesi duyuluyor.

"Ona ödeme yapmamak pahalıya mal olacak Bay Stone. Her zaman şimdi ödeyip sonra dava açabiliriz." Ses tonunda onaylamadığını belli eden bir uyarı var ama umurumda değil. O benim için çalışıyor ve artık benden hiçbir şey koparmamasını sağlamak için ne kadar para harcamam gerektiği umurumda değil.

"Hayır. Hiçbir şey almayacak." Aramayı sonlandırıp bir sonrakine cevap veriyorum ve siyah R8'imi Aston Martin'in yanına çekiyorum. Garajın dördüncü katındayım. Burası özel ve tamamen bana ait. Cevap verirken etrafa göz gezdiriyorum, "Stone."

"Bay Stone, ben ajanstan Andrea, benimle konuşmak için bir dakikanız var mı?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum ve bu sorunları görmezden gelebilmeyi diliyorum.

Halkla ilişkiler tam bir baş belası.

"Dinliyorum" derken içime çektiğim uzun bir nefes beni biraz sakinleştiriyor.

"Mevcut iklim göz önüne alındığında, Alena ile çalışıyorum ve eski sevgilinizin hikayesinin farklı bir basın biçimiyle yayınlanması olasılığıyla mücadele etmemizin en iyisi olabileceğini düşünüyoruz."

Ona, bana göre hiçbir basının iyi basın olmadığını hatırlatmak için ağzımı açtım. Hiçbir yerde görünmek istemiyorum. Forbes ve Business Insider'daki iş makalelerine bile dayanamıyorum. İlgilenmiyorum.

"Tabiri caizse ilgi odağı olmaktan uzak durmayı tercih etmenizi anlıyorum, ancak profesyonel görüşüme göre..." telefonda duraklıyor ve kendimi dijital göstergiyi izlerken buluyorum, devam etmesini bekliyorum. "Size karşı dürüst olabilir miyim Bay Stone?"

"Evet." Herkesin açık sözlü olmasını tercih ederim, böylece sahte saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmazdım.

"Karınız bunu yıllarca sizin başınıza kaktı ve hikayesi ortaya çıkacak, bundan kar etse de etmese de fark etmez. Bu işi sonuna kadar götürecektir. Bence en iyisi şimdi onun çizmek istediği resmi çürütecek bir görünüm yaratmamız."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, ön camdan garajın gri silindirik bloklarına bakıyorum. Buna karşı hissizleştirdim. Beni incitmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Asansöre bakıyorum. Sadece çatı katıma çıkmak ve doğrudan oyun odasına gitmek istiyorum.

Küçük bir gülümseme dudaklarımı kaldırıyor. İyi bir kız gibi beni bekliyor olacak. Tıpkı dün ve son iki haftadır her gün olduğu gibi. Ona gerçek bir eğitim vermenin zamanı geldi. Parmaklarım yatağın üzerinde duran ipin kalın ve kaba liflerine dokunmak için kaşınıyor. Bugün lütfen ve teşekkür ederim demek konusunda bir ders alacak ve ben sabırsızlanıyorum.

"Kararlı ve sevgi dolu bir ilişki içinde olduğunuz izlenimini yaratmanın en iyisi olacağını düşünüyorum. Hepimiz çiftleri severiz. Kötü bir boşanmadan çok daha fazla. Düşünler en çok satanlardır."

Yorumuna kaşlarım kalktı. Böyle bir şeyin olacağını düşünüyorsa hayal görüyor demektir. "Halkla ilişkiler gösterisiyle ilgilenmiyorum, Andrea."

"Sadece şunu söylüyorum, ya romantik bir ortamda görülseydiniz ve paparazziler fotoğrafınızı çekseydi? Ve diyelim ki bu fotoğraf, doğru olduğunu teyit ettiğiniz bir hikayeye birlikte sızdırıldı. Eğer böyle bir durum yaşanırsa, eski sevgilinizi kötü adam, sizi de halkın desteklediği beyaz atlı prens olarak göstermek için uzun bir yol kat etmiş olursunuz."

İsteğini düşünürken bir an sessizlik oldu.

"Bu sizi ilişkilendirilebilir gösterecektir. Aslında, sattığı hikayeden daha iyi olabilir," diye ekliyor parlak ve neşeli bir tonla. "Sadece bir düşünce."

"Peki," diyorum sonunda, parmaklarım kontak anahtarının üzerinde.

"Harika," diyor Andrea'nın ses tonu neşeli. Benim ses tonumdan hiç rahatsız olmadığına göre, müşterilerinin gerçek pislikler olması gerektiğini hissediyorum. "Sizin için birini gönderelim mi?"

"Hayır," diye atıyorum. Benim hazinem var ve bence bundan hoşlanacaktır. Dahlia olup olmaması gerektiği konusunda iki kez düşünmediğimi fark ettiğimde duraksıyorum. Onu masanın altında nasıl kızdıracağımı hayal edebiliyorum. Evet. Kameraların beni izleyeceğini unutmamalıyım ama yine de eğleneceğim. "Teşekkür , Andrea. Bu akşam için rezervasyonlarımı

sen."

"Gerek yok Bay Stone. Ritz'de her şeyiniz hazır; istediğiniz saatte sizin için bir masa rezerve edildi."

Mizahsız bir kahkaha atıyorum. "Bize iyi para veriyorsunuz Bay Stone," diyor Andrea. "Bu plana güveniyorum."

Bilmiyorum ama en azından hazinem beni bekliyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

A Kalçalarım efordan titrerken, kığım havaya dikilmişken bacaklarımdan aşağı yılan gibi bir ürperti yayılıyor. Sonsuza kadar bu pozisyonda bekleyecekmişim gibi geliyor. Biraz rahatsız edici ama o böyle yapıyor.

beni istiyor. *Efendim*. Benim için geliyor. Ve onu almaya hazır olmamı bekliyor. *Hepsini*.

Ellerimi yemyeşil şilteye sıkıca dayarken nefesim ağırlaşıyor, zorlanıyor. Onun için mükemmel olmak istiyorum. Onu memnun etmeli ve itaat ettiğimden emin olmalıyım. Benden istediği tek şey onu bu şekilde beklemem. Ve bunu yapabilirim. Dün yaptım.

Vücudum yeniden titriyor, kığım ürpertiyle titriyor, amım doyumsuz bir ihtiyaçla sıkılıyor. *Sikeyim*. Sabırsızlanıyorum.

Dengemi koruyarak odaya göz gezdiriyorum. Kıyafetlerim köşedeki sandalyenin üzerinde düzgün bir yığın halinde duruyor ama Lucian henüz gelmemiş. *Nerede o?* Onu şimdi burada istiyorum. Beni mahvetmesini. Değer verdiğim her şey için bana hükmetmesini.

Başımı duvara doğru çeviriyorum, kığım havada asılı tutmaya odaklanıyorum. Buraya gelmesi ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. İçeri girdiği anda beni böyle görmesini istiyorum. Pahalı takım elbiselerinden birini giymiş, gömleğinin düğmelerini açmış, kravatını gevşetmiş, çok seksi görünerek koridorda bu ana süite doğru yürüdüğünü hayal meme uçlarım titriyor. Sevişmeye *hazır*.

Bir inilti çıkarıyorum, amım ince havada tekrar tekrar sıkılıyor, onun horozunun orada olmasını diliyorum. Onu arkamda, beni acımasızca becerirken hayal ettiğimde dudaklarımdan bir inilti daha kaçıyor, daha sert ve daha derine iterken kör tırnakları kalçalarımı kazıyor.

O kadar azmışım ki, uzanıp amımı ovmak için aşırı bir istek duyuyorum. Ama yapmamam gerektiğini biliyorum. Kalçalarımı makaslıyorum, biraz sürtünme arzuluyorum. Sadece birazcık. Bu bir savaş ve neredeyse kendime dokunma arzuma teslim olmak üzereydim ki kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum.

Heyecandan bacaklarım titrerken karnımdan rahatlama akıyor. *Evet.*

Lucian'ın sesini duyunca kıpırdamadan duruyorum ve kıcımlı tam söylediği yerde tutuyorum.

"Hazine," diye arkamdan homurdandığını duyuyorum, derin baritonu odayı dolduruyor ve klitorisimin daha da fazla zonklamasına neden oluyor.

Hafifçe titriyorum, nefesimin hızlandığını hissediyorum. "Evet efendim?" Nefes nefese soruyorum. Sadece onun huzurunda olmak bile çok büyük bir tahrik edici, neler olacağını bilmek. Bana ne yapacağını bilmek. Tüm bedenim arzuyla canlandı.

Pelüş halıya vuran sessiz ayak seslerini duyuyorum ve onu görebilmek için arkamı dönme isteğimle savaşıyorum. Bana izin vermedi.

O yatağa girdiğinde yatak gıcırıyor ve tüylerim diken diken oluyor, omurgamın tabanından omuzlarıma ve önüme doğru ilerliyor. Bir saniye sonra sıcak nefesini kıcımlı yanaklarında hissediyorum ve kıcımla aynı hızda olduğunu, parlayan amıma baktığını biliyorum. Kalbim bir savaş davulu gibi çarpmaya başlıyor, o kadar sert atıyor ki Lucian muhtemelen duyuyor.

Beklentiyle gözlerimi kapatıyorum, yüzünü amıma gömmesini ve sonra daha fazlası için yalvarmamı beklerken nefesim düzensiz ve sık.

"Senden beni burada beklemeni ve kıpırdamadan durmanı istedim, hazine," diye homurdanıyor Lucian arkamdan, sıcak nefesi amımı sıyırıp daha da sertleşmesine neden oluyor. Bir elini kıcımlı iki yanına koyuyor ve beni daha da ayırıyor. Gözlerim açılıyor ve parmaklarım yatağa gömülüyor.

Hafifçe öne doğru eğildim, nefesini üzerimde hissetmek beni kontrolsüzce titretti. Aman Tanrım. Beni çıldırtıyor ve bunu o da biliyor. Neden o ağzını amıma dayayıp beni zorla almıyor?

"Yaptım efendim," diye zayıfça itiraz ediyorum. Bu pozisyonu bu kadar uzun süre koruduğum için neredeyse yorgunluktan titriyorum. Onun için.

"Hayır, hazine," dediğini duyuyorum, parmaklarının hafifçe tümseğime dokunduğunu, kaygan, şişmiş et boyunca süzülüğünü hissederken. Parmaklarının içeri dalmasına ve ağrıyan duvarlarımı keşfetmesine izin verirken usulca inliyorum. Beni ırkiltan küçük bir rahatsızlık hissediyorum, ama bu zevkle karışıyor ve daha fazlasını istiyorum. Çok

Daha fazla. Boynum bükölüyor ve inlememek için dudağımı ısııyorum.
"Yapmadın."

Yine de bana daha fazlasını vermiyor. Parmaklarını çektiğinde nefesim kesiliyor ve dokunuşunu anında özlüyorum.

Lucian sürünerek yataktan kalkıp komodine doğru yürürken yatak gıcırıyor. Yan tarafa gizlice bir göz atıyorum. Onu şimdi görebiliyorum ve tıpkı hayal ettiğim gibi görünüyor; gömleğinin düğmeleri göğsünde açık, kravatı gevşemiş. Ve pahalı pantolonuna bastıran, dışarı çıkmak için can atan kocaman bir şişkinliği var. Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı.

Lucian'ın odanın kenarına doğru yürüyüp, kırbaç ve sopaların önünde durmadan önce çekmecedeki bir şeyi karıştırmasını izliyorum. *Uh- oh.* Lucian'ın vücut dilini okuduğumda kalbim bir balyoz gibi çarpmaya başlıyor. İşi ciddiye alıyor.

"Hareketsiz olman gerekiyordu, hazine," diye homurdanıyor , "ve son beş dakikadır hareketsiz olmaktan başka bir şey yapmıyorsun." Yavaşça, kasıtlı olarak hareket ederek bir kırbaç aldı. Yatağa doğru yürüyor, her adımını uzatarak, yüzü aşılmaz bir maske gibi. Arkamda gözden kaybolurken bir sonraki adımın ne olacağını bildiğim için kalbim çarpıyor.

Yatak tekrar gıcırıyor ve sonra her şey hareketsiz kalıyor. *Sessizlik.* Kulaklarımı zorlayarak Lucian'ın nefes alışını dinliyorum ama tek duyabildiğim kulaklarımın arasında çarpan kalbim.

Şaplak!

Acı sağ kık yanağımı yakarken öne doğru eğiliyorum ve dudaklarımdan yumuşak bir çığlık kaçıyor. Hemen Lucian'ın serinletici bir jelle köpürttüğü parmağıyla amımı yokladığını hissediyorum. Yatıştırıcı rahatlamayla gözlerim kapanıyor. Ama bu geçici bir durum.

Şaplak! Smack! Şaplak!

Tekrar öne doğru eğiliyorum, başım neredeyse yatak başlığına çarpıyor, acı ve zevkle haykırıyorum. Lucian amımı yoklamaya devam ediyor, acımasız tokatları yüzünden kıkım yanıyor. Acıtıyor ama aynı zamanda *çok da iyi* hissettiriyor. Bedenim zevkle yaşıyor, daha fazlasını istiyor ama aynı zamanda kaçmak istiyor. Onun için iyi olmak ve itaat etmek içimdeki her şeyi alıyor. Hareketsiz kalmalıyım ama içgüdülerim hareket etmem için çığlık atarken bu çok zor.

"Dinleyecek misin, hazinem?"

"Evet," diyorum zayıfça, uzuvlarım ihtiyaçtan titriyor, parmakları zonklayan klitorisime zar zor dokunurken amıma aç ı verme dürtüsüne direniyorum. Çok yaklaşmıştım.

Lucian birkaç parmağıyla G noktama vuruyor, neredeyse beni yumrukluyor ve nefesimin kesilmesine ve beyaz ışıkların görüşümde dans etmesine neden oluyor. "Evet ne?"

"Evet, efendim!" Vücudum yüksek zevk uçurumundan düşmekle tehdit ederken bağıriyorum.

Şaplak! Smack!! Acımasız şaplaklar devam ediyor ve acı başka bir şeye dönüşüyor. Uzaklaşmak yerine, bedenimi bir sonraki için istekli buluyorum. *Şaplak! Şap!*

Kırbacı tekrar kıcıma vuruyor ve ben bir kez daha haykırıyorum. İçimde bir basınç oluştuğunu hissediyorum. Böyle devam ederse lanet parmaklarının her yerine boşalacağım. Yanaklarım onun cezasını ne kadar çok istediğimin utancıyla yanıyor. Ne kadar arzuluyorum ve buna ihtiyacım var.

Birden Lucian'ın elleri amımdan çekiliyor ve hayal kırıklığı vücuduma yayılıyor. Çok yaklaştım. Nefesim kesilmişti ve bedenim ihtiyaç ve yorgunluktan güçsüz düşmüştü.

"Cezan sona erdi," diyor Lucian ve beni daha da üzüyor. Kalbim sıkışıyor ve kendimi dengesiz ve güçsüz hissediyorum. Pozisyonunu değiştirirken kığım acıyor.

İçimden itiraz etmek geliyor, dudaklarım aralanıyor ama bir şey çıkmıyor. Bu benim cezamdı. Hareketsiz olmam gerektiğini biliyordum. Onu kontrol etmeliydim. Gözlerimi kapatıyorum ve ne kadar üzgün olduğumu görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, sesimi nötr tutmaya ve hayal kırıklığımı gizlemeye çalışarak.

"Ne teşekkürü?" diye tehditkâr bir şekilde sorar. "Efendim!" Çabucak söyledim. "Teşekkür ederim, efendim."

Aniden bana doğru bastırıldı, nefesi boynumda sıcaktı. Arkamda, ipek pantolonunun üzerinden sert sikinin acıyan kıcıma baskı yaptığını hissedebiliyorum. Kukum onun kocaman aletine pompalanan kanla birlikte nabız gibi atıyor. "Aferin kızıma," diye fısıldıyor kulağıma, eli belime dolanıyor ve sert bir meme ucunu sıkıştırmak için göğsümden yukarı çıkıyor. "Şimdi sana sakın ol dediğimde sakın olacak mısın?"

Göğüs ucumu nazikçe çimdiklediğinde bir inilti tutuyorum, benden bir nefes almaya zorlanıyor. Bu his doğrudan zonklayan klitorisimle bağlantılı. Ve yine kendimi sınırdan hissediyorum. "Evet efendim," diye fısıldıyorum, hemen tekrar tahrik oluyorum ve başımı sallıyorum.

Nazikçe omzumu öpüyor ve sırtımı okşuyor. "Yapacaksın, hazine." Beni bırakıp yataktan kalkıyor ve içimi bir hayal kırıklığı kaplıyor. Kendimi aldatılmış hissediyorum. Onu geri istiyorum.

İfademi nötr tutarak, köşeye doğru yürümesini ve sandalyeden kıyafetlerimi almasını izliyorum.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" diye soruyor, gelirken giydiğim siyah eteğe ve krem rengi bluza bakıp inceliyor.

Endişe içime işliyor. En pahalı kıyafetler olmadıklarını biliyorum ama sahip olduğum en iyi kıyafet bu.

Ne diyeceğimi bilemeden hafifçe başımı salladım.

"Bir soru sorduğumda," diye homurdanıyor, gözlerini hafifçe bana dikerek, "sözlü bir yanıt bekliyorum."

Dudaklarımdan zorla çıkardım. "Evet, efendim."

Yığına tekrar bakıyor ve memnun olmadığını anlayabiliyorum. Bir değersizlik hissi göğsüme dokunuyor. Neden bilmiyorum ama onun kıyafetlerimi küçümsemesi kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Sanki yeterince iyi değilmişim gibi. Bundan nefret ediyorum.

Lucian, "Bu kadarı yeterli," diyor. "Sadece bu gece için. Ama bugünden sonra, bir dahaki sefere hazırlıklı olabilmeniz için giydiğiniz bedenlere ihtiyacım olacak."

Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. Bana çıplak olmamı söyledi.

"Dışarı çıkıyoruz, hazine," diye duyuruyor Lucian, kıyafetimi sandalyeden aşağı atıyor ve ellerini beline sarılı kemere götürüyor. Kemerini çözerken yatağa doğru yürümeye başlıyor, gözleri üzerimde, tenimin karıncalanmasına neden olan bir yoğunlukla yanıyor. Kemerini çıkarıp kenara fırlatıyor ve ardından pantolonunu kışının etrafından aşağıya çekiyor, kocaman, şişmiş, zonklayan sikini elinde tutuyor ve ilerlerken okşuyor.

"Ama her şeyin bir sırası var," diye homurdanıyor, arkamdaki yatağa tırmanırken, kocaman aletini amıma dayıyor... Ve beni çığlık attıracak kadar güçlü bir şekilde içine sokuyor.

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

LUCIAN

DAhlia'nın bluzu üzerinde bol duruyor ve rüzgâr onu kolayca savurarak ince kumaşı tenine bastırıyor. Gece çok soğuk, ama üzerinde sadece ince bir hırka ve krem rengi şifon bir bluz var. Onun

Etek bacaklarını dizlerine kadar örtüyor ama üşüyeceğini tahmin ediyorum.

Bu evde bir kadın için tek bir eşyam bile yok. Daha hazırlıklı olmalıydım ama onu dışarı çıkarmaya niyetim yoktu. Bir dahaki sefere hazır olacağım. Linda'ya Dahlia'nın beden ölçülerini ve onun için istediğim her şeyi içeren bir mesaj gönderdim bile. Bir dahaki seferin olacağı düşüncesi bile beni hazırlıksız yakaladı. Ama onu tekrar dışarı çıkarmayı düşündüğümü de inkâr edemem. Akşam yemeğinden bahsetmek bile onu belli ki mutlu etti.

Yüzündeki ifadeyi seviyorum ve onu memnun etmek istiyorum.

Madam Lynn'in geçmişte sözleşmeleri uzattığını biliyorum, belki benim Dahlia'm da aynı düzenlemelerle yeterince mutlu olacaktır.

Ceketimi omuzlarımdan sıyrıp henüz dışarı çıkmamış olmamıza rağmen onunkine sarıyorum. Antrede dönüyor, topukları mermer zeminde tıkırdıyor ve bana bakıyor.

"İyi olacağım," diyor tatlı tatlı.

"Bu doğru bir yanıt değil, hazinem," diye küçük bir uyarı notu bırakıyorum ve çoğunlukla şaka amaçlı olsa da bunu fark ediyor.

"Teşekkür ederim, efendim." Yanaklarındaki yumuşak kızarıklık onu masum gösteriyor. Parmaklarım ona uzanmak için kaşınıyor ama direniyorum. Bunun onun için daha zor olduğunu biliyorum.

Geleneksel bir ilişki ile sahip olduklarımız arasındaki çizgileri görmek için itaatkarlar.

Dahlia çok iyi gidiyor. Özellikle de bu yaşam tarzına hiç katılmamış biri için. "Şimdiye kadar bundan nasıl keyif aldın?" Cüzdanımı arka cebime koyup anahtarları masanın üzerinden alırken soruyorum.

"Bu mu?" diye soruyor bana, ikimizin arasında eliyle işaret ederek.

Şaşkınlığı karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet, Dahlia," kapıyı açıyorum ve elimi sırtının alt kısmına koyarak onu dışarı çıkarıyorum, "anlaşmamız nasıl gidiyor?" Kapıyı arkamızdan kilitliyorum ve Andrea'ya gideceğimizi bildiren bir mesaj göndermek için telefonumu çıkarıyorum.

"Şimdiye kadar hoşuma gitti," diyor usulca, yanaklarındaki renk yoğunlaşıyor. Utangaç güzelliğinin görüntüsü beni büyülüyor. Onun sınırlarını zorlamanın ve vücudunun kıvrımlarını keşfetmenin her dakikasını sevdim.

"Güzel." Ona gülümsüyorum ve o da beni tatlı, yumuşak bir mırıltıyla ödüllendiriyor, topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak onu götürmemi bekliyor.

"Akşam yemeği için heyecanlı mısın?"

"Öyleyim," diye cevap veriyor ve gülümsemesi genişliyor. Onun yüzüne o güzel ifadeyi yerleştirebildiğim için göğsüm gururla kabarıyor.

Elim hafifçe sırtının alt kısmında duruyor ve onu yönlendiriyorum.

Koridorda yürürken ve asansöre binerken sessiz. Nereye gittiğimizi düşündükçe içimdeki neşeli hisler azalıyor. Geç oldu ama paparazziler orada olacak, diye garanti veriyor Andrea bana mesajında. Orada olduklarını bile bilmeyeceğiz. Özel bir odada mum ışığında iki kişilik bir akşam yemeği. Halkla ilişkiler firmasını tatmin etmeye yeter.

Boğazımı temizliyorum ve Dahlia'nın bu konuda ne düşüneceğini düşünüyorum. Bunun bir oyun olduğunu ve başka bir şey olmadığını bilmesi gerekiyor, ama ona gerçeği söyleme düşüncesi tenimde bir huzursuzluk yaratıyor. Bilmesi gerekenden fazlasını bilmesini istemiyorum. Hayal kırıklığına uğramasını da istemiyorum. O gerçekten mutlu ve ben bunu elinden almak istemiyorum.

"Bu gece yalnız yemek yiyeceğiz." Onun için temel kuralları koymalıyım. Bu bir randevu değil. Ben uygun bir bekâr değilim. Bu sadece benimle birlikte bir İtaatkâr olarak katılacağı bir akşam yemeği, ancak her şey açıkça farklı olacak.

"Oyun odasının dışında kurallar farklı, Dahlia," diyorum ona, bizi garajdaki katıma götürecek asansörün şifresini girerken.

Küçük bir kahkaha atıyor ve gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Oyun odasındaki kuralları bildiğimden bile emin değilim," diyor usulca.

Gözlerindeki bakış beni onun için zayıflatıyor.

"Tabii ki öyle. Oyun odasında mükemmelsin, hazine," diyorum ve çenesini avucumun içine alıp başparmağımı alt dudağında gezdiriyorum. Onu öpmem için yalvarıyorlar ama henüz geçmeye hazır olmadığım çizgiler var. Onu yönlendirmek istemiyorum ve bu zaten onu zorluyor.

"Boyun eğersiniz ve itaat etmek için elinizden geleni yaparsınız. Cezanı kabul ediyorsun ve en iyisi bundan zevk alıyorsun." Asansör durduğunda onu serbest bırakıyorum ve çıkış yolunu gösteriyorum.

"Senden tek istediğim bu, ama oyun odasının dışına çıktığımızda bu çok daha zor olacak." Ben duvardaki gri metal anahtar kutusuna doğru ilerlerken o da yanımda durmak için hızlı adımlarla yürüyor. Çatı katının anahtarı kutuyu açıyor ve Porsche 911'i seçiyorum. Şık ve bu gece için farklı bir şey istiyorum. Daha ateşli bir şey.

Hazineme bakıyorum. Güzel görünüyor ama sekreterim ya da asistanım olabilecekmiş gibi giyinmiş. Kimsenin onu olduğundan başka bir şey sanmasını istemiyorum. O benim.

Yarın kıyafetleri onun evine göndereceğim. En azından birkaç randevuya yetecek kadar. Kuralları değiştirme ve oyunumuzu halka açma fikri heyecan verici. Yeni, farklı ve meydan okuyucu.

"Yeni kurallara göre oynayabileceğini düşünüyor musun Dahlia?" Ona sordum. Bakışlarını karşılıyor ve başını sallıyor, "Evet efendim."

"Bu ilk değişiklik." Ceketini omuzlarına biraz daha sıkı sarıyor. Beton garaja doğru esen rüzgâr serttir.

Belirsizlikle parlayan o muhteşem ela gözleriyle bana bakıyor. "Toplum içindeyken bana Lucian diyeceksin. Ve bir çiftmişiz gibi davranacaksın."

"Bunu yapabilirim," diyor düşünceli bir şekilde.

Onu kırmızı spor arabaya götürüp kapıyı açtığımda tüylerim diken diken oluyor. Yanımda sessizce yürüyor, sözlerimi özüksüyor. Bu çizgileri bulanıklaştırmakla ilgilenmiyorum ve aramızdakinin ne olduğunu hatırlaması onun için zor olabilir.

"Teşekkür ederim," diyor yolcu koltuğuna geçerken. Kapıyı nazikçe kapatmak için tamamen içeri girmesini bekliyorum.

Kendimi paparazzilere teslim ettiğimi düşündükçe içim içimi yiyor. Onlar birer sülük ve bu halkla ilişkiler çalışması için onlara bel bağladığım düşüncesinden nefret ediyorum, ama işime yarayacaksa, buna katlanacağım.

Kapımı kapatıyorum ve çalıştırma düğmesine basıyorum, araba mırıldanarak canlanıyor. Dahlia'ya bakıyorum, bacaklarının tüyleri diken diken olmuş, neredeyse titriyor,

Ceketimin içine sokuldum. Isıtmalı koltukları açıyorum ama ısıtmanın kendisi araba ısınana kadar beklemek zorunda.

"Kurallar basit Dahlia." Ona bakıyorum ve sonra tekrar yola dönüyorum. "Bir çiftmişiz gibi davranacaksın, sadece kimsenin izlemediğini düşündüğün anlarda bile insanların seni izleyeceğini unutma." Koltuğuma yeniden yerleşiyorum ve bir sonraki sözlerimi düşünüyorum: "Dom'un olarak bana saygılı ol. Bunun senin için yeni olduğunu biliyorum ama bunun ne anlama geldiğini anlıyorsun, değil mi?" Göz ucuyla onu izliyorum.

"Sanırım," diye tereddütle cevap

veriyor. "Devam et o zaman."

"Bir , efendisine saygılı davranması gerekir."

"Bir Dominant'ın itaatkârına yapması gerektiği gibi," diye kolayca cevap veriyorum. Yüzündeki şok ifadesi ve tatlı dudaklarının aralanması beni şaşırtıyor. "Aynı fikirde değil misin?"

"Ben-" diye cevap vermeye başladı ama sözünü bitiremedi.

"Bana bundan neden hoşlandığını anlat Dahlia." Gözlerimi yoldan ayırmıyorum ama tamamen hazineme odaklanmış durumdayım. Aynı fikirde olmamız benim için çok önemli. Bunu daha önce hiç yapmadığını unutup duruyorum. Her şeyin yeni ve farklı olduğunu.

"Hoşuma gidiyor..." sesi kesiliyor ve pencereden dışarı bakıyor, boğazını temizlerken saçlarını geriye atıyor. "Bana sert davranmandan hoşlanıyorum." Sözlerini fısıldıyor ve yumuşak sesler pantolonumun içinde sikimin sertleşmesine neden oluyor.

"Ben de bundan zevk alıyorum," diye takılıyorum ona. "Ama bu kaba seksten daha fazlası," diye ekliyorum.

"Evet," diye özenle yanıtlıyor başını sallayarak. "Bu benim her şeye boyun eğmem ve durumun kontrolünü sana vermemle ilgili."

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. "Ve neye ihtiyacın olduğunu bildiğime ve bunu sana sağlayacağıma güvenmen için." Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bakışlarını tutuyorum. Bunu kabul etmesini bekliyorum.

"Doğru," diyor yumuşak bir sesle ama sesinde hiçbir inanç yok.

"Daha önce hiç bizimki gibi bir ilişkiniz olmadı mı? Ama sanırım erkek arkadaşların oldu?" Erkek arkadaş terimini kullanmak kulağa tuhaf geliyor. Bu kelimeyi hiç sevmedim.

"Yaptım."

"Peki sen onlara baskın der miydin?" Ona soruyorum.

Alnı sıkışıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Hayır. Yapmazdım." Bir parmağını dudağına götürüyor ve sorduğum şeyi gerçekten düşünüyor gibi görünüyor.

"Bana ne düşündüğünü söyle."

"Benim son... benim eski sevgilim." Kolayca sürüyorum, bana deneyimini anlatmasını dinliyorum. "Bana ihtiyaç duyduğum şekilde nasıl yardım edeceğini gerçekten bilmiyordu." Oldukça şifreli bir yanıt ama daha fazla bilgi vermek istemiyorsa mahremiyetine saygı duyuyorum.

"İhtiyaçlarınızı ilettiniz ama karşılanmadı. Sizinle bu şekilde ilgilenmesi için ona güvenemediniz mi?"

"Doğru," diye başını sallıyor, "yani evet, onun benim Dominantım olduğunu söyleyemem. Nasıl olunacağını bilmiyordu," sesi yumuşak ve farkındalığın sesiyle kaplı. "O benim Dom'um olamazdı."

"Bu yüzden mi uzun sürmedi?" Ona sordum. Merak ediyorum. Konuşmanın kendisi daha fazlasını öğrenmek istememe neden oldu.

"Sadece anlamadı." Beklemediğim bir hüznle cevap veriyor.

"O da ne?"

"Hmm?" diye mırıldanıyor.

"Neyi anlamadı?"

"Bu konuda konuşmamayı tercih ederim, sorun olur mu?" Gözlerinde utangaçlık ve hüznün birbirine karışıyor. Ayrıca endişe.

"Sorun değil, hazine. Birkaç sır saklayabilirsin."

"Demek istediğim, ihtiyaçlarınıza ve teslimiyetinize saygı duyuyorum ve siz de benim için ve hakimiyetim için aynısını yapıyorsunuz. Bu güven, saygı ve iletişimle ilgili."

Ritz-Carlton'daki valenin önünden geçip arabayı park ediyorum, böylece ona bakabiliyorum. "Sana saygı duymadığımı mı sanıyorsun, Dahlia?"

Ona tüm ciddiyetimle soruyorum. Ona ve itaatine saygı duyuyorum. Onun ihtiyaçlarını ve nelerden hoşlandığını biliyorum. Aynı arzuları paylaşıyoruz, bu yüzden ilişkimizde baskın role girmek ve onun ihtiyaçlarını karşılamak benim için son derece kolay oldu, ama belki de bir şeyi kaçırdım.

Öne doğru eğilip çenesini avucumun içine alıyorum, dudaklarını kendime doğru eğiyorum ve dudaklarına küçük, iffetli bir öpücük konduruyorum. "Elimi kışına her vurduğumda, buna ihtiyacın olduğunu bildiğim için yaptığımı bir an bile unutma." Alt dudağını ısıriyorum ve sonra fısıldıyorum, "Nefes alamayana kadar seni her becerdiğimde, bunu istediğini bildiğim için yapıyorum." Gözleri

yaklaşıyor ve dudakları şehvetle aralanıyor. Elimi aşağı uzatıyorum ve parmaklarımın iç çamaşırının ince kumaşı üzerinde oynamasına izin veriyorum. "Sana istediğini veriyorum, ihtiyaçlarına saygı duyuyorum, onlara değer veriyorum."

"Ve sen de benim için aynısını , değil mi, hazine?"

"Evet efendim," diye fısıldıyor şehvetle.

"Ah, ah," diyorum arabayı kenara çekip anahtarı kaparken. "Şu anda, 'evet, Lucian'."

OceanofPDF.com

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

E *Seni ne zaman nefes alamayana kadar becersem, buna ihtiyacın olduğunu bildiğim içindir.*

Spor salonundan çıkarken Lucian'ın sözleri zihnimde tekrarlanıyor. Muhteşem manzarayı seyrederken nefesim boğazımda düğümleniyor. Siyah takım elbise ve altın yelek giymiş genç vale koşarak yanımıza gelip Lucian'ı hafifçe başıyla selamlayarak arabanın anahtarlarını isterken Lucian kapıyı tutarak bana çocuksu bir sırıtış atıyor.

"Bu çok güzel," diye nefes alıyorum ve Lucian'a dönüp başımı sallıyorum. Vale Lucian'dan anahtarları alıyor, spor arabaya Noel'deki bir çocuk gibi sırtarak sürücü tarafına koşuyor ve arabaya atlıyor. "Daha önce hiç böyle bir yere götürülmemiştim. Hiç." Arkamı dönüp restoranı huşu içinde seyrederim ve manzaraya hayran kalıyorum. Enfes gri taştan yapılmış ve ön cephesini pırıl pırıl uzun cam pencerelerin süslediği bina, güzel bir göle bakan bir terasa sırtını yaslamış. Projektör aydınlatması tüm alanı aydınlatıyor ve büyük usta duvar işçiliğinin her santimini sergiliyor. Karmaşık bir şekilde tasarlanmış damgalı beton basamaklar girişe kadar uzanıyor, ortam aydınlatmalı pırıl pırıl bir su çeşmesi plazanın ortasında duruyor ve her iki taraf boyunca süslü bir korkuluk uzanıyor. Yıldızlı gece gökyüzünde dolunay belirliyor, süt beyazı ışık suya yansıyor ve manzarayı daha da romantik hale getiriyor.

Pahalı takım elbiseler giymiş ve kravat takmış erkeklerin, kollarında son derece şık giyimli kadınlarla merdivenlerden çıkışını şaşkınlıkla izliyorum. Bu hanımların giydikleri elbiseler bir servete mal olmuş gibi görünüyor, göz kamaştırıcı mücevherler ve hepsi ve bu beni biraz utangaç hissettiriyor.

Lucian'ın kıyafetinden memnun olmamasına şaşmamalı, diye düşünüyorum kendi kendime, diğerlerine kıyasla sıkıcı görünen kıyafetime bakarak. Bütün bunları giyen kadınları görmeye alışkın.

Lucian yaşadığım şokun tadını çıkarıyor, bariz bir eğlenceyle beni izliyor. "Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diyor bir elini sırtımın alt kısmında gezdirerek. "Ama gel, bence içeriden daha çok keyif alacaksın."

Nefes nefese, beni restoranın merdivenlerinden yukarı çıkarmasına izin veriyorum ve etrafımdaki diğer tüm kadınlar gibi kendimden emin görünmeye çalışıyorum. Sanki Lucian'ın koluna aitmişim gibi. Ama bu çok zor. İnsanların bana yersiz olduğumu düşünmelerinden endişe etmeyi bırakamıyorum. Etrafıma bakıyorum, kimse bize aldırış etmiyor gibi görünüyor ve şelalenin hoş sesi endişemi azaltıyor.

Bilinçsizce Lucian'ın eline uzanıyorum, güvenlik ve rahatlık hissetmek istiyorum ve sonra çizgiyi aşıyor olabileceğimden korkarak geri çekiyorum. *Lanet olsun.* Bunu yapmak istememiştim. Ama Lucian'ın benden istediği de bu değil mi? Onun kız arkadaşımıymışım gibi davranmak? Bu kafa karıştırıcı ve duygularım ve endişelerim beni ele geçiriyor.

Alt dudakımı sinirli bir şekilde ısırp Lucian'a bakıyorum. Yanlış adımımı fark etmemiş gibi görünüyor ve hatta elini sağ kalçama koyarak beni terasa çıkan son basamaklara kadar yönlendiriyor.

İçerideki gösterişli ve lüks ortam beni tamamen şaşırttı. Yüksek tavanlı oda, lüks koltuklar ve birinci sınıf kabinlerle dolu, altın ve beyaz renklerden oluşuyor. Odanın her iki yanında lüks takım elbiseli çekici barmenler tarafından yönetilen birkaç kalabalık bar var. Kulağıma nereden geldiği belli olmayan hoş bir müzik geliyor ve burnuma hoş bir koku çarpıyor. Duvarlar, diğer her şeyle uyum sağlayan muhteşem desenlerden oluşan altın ışıklarla bezenmiş ve arka duvardaki tavandan tabana pencereler, mehtaplı gölün nefes kesici manzarasını sunuyor. Oda ultra zenginlerle dolu, sohbetlerinin gürültüsü neredeyse başımı döndürüyor. Keskin bir nefesle her şeyi içime çekiyorum. Oturma düzeni, ışıklandırma, ambiyans, hepsi mükemmel bir şekilde yapılmış.

"Bu inanılmaz," diyorum mırıltının biraz üzerinde, daha iyi bir kelime bulamıyorum, gerginliğim geri dönüyor. Hayatım boyunca hiç böyle bir yerde bulunmamıştım ve kendimi tamamen yabancı olduğum bir ortamda hissediyorum. Lucian'a bir adım daha yaklaşp koluna yapışıyorum ve şık giyimli çiftlerden oluşan kalabalığın arasından geçip bekleme alanına doğru ilerlerken küçülüp arkasına saklanabilmeyi diliyorum.

"Beğenmene sevindim." Lucian endişemi umursamıyor gibi görünüyor ve hatta bir garson hemen bize yaklaşırken kolunu belime doluyor. Lucian'ın sanki onun malıymışım gibi davranması karşısında yanaklarım kızarıyor ve bir an durup bunu gösteriş için yaptığını hatırlamak zorunda kalıyorum. Bundan çok fazla zevk alamam. Ben de buna alışamıyorum.

Garson başını Lucian'a doğru sallıyor, gözleri bir an beni süzdükten sonra Lucian'a dönüyor. "Bu taraftan Bay Stone. Rezervasyonunuz hazır."

Garson bizi kuytu bir köşedeki lüks bir kabine götürüyor ve ben yolda kendime güvenerek yürümeye çalışıyorum ama neredeyse tökezliyorum. Dudaklarımdan küçük bir nefes kaçıyor ve kalbim göğsümde tekliyor. Neyse ki Lucian koluyla beni yakalayıp düşmemi engelliyor ve hiçbir şey olmamış gibi beni masaya götürüyor. Kalan birkaç adımı atarken kalbim boğazıma düğümleniyor, yanaklarım utançtan yanıyor. Kimsenin görüp görmediğini anlamak için etrafıma bakmıyorum.

Garson iki menü çıkarır ama Lucian kibarca el sallayarak "Ne sipariş edeceğimizi zaten biliyorum" der.

"Elbette, efendim." Gıcır gıcır siyah bir takım elbise giymiş bir başka genç adam, Lucian'ın emrettiği gibi masamızdaki kristal küre bardaklara sürahidenden sessizce su dolduruyor.

"İçmek için bir şişe chardonnay, siyah morina brûlée," Lucian menüleri geri uzatırken bana doğru başını sallıyor, "ve Meyer limonlu ballı hardala batırılmış keçi peynirli antrikot."

Garson menüleri belindeki keseye geri koyar ve bir çırpıda bir kalem ve defter çıkarır.

Lucian'ın bana sipariş vermesi hakkında bir şeyler söylemek için dudaklarımı aralıyorum ama sonra kapatıyorum. O hâlâ benim Dom'um. Kurallar biraz değişti ama tam olarak değil.

Gözlerimdeki soruyu gören Lucian küçük bir gülümsemeyle, "Bayılacaksın," diyor.

"Elbette, efendim." Garson not defterine bir şeyler karalarken başını sallıyor. "Meze ister misiniz?"

Lucian başını sallar. "Hayır, teşekkür ederim."

"En kısa zamanda içkilerinizle birlikte döneceğim. Sizin için yapabileceğim başka bir şey olursa lütfen bana bildirin."

Lüks içinde yemek yiyen romantik çiftlerin olduğu birkaç masanın yanından geçip gidişini izliyorum ve koltuğumda rahatlamaya çalışıyorum. Ama sinirlerim beni ele geçirdi.

Nefesimi üfleyerek etrafıma bir göz atıyorum ve midem daha da sıkışıyor. Sosyetenin üst tabakasıyla yemek yediğim gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum. Kulüp X'in pis zengin müşterileri vardı ama bu farklı. Orada, her sosyoekonomik kökenden kadınlarla takılmak için para ödemeyi bekleyen azgın zengin erkekler vardı. Burada ise herkes sırf yapabildiği için yemeğe bir gemi dolusu para harcamaya gelmiş.

Ve muhtemelen odadaki neredeyse ücretli bir fahişe olarak burada bulunan tek kadın benim. Bu düşünce rahatsız edici ve midemi bulandırıyor. Suyuma uzanıyorum, kristal bardak elimde soğuyor ve bir yudum alıyorum.

Nasıl davranacağımı bilemediğimden çatal bıçak takımımı gergin bir şekilde parmaklıyorum. O kadar ki neredeyse kalkıp gitmek istiyorum. Lucian beni neden tekrar buraya getirdi? Kontratımızda zengin insanlarla yemek yiyip içmekle ilgili bir şey yazmıyordu. Her şeyin seks, kırbaç ve zincirle ilgili olduğunu sanıyordum. Belki bu bir çeşit testtir.

Gerginliğimi fark eden Lucian parmağını çenemin altına sokarak gözlerimi kendisine çekiyor.

"Rahatlaman gerek, hazine," diyor yumuşak bir sesle. Gözleri empatiyle dolu ve endişesi endişemi yatıştırmak için uzun bir yol kat ediyor. "Bu insanlar senden daha iyi değiller. Bu konuda bana güven." Sözlerini o kadar inanarak söylüyor ki, kısa bir an için ona gerçekten inanıyorum.

Ona bakarken, arabadaki sözlerini tekrar hatırladım. *Ben senin ihtiyaçlarına ve itaatine saygı duyuyorum, sen de aynısını bana ve hâkimiyetime yap. Bu güven, saygı ve iletişimle ilgili.*

Ben daha bir şey söyleyemediğim garson geri geliyor, şarap kadehlerimizi teker teker önümüze koyuyor ve Lucian'ın kadehine az miktarda şarap dolduruyor.

Lucian bir yudum bile almadan doldurmaya devam etmesini işaret eder. "Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye soran garson şarabı doldurmayı bitirir ve şişeyi yavaşça masaya bırakır.

"Hayır," diye yanıtlar Lucian. "Teşekkür ederim."

Bir an sessizlik içinde geçer. Lucian bir kadeh şarap alır ve koltuğunda rahatlar. Ona imreniyorum. Bu ortamda çok rahat görünüyor, böylesine müthiş bir zenginlikle çevrili olmaya çok alışkın.

"Peki Kulüp X'i nasıl öğrendin?" Lucian aniden soruyor, bana tüm endişelerimi bir anlığına unutturan ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçmesine neden olan bir yoğunlukla bakıyor. biraz gergin olsam da bana bakışı hoşuma gidiyor; sanki buradaki tek kişi benmişim gibi.

Odada. Etrafımız güzel, zengin görünümlü kadınlarla çevrili olduğu için kendime güvensiz hissediyorum ve şu anda kendimi oldukça özel hissediyorum.

Bir an duraksıyorum, bakışlarımı indiriyorum, göğüslerimi kabartan yumuşak duygularla derim diken diken oluyor. Carla'nın bana nasıl yaklaştığını ve gizlilik yemini ettiğini ona anlatıp anlatmamakta kararsızım ama zararı olmayacağına karar veriyorum. O X Kulübü'nün bir üyesi, dışarıdan biri değil. Kulüp hakkında zaten bilmediği bir şey söylemeyeceğim. "Arkadaşım Carla bir gün durup dururken bana bundan bahsetti," diyorum usulca.

Lucian kaşlarını çatıyor, parmakları bardağının sapında geziniyor. "Özel bir nedeni var mı?"

Hatırladıkça hafifçe kızarıyorum ama konuştuğumuz için memnunum. Sohbet rahatlamama yardımcı oluyor ve Lucian'a odaklanmak etrafımdaki insanları duymazdan gelmemi kolaylaştırıyor. "Beni davet etti çünkü hoşlanacağımı anladığını söyledi. Bariz bir İtaatkar olduğumu ve bundan keyif alacağımı söyledi."

Lucian chardonnay'inden bir yudum alıyor, bana hâlâ tüylerimi diken diken edecek şekilde bakıyor. "Arkadaşının adının Carla olduğunu mu söyledin?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Dom'unun adı Bruce ve aslında onun erkek arkadaşı." Bu küçük bilgiyi vermek kanımın güvensizlikle ısınmasına neden oluyor. *Benim Lucian'a olduğumdan daha fazla onun için var.* Devam etmeden önce gözlerimi Lucian'dan kaçırıp boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum. "Onu tanıyıp tanımadığını bilmiyorum."

Lucian'ın yakışıklı yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. "Hmm. Bu ikisini daha önce duyduğumu söyleyemem ve genelde kulüpteki çiftlerin kim olduğunu bilirim." Lucian'ın gözleri dalgınlaşıyor ve geçmişte onu rahatsız eden bir olayı düşündüğünü anlıyorum çünkü tavrı değişti. "Ama yine de bir süredir kulüpten uzaktaydım."

Boğazımı temizliyorum ve "Yakın zamanda kulübe geri dönecek miyiz?" diye soruyorum.

"Eğer isterseniz, yapabiliriz." Koltuğunda doğruldu ve boğazını temizledi, yüzündeki sert çizgiler yumuşadı. "Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında?" Merakla sordum.

"Bence diğer çiftlerle birlikte olmak, onların nasıl etkileşimde bulunduklarına alışmak senin için faydalı olabilir. Bu sana eğitimde yardımcı olacaktır."

Gergin bir şekilde yarı gülümsüyorum. Güvenli alanımın dışında bir şey denemek konusunda endişeliyim ve Lucian'ın oyun odasının mahremiyetini tercih ediyorum, ama kulübü daha fazla görmek için sabırsızlanıyorum. "Ben de öyle düşünüyorum," diye kabul ediyorum, içimden küçük bir heyecan geçiyor.

Lucian cevabımdan memnun görünüyor ve bir kez daha tüylerimi diken diken eden o bakışı atıyor. "Çok güzelsin, bunu biliyor musun?"

Öfkeyle kızarıyorum, kalbim onun utanmaz övgüsü karşısında ters taklalar atıyor. Bu iltifat hiç beklenmedik bir şeydi. Lucian bana gerçekten de bir çift olduğumuzu hissettiriyor, her ne kadar rol yapıyor olsak da. Başımı sallayıp kendime bunun gerçek olmadığını hatırlatmam gerekiyor. Hepsi uydurma. "Teşekkür ederim," diyorum yumuşak bir sesle, dudaklarımda utangaç bir gülümseme.

Lucian başını sallar. "Burada teşekkürle gerek yok. Peki neden açık artırmaya katılmaya karar verdiniz?"

Sorusu, her zaman saldırmak için doğru anı bekleyen o karanlık anıları tetikleyince donup kalıyorum. Yüzümün önünde birkaç acı verici görüntü belirliyor ve soğukkanlılığımı korumak için masanın kenarlarına tutunmak zorunda kalıyorum. Bakışlarımı indiriyorum, derin nefes alıyorum, yavaşça, bu korkunç görüntüleri uzaklaştırmak için savaşıyorum. Burada olmaz. Şimdi olmaz. *Siktir git.*

Başımı kaldırdığımda Lucian gözlerinde endişeyle bana bakıyor ve kalbim aniden onun için sızlıyor. Belki de ona karşı açık olmalıyım. Bunu bilmeye hakkı yok mu? Güçlü bir dürtü göğsüme baskı yapıyor ve ona her şeyi anlatmamı istiyor.

İhtiyaçlarınıza ve teslimiyetinize saygı duyuyorum, siz de aynısını benim için ve hakimiyetim için yapıyorsunuz. Bu güven, saygı ve iletişimle ilgili.

Sözleri vicdanımı sızlatıyor. Eğer ilişkimizin ve sözleşmemizin başarılı olmasını gerçekten istiyorsam, ona karşı dürüst olmam ve gerçekte kiminle uğraştığını bilmesine izin vermem gerekmez mi? Güven böyle bir şey değil mi?

"Hazine mi?" Lucian'ın derin sesi beni getiriyor.

Ağzımı açıyorum, ona her şeyi anlatmaya hazırım, ama hiçbir kelime . Söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum, karanlık sırrımı açığa vuracak cesareti kendimde bulamıyorum. Lucian'ı uzaklaştırabilecek bir sır. Lanet olsun. Utanıyorum. Keşke bu da bu kadar garip olmasaydı.

Lucian'a hafif, hileli bir gülümseme veriyorum ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum... Ben sadece... denemek istedim." Yalan söylediğim için kendimi boktan hissediyorum ve yalan söylediğim o kadar belli ki, ama başka ne yapabilirim ki? Lucian'a geçmişimden bahsetmeyeceğim. Ama

En azından şimdi değil. Anlaşmamızı hiçbir şekilde bozmak istemiyorum. Bu sadece seks. Ve bir aydan kısa bir süre içinde bitecek. Ona daha fazla bir şey borçlu değilim.

Lucian bana bakıyor, gözlerindeki şüphecilik beni delip geçiyor. "Bana söylemediğin başka bir şey olmadığına emin misin?"

Sorgulayan bakışlarının altında neredeyse iki büküm oluyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Her şeyin tersine dönmesi ne tuhaf. Bir dakika önce ben onun geçmişini araştırıyordum, ama şimdi o benimkini araştırıyor. *Ve bana açılmadı.* Bu hatırlatma kararlılığımı artırıyor. Başımı eğip gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve su bardağıma bakıyorum. "Eminim," diye kararlı bir şekilde tekrarlıyorum, onu sırtımdan atmak için sesime mümkün olduğunca çok güç katıyorum.

Bu güven, saygı ve iletişimle ilgili, sözleri kafamın içinde çığlık atıyor ve beni daha da bok gibi hissettiriyor.

Lucian dikkatle bana bakıyor, konuyu zorlayacakmış gibi görünüyor ama sonra doğruldu, chardonnay'inden bir yudum alırken dudaklarının kenarına bir gülümseme yerleşti. Beni rahat bıraktığını fark ederek hafifçe gevşiyorum. *Tanrı'ya şükür.* Yine de yalanıma kesinlikle inanmıyor ve bir nedenden dolayı bundan kurtulmama izin vermekten memnun görünüyor. Şimdilik.

Garson ellerinde yemeklerimizle döndüğünde içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Zengin aroması burun deliklerimi doldururken ve tabakları önümüze koyarken midem sessizce gurulduyor.

"Başka bir şey var mı efendim?" diye sorar garson. Lucian hemen, "Hayır, teşekkür ," diye cevap verir.

"Afiyet olsun," diyor. Ve bir gülümsemeyle garson gider.

Ağır çatalımı kaptığım gibi sosa batırılmış yumuşak etten bir ısırık alıyorum ve tatlı keskin lezzet ağzımı doldururken gözlerim açılıyor. Lanet olsun. Lucian haklıydı.

Lucian'ın bakışlarının benimkilerle buluşmasını beklerken, "Çok lezzetli," diyorum. "Teşekkür ederim." Umarım ne kadar ciddi olduğumu biliyordur.

Lucian sırıtıyor. "Beğeneceğini biliyordum," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Peki nasıl oldu da şirketinizin CEO'su oldunuz?" Birkaç lezzetli ısırıktan sonra soruyorum. Başarıya ulaşmasıyla ilgili makaleyi okuduğum için Lucian'ın ne söyleyeceğini az çok biliyorum ama bir de ondan dinlemek istiyorum. Şimdi bu randevuyu tersine çevirmek ve havayı yumuşatacak bir şeye odaklanmak için her zamanki gibi iyi bir zaman olduğunu düşünüyorum.

Lucian bana bakıyor. "CEO olduğumu nereden biliyordun? Bırakın kendi şirketim olduğunu?" Sesinde biraz mizah var. Eminim onu siber takip ettiğimi biliyordur.

Isırığının ortasında donup kalıyorum, zihnim bariz olanın dışında bir açıklama bulmaya çalışıyor. *Lanet olsun.* Lucian bana ne iş yaptığını hiç söylemedi, ben de hiç sormadım. Kontratta da mesleğinden bahsedilmiyordu. "Ben öyle sanmıştım," demek için ağzımı açıyorum ama sonra utançtan bir ısırik hissederek dudaklarımı kapatıyorum. Paylaşılamayacak kadar kişisel bir şeyi sakladığınız için yalan söylemek başka bir şey, zararsız bir şeyi örtbas etmek için yalan söylemek başka bir şey.

Yanaklarım kızarınca utangaç bir tavrıyla, "Sizi internette araştırdım," diye itiraf ediyorum.

Lucian'ın mahremiyetine girdiğim için öfkeden deliye dönmesini beklerken kendimi tutuyorum, ama o sadece kıkırdıyor. "Eminim öyledir, benim tatlı hazinem," diyor. "Senin yerinde olsaydım ben de aynı şeyi yapardım. Yapılacak en akıllıca şey bu. Hiç kimseye hakkında şeyler bilmediği bir yabancıyla, özellikle de güvenliğini emanet edeceğin biriyle sözleşme yapmasını tavsiye etmem."

Lucian'ın meraklı tavrıma alınmaması beni rahatlattı. Nedense, herhangi bir hatamda beni cezalandırmasını bekleyip duruyorum. Sanki Dom Lucian ile gerçek Lucian arasındaki çizgi bulanıklaşıyor. Hangisiyle konuştuğumu bilmiyorum. "Okuduğum makalelerden birinde başarılı bir girişimin başına geçmek için ne kadar genç olduğunuzdan bahsediliyordu," diye ekliyorum. "Bu etkileyici."

Lucian başını sallar. "Bir arkadaşşımdan biraz yardım aldım. O artık sessiz bir ortak." "Peki ya ailen?" diye soruyorum. "Buradan mı geldiniz?" Elimi diğer konuklara doğru sallıyorum, "buradan mı?" Nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.

o.

"Hayır," diyor Lucian basitçe. "Ben mavi yakalı bir aileden geliyorum." Sesindeki rahatlık kayboluyor ve bir sinire çarptığımı anlayabiliyorum. "Onlar benim için artık ölü," diyor sessizce.

Orada garip bir şekilde oturuyorum, bir şekilde birbirimizi üzmeye devam ettiğimiz için sinirleniyorum ama ne yapacağımı da tam olarak bilemiyorum. Lucian'ın sesindeki öfke... çığ. Orada acı var. Ve acı benim alışık olduğum bir duygu.

Duygularım ve içgüdülerimle hareket ederek boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bakışları ellerimizin birleştiği yere düşüyor ve kalp atışlarım yavaşlıyor. Bir an için çizgiyi aştığımdan korkuyorum. Ama bana bir an gülümseyerek ve başparmağını elimin arkasında nazikçe gezdirerek beni şaşırtıyor.

Ona yumuşak bir sesle, sesim empatiyle doluyken, gözlerim onunkileri bulurken, "Bazen aileniz size sokaktaki bir insandan daha kötü davranabilir," diyorum.

O karanlık görüntüler geri gelme tehdidinde bulunurken kendi kendime, *inan bana, bilmem gerekir*, diye düşünüyorum. Mide bulantısı midemi bulandırıyor ve şu anda onları düşündüğüm için bile kendime kızıyorum.

Sözlerim Lucian üzerinde derin bir etki yaratmışa benziyor çünkü sandalyesinde gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Teşekkür ederim," diyor bana içtenlikle. Duraksayıp derin bir nefes alıyor ve ardından patlarcasına bir iç çekiyor. "Ve başka bir şey daha var."

Kalbim göğsümde zıplıyor. Belki de bir şey açıklamak üzeredir. "Neymiş o?"

"Aynı zamanda bir boşanma süreci yaşıyordum," diye zorluyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, bu konuyu açmasına şaşıyorum ama buna neyin sebep olduğunu ve belki de Lucian'ın nasıl bir adam olduğunu öğrenebileceğimi umuyorum.

Lucian başını sallıyor, gözleri öfke ve biraz da hüzünle yanıyor. "Hiç hoş değildi."

Hafifçe öne eğildim. "Bunun şöyle bir ilgisi var mıydı..." Sözümü kesiyorum, ama ne demek istediğimi anladığını biliyorum, yine de yapmamam gereken bir şeye burnumu sokarak bir kez daha sınırdan yürüyormuşum gibi hissediyorum. Yine de kendime engel olamıyorum.

Lucian bir an sessiz kalıyor, sorumu sindirmeye çalışıyor. Sonunda başını sallıyor. "Hayır. Aslında eski sevgilim de aynı yaşam tarzını benimsemişti. İkimiz de bundan zevk alıyorduk." Kuru, mizahsız bir kıkırdama çıkarıyor. "Parayı daha çok arzuluyordu."

Lanet olsun. Neden bu konuları açıp duruyorum ki? "Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyorum yavaşça.

"Senin söyleyeceğin bir şey yok," der Lucian umursamaz bir tavırla. "Üzgün olan benim."

"Bu açtığım için bile kendimi çok kötü hissediyorum. Sorduğum için özür dilerim."

Lucian özrümü yine elinin tersiyle itti. "Olan oldu." Bana bakıyor, gözleri içimi bulandıran bir şekilde beni değerlendiriyor. "Şimdi ve buraya odaklanmayı tercih ederim."

Bakışlarına dayanamayıp yanaklarım kızarıyor ve başımı eğiyorum.

"Bana bak," diye emrediyor Lucian.

Gözlerimi kaldırıyorum, yanaklarım daha da yanıyor. "Efendim?" Kahretsin. Neden bunu yapmaya devam ediyorum?

"Lucian," diyor sertçe.

"Lucian," diye tekrarlıyorum.

Lucian şarap kadehini parmaklayarak beni incelerken dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor ve göğsümü kaplayan duyguyla derim diken diken oluyor. Bu duyguyu tanıyorum ve beni geriyor. Lucian tüm bunların göstermelik olduğunu söylemişti ama neden daha fazlası varmış gibi hissediyorum?

Sadece sekse odaklanmalıyım, kendi kendime tekrarlıyorum, çünkü hepsi bu. Otuz gün boyunca.

"Yemekten sonra yürüyüşe çıkmak ister misin?" Lucian soruyor, güzel gözleri hâlâ bana odaklanmış. "Suya bakan bir köprüye giden arnavut kaldırımı bir patika var. Böyle bir gecede eminim çok hoşuna gidecektir." Bir an duraksıyor ve bluzuma bakıp, "Sana bir palto getirtirim," diye ekliyor.

Duraksıyorum, *"Hayır, senden istediğim beni evine geri götürmen ve o koca yarak için yalvartman"* diye düşünüyorum ama kafam daha da karışıyor. Gerçek olmaması gerekiyorsa, çift olarak yürüyüşe çıkmanın bana ne kazandıracağından emin değilim. Sadece bana herkesin içinde hava atmak ve sonra da beni mahremiyete geri götürmek istediğini sanıyordum.

Dudaklarımı aralıyorum, reddetmek için bir dürtü hissediyorum. Zaten cinsel enerjimi duygularımdan ayırmakta zorlanıyorum ve Lucian bana karışık sinyaller göndererek bunu daha da kötüleştiriyor. Ama aynı zamanda onu kızdırmaktan da korkuyorum. O reddedilmeyecek bir adam ve ben hâlâ kendimi onun emrindeymişim gibi hissediyorum, toplum içinde bile. "Evet," diye itaatkâr bir şekilde cevap veriyorum, zayıf bir gülümseme gösteriyorum, yanaklarım yine kızarıyor. "Bunu çok isterim."

Lucian'ın gözlerinde parlayan memnuniyeti kaçırmıyorum. "Güzel."

Yemeğimizi yemeye devam ediyoruz, sohbetimiz daha hafif konulara dönüyor ve gerginliğime rağmen kendimi rahatlamış buluyorum. Lucian'ın cazibesi beni rahatlatıyor ve sahip olduğunu düşünmediğim şefkatli bir yönünü gösteriyor. Yemek boyunca birkaç kez kendime bunu sadece gösteriş için yaptığını ve paralı seks oyuncağı olmam dışında beni şu ya da bu şekilde umursamadığını hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Yine de, davranışlarından o kadar etkilendim ki, kendimi ona gerçeği söylesem daha mı iyi olur diye düşünürken buluyorum. Oyun odası dışında çok iyi birine benziyor ve eski sevgilisiyle ilgili hikayeyi duyduktan sonra yalan söylediğim için kendimi daha da suçlu hissediyorum. Belki de gerçeği açıklamak, onun Sub'ı olarak deneyimimi olumsuz etkilemek yerine geliştirebilir.

Keşke öğrenecek cesaretim olsaydı.

Yüzümdeki sıkıntılı ifadeyi gören Lucian, "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu.

Lucian'ın gözlerine bakarken endişeden karnıma ağrılar giriyor. Bu gece bana karşı çok nazikti, gerçek olmasa bile, benimle paylaşmak zorunda olmadığı şeyleri açığa vurdu. Ama ne kadar istesem de, ona söylemeye kendimi ikna edebileceğimi sanmıyorum. Anlamayacakmış gibi hissediyorum. Nasıl anlayabilir ki? Dom olmak onun için sadece bir yaşam tarzı, ama Sub olmak benim için bir *ihtiyaç*.

Midemin bulandığını hissederek sallıyorum, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum ve "Hayır... Sadece tatlı için yer ayırmadığımı düşünüyordum" diye cevap veriyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

I Sandalyemde arkama yaslanıp ofisimin arka tarafındaki büyük pencereye bakıyorum. Buradan, ufuk çizgisi sessiz, altımda yavaşça hareket ediyor. Hiçbir şey havada olmanın gerçekliğine benzemiyor.

şehrin işlek caddeleri. Buradan bakıldığında, sakinleştirici. Çelik ve cam, güç hissi yayan şık bir güzellikle parlıyor.

Başparmağımı sandalyenin kolçağına vurarak geçen geceyi düşünüyorum. Masamın üzerindeki telefon çalıyor ve dikkatimi çekiyor ama susturmak için düğmeye basıyorum. Şu anda herhangi bir kesintiye ihtiyacım yok. Koltuğumdan kalkıp pencereye doğru yürüyorum. Dün gece düşündüğümünden daha keyifliydi. Başarılı da oldu. Andrea ve ajans, bugün bir noktada internette yayınlanacak ve yarın dergilerde yer alacak makaleden memnunlar.

En Uygun Bekar Flört Sahnesinde. ...ne kadar yanlış. Derin bir iç çekiyorum ve midemde kıpırdanan kötü hisleri görmezden geliyorum. Basından tamamen uzak durmayı tercih ederdim ama bu yolu seçtim. Sonuna kadar gideceğim.

Tam olarak hazırlıklı olmadığım bir şey, tatlı hazinemi dışarı çıkarırken vereceğim tepkiydi. Onun anlayışsızlığı beni daha fazla kendine çekiyor. Bu gece onu kulübe götüreceğim için gerçekten heyecanlıyım. Bir zamanlar Club X'te yaşadığım heyecanı yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Ama kanımda çınlıyor.

Yine de onu rahatsız eden bir şey var. Dün gece tereddüt edişinden belliydi. Bu hoşuma gitmiyor. Benden sır saklamasından hoşlanmıyorum.

Bu gece özel bir oda ayarladım, böylece işin aslını öğrenebilirim. Biraz orgazm inkarının onu konuşturacağına eminim. Özellikle de dün gece onu dışarı çıkarmadan önce ne kadar hayal kırıklığına uğradığını düşünürsek. Asimetrik bir sırtış dudaklarımı yukarı kaldırıyor. Yine de cezası için telaşlanmadı. Benimle tartışmadı. O kadar mükemmel ki hiçbir şeyden haberi yok.

Bundan önce Sub olarak hiç deneyimi olmadığına inanmak zor. Eski sevgilisi hakkındaki konuşmamızı hatırlıyorum ve içimde bir kez daha merak uyanıyor.

Masama geri dönüp e-postalara tıklıyorum. Isaac, Dahlia'nın son ilişkileri hakkında benim için iyi bir ayrıntıya sahip olmalı. Yıllardır sosyal medya profilleri var, bu yüzden geçmiş kontrolü ve geçmişi kısa süre içinde bana gönderilecek. Belki de geçmişini araştırdığım ve mahremiyetini ihlal ettiğim için utanmalıyım... ama utanmıyorum. Hem de hiç. O benim itaatkarım ve bu yüzden benim sorumluluğumda.

Isaac bir profesyonel. Yıllardır güvenlik işinde çalışıyor ve ona güvenebilirim. Ondan birini araştırmasını istediğim ilk sefer değil ve bunu hiç soru sormadan yaptı.

Telefonum tekrar çalıyor ve sonunda kancadan kaldırıp istemeye istemeye cevap vermeden önce sinirli bir şekilde ona bakıyorum.

"Taş."

"Bay Stone, ben Andrea." Sesini hemen tanıdım. Andrea'nın sesi her zamanki neşeli halinden farklıydı. Sesi gergin geliyor ve bunu fark etmek beni dikleştiriyor.

Düzgün bir ses tonuyla "Evet," diyorum.

Ben gergin omuzlarla beklerken boğazını temizlerken çıkardığı sesler telefonu dolduruyor. Her ne ise, ağzındaki baklayı çıkarabilir. Makaleyle ya da benim yorumumla bir ilgisi olmasa iyi olur. "Bayan Days hakkındaki yorumum-"

"Bay Stone, karınızla ilgili."

"Eski karım." Hemen düzeltiyorum. Yüzüğün bir daha asla orada durmayacağını düşünürken farkında olmadan yüzük parmağım seğiriyor.

"Çok üzgünüm efendim. Eski karınız. Bu işi farklı bir boyuta taşıyor."

Mizahsız bir kahkaha attım. "O sorunu hallettik, değil mi?" Fotoğraf ve bir yıl boyunca birkaç makale için yapılan anlaşma ile

dergiler daha sıcak haberlere ve daha büyük maaş çeklerine yöneliyor.

Büyük pencereye yaklaşıyorum ve altımda yavaşça ilerleyen minik arabalara bakıyorum. Görünüşte çok yavaş. "Artık her şeyi anlatan bir kitap yazmaya karar verdi."

Dişlerimi sıkıyorum, peşini bırakmamasından nefret ediyorum. Anlatmaya değer olduğunu düşündüğü şey tam olarak nedir? Çok çalıştığım için başarısız bir evlilik mi? İlişkimizden çok maaş çekiyle ilgilenen bir kadının parmağına yüzük taktım. Beni kandırmasına nasıl izin verdim bilmiyorum.

Ve yüzüme vurmak istediği sapkınlıklarına gelince, onun zevkleri benimkilerden çok daha uç noktadaydı. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Bu kitapta tam olarak ne var?" Sormaya cesaret ediyorum.

"Bay Stone," diyor, sonra hatta tereddüt ediyor. "İrtibatla olduğumuz yayıncıya göre," bir an için yine tereddüt ediyor, "kitapta cinsel ilişkilerinizin sonrasına ait resimler olacak."

O devam ederken kalbim durdu. *Resimler* mi? "Evliliğiniz sırasında çekildiklerini doğrulamasının bir yolu yok ve eminim avukatınız bunların kullanılmasını engelleyecektir, ancak bu sızdırılırsa imajınıza kesinlikle zarar verecektir."

"Resimler mi?"

"Sanki çürükler ve birkaç sıyrık varmış gibi gösteriyorlar." Sesi güçlü bir şekilde devam ediyor ve şöyle diyor: "Yazılış şekli pek çok ima içeriyor. Olası davalar nedeniyle editör ve yayıncı temasa geçti."

Gözlerimi kapatırken içimdeki öfke yavaşça yükseliyor.

Asla. Asla iz bırakmam, asla kesik bırakmam. İlk kırbacımı elime aldığımda bile, sadece kanı yüzeye çıkarmanın önemini o zaman öğrendim. Sadece deriyi kızartacak ve endorfin dalgası yaratacak kadar güç. Hiç kimseyi yaralamadım. Asla. Bu benim tarzım değil. Kendini bir kurban gibi göstermek istiyor. Muhtemelen daha da çok, beni kötü adam olarak resmetmek istiyor.

Ben cevap veremeden Andrea konuşuyor.

"Bu resimlerin uydurma olduğuna eminim Bay Stone. Özellikle de boşanma süreciniz düşünüldüğünde."

"Haklısınız," diye cevap veriyorum gergin bir sesle.

"İma ettiği şeylerde herhangi bir gerçeklik payı olsaydı daha önce ortaya çıkardılar. Sorun şu ki bunu kanıtlamamızın hiçbir yolu yok. Mümkün olan en iyi savunma hattı, bu ilişkiyi seninle devam ettirmek olacaktır..." Arka plandaki kağıt hışırtısı sessizliği dolduruyor.

"Dahlia." Burnumun kenarını sıkarken onun adını söylüyorum. "Evet, Bayan Days."

"Onu dövdüğümü mü söylüyor?" Sormak zorundayım. "Taciz iddiasında mı bulunuyor?" Yaşadığımız onca şeyden sonra bile bu kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim. Onu *sevmiştim*. Onun olduğunu düşündüğüm kadını sevmiştim.

Onu incitecek bir şey asla yapmam. Bu şekilde değil. Küreği severdi, ama sadece oyun içindi, sadece zevkini arttırmak içindi. Vücudunda asla bir çürük yoktu.

"Öyle." Pencereye yaslandığımda gerçek göğsüme çarpıyor, soğuk cam avuçlarıma değiyor. "İfade muğlak, bu yüzden bu konuda Bay Harris ile konuşmanız gerekecek." Sesi yumuşak ve sempati dolu.

Boğazımı temizleyip cevap veriyorum, "Anlıyorum. Teşekkür , Andrea."

"Özür dilerim Bay Stone." Ona veda ederken ve diğer uçtaki yumuşak tıkırtıyı dinlerken kelimeler havada asılı kalıyor.

Hat kapandıktan uzun süre sonra telefonu elimde tutuyorum. O kadın tarafından kandırıldığımı inanamıyorum. Onu sevmiştim. Sevdiğimi biliyorum ama onun hakkında ve her konuda çok yanılmışım.

Kapımın çalınma sesiyle pencereden uzaklaşıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyorum, telefonu ait olduğu yere geri koyarak. "Bay Stone," Linda bir elinde bir fincan kahve, diğer elinde bir yığın diğerinde kağıtlar. Hızlı adımlarla masama doğru yürüyor, her birini yere bıraktıktan sonra eteğini düzeltiyor ve gülümseyerek bana bakıyor.

Yüz ifademi görünce anında kayboluyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve sesindeki endişeyi görmezden geliyorum.

"Peki." Yığını karıştırdım ve bugün imzalanması gereken sözleşmeleri fark ettim. "Bunları öğle yemeğinden sonra imzalarım." Bekleyemeyecek bir şey değil.

Linda bir süre öylece duruyor ve burnunu sokmak istediğini görebiliyorum ama dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıp başını sallıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber verir misin?" diye soruyor.

"Tabii ki." Sessizce ayrılır ve telefon tekrar çalar. E-postalar, toplantılar, sözleşmeler ve basın konferansları var. Hiçbirini yapmak istemiyorum.

Yine de tam olarak ne istediğimi biliyorum. Telefonu susturuyorum ve masadan cep telefonumu alıyorum.

Dahlia'nın numarası dün gece aradığı zamanki numara.

Dün gece kalmadı. Sabah dörtte Singapur'da bir şirketle toplantım vardı. Ama evine döndüğünde aradı. Tıpkı ona söylediğim gibi.

Mükemmel değil ama benim için mükemmel bir itaatkâr. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Eğitim en iyi kısmı ve tabii ki cezası için bana teşekkür ettikten sonra ona her zaman ihtiyacı olanı veriyorum. Onunla çok şanslıydım.

Gönder tuşuna basıyorum ve telefonun çalmasını dinliyorum... ve çalmasını.

Bugün işi ya da dersi yok. Neredeyse onu ofise getirecektim ama odaklanabilmek için vazgeçtim. Ama şimdi ona ihtiyacım var.

Tabii ki telefona cevap vermiyorum.

Mesaj bırakmak yerine tekrar arıyorum ve yine telesekretere düşüyor.

Bugün çok yorucu bir gün oldu ve bunun acısını tatlı İtaatkârımdan çıkarmak istemiyorum. Ellerimi saçlarımda gezdirerek derin bir nefes alıyorum.

Şu anda sadece meşgul. Nefesimi verirken masa telefonum çalıyor ve ona ters ters bakıyorum. Onunla birlikte olmak yerine burada sıkışıp kaldığımı sürekli hatırlatmasından nefret ediyorum. Gergin ve diken üstündeyim. Bu lanet ofisi parçalamaya çok yakınım.

Son üç yıldır yaptığım şeyi yapabilirdim. Spor salonuma gidip saldırganlığımı orada gösterebilirim. Ama ben sevişmek istiyorum. Efor sarf etmek istiyorum. Rahatlamaya *ihtiyacım var*.

Gevşemek ve onun baştan çıkarıcı vücudunda kaybolmak istiyorum.

Seni aradığımda cevap vermelisin.

Mesajı gönder tuşuna basıyorum ve bir başka telefon çağrısını daha görmezden gelerek koltuğuma oturuyorum. Yapacak gerçek işlerim var ve avukatıma ve ajansa bu sorunları benim yerime halletmeleri için yeterince para ödüyorum. Omuzlarımdan atıp bu sözleşmeyi tamamlamalıyım, ama şimdi hazineme takılmış durumdayım.

En az bir düzine e-postayı gözden geçiriyorum, hepsi de sadece kısmi odaklanmayla. Dahlia'yı düşünüp duruyorum. Ne yaptığını merak ediyorum. Bilmem gerekirdi. Şu anda onun sahibiyim. Gözlerim ekrandan telefonuma kayıyor.

On dakika sonra ve hala bir şey yok.

Benim için her zaman müsait olmanı bekliyorum. Mesajı gönderiyorum, öfkenin daha da yükseldiğini hissediyorum.

O bunu biliyor. Dahlia akıllı bir kadın. Zeki ve bu ilişkinin kurallarını biliyor. Hiç İtaatkar olmadı ama yeterince biliyor.

Ve onun için para ödedim. İsteseydim şu anda ayaklarımın dibinde bana sakso çekebilirdi. Bu düşünceyle aletim anında ihtiyaçla sertleşti. Şu anda olması *gereken* tam olarak buydu.

Meşgul olduğunu ve beni beklemediğini anlıyorum. Son düşünceye tutunuyorum. Mantıklı olabilirim. Beklentilerim net değildi ve çok fazla varsayımda bulundum. Aramamı beklemesi gerektiğini bilmeliydi. Ama ona açıkça söylemedim.

Öfke yüzeyde kaynıyor; onun için para ödedim. Onun zamanı benim ve ben cömert davrandım. Belki de fazla cömert.

Bu benim hatam, ama onu elime geçirdiğimde, bunun bir daha asla olmamasını sağlayacağım.

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

Y

Seni aradığımda cevap vermelisin.

Lucian'ın Rolls Royce'unun arka koltuğunda oturmuş bana attığı son mesajı okurken endişeyle bluzumun eteklerini çekiştiriyorum. Ona birkaç kez mesaj attım ama o günden beri cevap vermedi.

arabayı beklememi söyledi. Alt dudağımı ısıırıyorum, aramalarını kaçırdığım ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Dikiz aynasında Joseph'in gözleriyle karşılaştığımda midemde endişe kıpırdanıyor.

Mesajları ve aramaları gönderdiğinde alışveriş merkezindeydim, ona bir hediye almakla meşguldüm ve telefonum çantamın dibindeydi. Sadece duymadım.

Her şey yoluna girecek, diyorum kendime, endişelenmemeye çalışarak. Lucian anlayacaktır.

Yanımdaki küçük çantaya bakıyorum, Lucian'a hediyem. Hediyelik eşya dükkanından ona bir kahve fincanı almıştım. Hiç durmadan içiyor. Sabahları ilk aldığı şey bu. Üzerinde "Lütfen efendim" yazıyor. Aldığımda komik olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise çok aptalca olduğunu düşünüyorum. On beş gün oldu ama sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor.

Sadece teşekkür etmek için ona bir şey almak istedim. Lucian son iki haftadır beni şımartıyor, evimin kapısına kutular dolusu pahalı kıyafetler, topuklu ayakkabılar, tasarım cüzdanlar ve baştan çıkarıcı kokular gönderiyor.

Bana bu kadar para harcamasının şokunu hala yaşıyorum, özellikle de sözleşmemi bu kadar pahalıya aldıktan sonra. Bu hediyelerin maliyeti binlerle ifade ediliyor olmalı ve şimdiye kadar birinin bana aldığı en güzel şeyler. Tüm bunları yaptığına göre Lucian'ın beni önemsedığını düşünmemek elde değil.

sorun. Karşılığında onun için güzel bir şey yapmak istedim. bir şey varmış gibi hissediyorum. Ya da vardı. Şimdi sadece endişeyle doluyum. Yine de kendimi kandırıyor olabilirim. Lucian bir milyarder. Muhtemelen para onun için hiçbir şey ifade etmiyordur. Birkaç gün içinde bir kenara atacağı oyuncağı için harcayacağı birkaç bin dolar muhtemelen gözünü bile kırpmaz. tek bir kirpik.

Pencereden dışarı bakıp Lucian'ı gördüğümde dudaklarım yumuşak bir iç çekişe dönüşüyor ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kulübün arka duvarına yaslanmış, siyah ipek pantolon ve yaka düğmeleri açık, bronz tenini ortaya çıkaran beyaz bir gömlek giymiş, ellerini ceplerine sokmuş, çok seksi görünüyor. Onunla ilk tanıştığımdaya taktığı aynı siyah maskeyi takıyor, gözleri beni ürperten bir yoğunlukla maskeden bana bakıyor.

Araba durduğunda duvarı iter ve Yusuf dışarı çıkamadan kapıyı açar. "Beni beklettin." Sesinde tenimin karıncalanmasına neden olan hafif bir gerginlik var.

Hediye çantamı Lucian'a bir barış teklifi olarak sunma niyetiyle kavriyorum ve özür dilemek için ağzımı açmaya başlıyorum ki Lucian sert hareketle, "Bırak onu," diyor. Buna ihtiyacın olmayacak."

"Ama bu senin için bir hediye-" İtiraz etmeye başladım.

Lucian duvardan uzaklaşıp bana doğru ilerleyerek, "Kaldır şunu," diye tehlikeli bir şekilde homurdanıyor. "Bırak Joseph da yanında götürsün. Daha sonra geri alabilirsin."

Domumla tartışmaya bu kadar yaklaştığım için utançla başımı eğiyorum. Kalbim daha hızlı atıyor ve karnımın alt kısmında endişe dönüyor. Kahretsin. "Evet, efendim." Ben arabadan inip Lucian'ın yanında dururken Joseph hediye çantasını benden almak için yanımda beliriyor. Endişeyle titreyerek, motoru çalıştırıp bizi yalnız bırakarak uzaklaşmasını izliyorum.

Yanımda bir adım duyduğumda dönüyorum ve Lucian'ın maskesine bakıyorum, sadece delici gözlerini görüyorum. Beni sıkıca kavradığında bir nefes veriyorum ve biraz sıcıyorum, dokunuşu tenime elektrik kıvılcımları gönderiyor ve beni içine çekiyor. Sert vücuduna bu kadar yakın olduğum için içim ısınırken nefesim yumuşak pantolonlara dönüşüyor. Aşağıda, güçlü bir ihtiyaçla titreşen kocaman sikinin karnıma bastırıldığını hissedebiliyorum.

"Özür dilerim," diye kekeledim, onun delici bakışları altında sağlıklı düşünemiyordum, "mesajını görmediğim için. Alışveriş yapıyordum ve telefonum çantamın dibinde titreşimdeydi." Sesimin ne kadar acınası çıktığını düşünerek

Lucian'dan bir tür ceza alır, ama hiçbir şey söylemez ve dudaklarının köşesi hafif bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Gel," diyor ve beni siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü iki adamın nöbet tuttuğu özel yan girişteki bir kapıya doğru çekiyor. İki adama tam olarak anlayamadığım bir işaret yapıyor, onlar da başlarını sallayıp kapıyı açıyorlar.

Lucian beni loş ışıklı karanlık bir koridora sürüklerken onu takip ediyorum. Işık o kadar düşük ki gerçekten göremiyorum ve bir şeye çarpmamak için Lucian'a tutunmak zorunda kalıyorum. Bir köşeyi dönüyoruz ve düşük ışık koyu kırmızıya dönüşüyor. Yönümü bulmaya çalışarak etrafa bakıyorum ama tek gördüğüm koridorun yukarısında ve aşağısında birden fazla kapı. Lucian'ın beni nereye götürdüğünü bilmiyorum; kulübün bu kısmına daha önce hiç gelmemiştim.

Koridorun sonunda iki büyük çift kapı var. Lucian bizi kapıların önünde durduruyor ve yan panele monte edilmiş metal bir kutuya hızlıca bir kod giriyor. Bir tıklama sesi duyuyorum ve kapılar açılıyor. Gri ve beyazın hakim olduğu bir odaya adım atarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

Odanın ortasında gölgelikli zarif bir yatak, odanın renkleriyle uyumlu yemyeşil bir yorgan ve yatağın ayak ucunda pelüş gri bir kanepeler yer alıyor. Duvarlar gri kadife bir kumaşla kaplanmış gibi görünüyor ve perdeler kremi beyaz. Odanın her iki yanına birkaç zarif masa yerleştirilmiş ve cinsel oyuncaklar ve cihazlarla dolu büyük bir porselen dolap var.

Kapıların arkamdan kapandığını duyduğumda, burası *özel odalardan biri olmalı*, diye düşünüyorum kendi kendime. *Zarif ve yüksek sınıf, ama yine de doğru malzemelerle donatılmış.*

Daha her şeyi kavrayamadan Lucian'ın kollarına arkadan kabaca sarsılıyorum. Onun sert vücuduna karşı titriyorum, zihnim olacakların beklentisiyle yarışıyor, kocaman sert aletin kıcıma bastırdığını ve nefesinin boynumda sıcak olduğunu hissediyorum.

"Üzgün olmak yeterince iyi değil, hazine," diye kulağıma homurdanıyor ve amımın doyumsuz bir ihtiyaçla sıkılmasına neden oluyor.

"Efendim," diye inliyorum usulca, ne diyeceğimi bilemeden, şişmiş amcığımın içine soktuğu siki için yanıp tutuşarak. Suçum için beni cezalandırmasını istiyorum, bir şey çalmışım gibi kıcıma şaplak atarken büyük sert aletiyle amımın ırzına geçmesini istiyorum. Tanrım. Bunu çok istiyorum.

Bluzumu kavrayıp hayvani bir homurtu çıkararak çıplak elleriyle parçaladıktan sonra sütyenime, eteğime ve

ta ki ben onun karşısında çırılçıplak, ihtiyaçtan titreyerek durana kadar. Serin hava göğüs uçlarıma çarptığında meme uçlarım çakıllaşiyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Lucian tepki vermeme fırsat vermeden beni yatağa doğru sürüklüyor ve üstüne fırlatıyor. Pelüş şiltenin üzerine bir sıçrayışla iniyorum, başım yastıklara çarpıyor. Ben kıpırdayamadan Lucian üstüme çıkıyor, beni yüzüstü çeviriyor, sert aleti kıcımda zonkluyor, gölgelikten çıkardığı gri kumaşla ellerimi ve ayaklarımı bağlıyor. O çalışırken nefesim boğazıma takılıyor, titriyorum, ona karşı hafifçe kıpırdanıyorum ama o çok güçlü. İşi bittiğinde, bağlarıma karşı mücadele ediyorum ama çok sıkı bağlanmışlar. Beni güvenli bir şekilde kilitledi.

Çaresizce uzanıyorum, nefesim kesik kesik geliyor ve yan tarafa baktığımda yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran göz bandını aldığını görüyorum. Onunla başımda dikiliyor, sanki olacaklarla benimle alay ediyor. Ona bakmak için boynumu zorluyorum ve görebildiğim tek şey o güzel gözlerinin karanlık bir şeyle parlaması ve yalvarıyorum, "Lütfen efendim."

Lucian gözlerimi bağlayarak cevap veriyor ve görüşümü engelliyor.

"Seni beklemek zorundaydım," diye homurdandığını duyuyorum yakınlarda bir yerden, "şimdi sen beni bekleyeceksin amına koyayım." Uzaklaştığını duyduğumda dinliyorum, tek duyduğum sessizlik olana kadar ayak sesleri azalıyor.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca onun için hareketsiz yatıyorum ve duyduğum tek ses kendi nefes alışverişim. Cezamı kabul ediyorum. Bu beni ilk cezalandırışı değil. Ama bu farklı. Bu daha şiddetli. Serin bir cereyan tekrar tekrar tenime değdiğinde titriyorum ve tüm vücudumun tüylerim diken diken olduğunu biliyorum.

Güm! Çok kasıtlı bir ayak sesine benzeyen sesle sıçıyorum, kalbim boğazımda düğümleniyor ve ardından ağır bir ayak sesi daha duyuyorum, ardından bir tane daha ve bir tane daha. Nefes alışım biraz rahatlama biraz da endişeyle hızlanıyor. Lucian dönmüştü.

İstedığinin bu olduğunu bilerek, bana çok arzuladığım şeyi verecek tek şeyin bu olduğunu bilerek tamamen hareketsiz kalıyorum.

Sert bir şeyin tenimi sıyırdığını hissettiğimde, geri çekilmeden önce uyluğumda tüylerim diken diken oluyor. İçim arzuyla ısınırken dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. İşte bu kadar. Beklediğim şey buydu. Hak ettiğim şey bu.

Lucian'ın arkamdan sessizce, "Beni bekletmekle kalmadın, aynı zamanda bana yalan söyledin, hazine," dediğini duyuyorum. Fırtına öncesi sessizlik.

Şaplak!

Acı ve zevkle nefes nefese kalıyorum, buna dayanmak için bağlarımı kavriyorum, amım hiçbir şeyin etrafında şiddetle kenetleniyor. Hemen ardından Lucian'ın kıcımlı yoğurduğunu ve kış yanaklarımda zonklayan acıyı yatıştırdığını hissediyorum.

"Bana neden yalan söylediğini söyle, hazine," diye kulağımın dibinde fısıldadığını duyuyorum, nefesi boynumda sıcak.

İçimden arzuyla karışık bir şok geçti. Yalan mı söyledim? Ne hakkında yalan söyledim? "Bir şey sakladığını biliyorum. Ve bana ne olduğunu söylemelisin.

öyle." Lucian'ın sesi serttir. "Bana çoktan söylemeliydin."

Lucian biliyor mu? Kalbim endişeyle çarpıyor. Ondan ne sakladığımı biliyor mu? Neredeyse başımı sallayacaktım. Bu hiç mantıklı değil. Bilmesi mümkün değil. Ona hiçbir şey anlatmadım.

Ama bu tahmin edemeyeceği anlamına gelmez, diyor içimden bir ses, *o aptal değil.*

Sözlerini reddetmek ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını iddia etmek için dudaklarımı aralıyorum ama suçluluk duygusu göğsüme baskı yaparak söylememi engelliyor. Sırrımı saklamak için neden savaşımaya devam ettiğimi bilmiyorum. İçimde tutmaktan yoruldum. Bırakayım da ne olacaksa olsun.

"Özür dilerim," diye , yumuşak bir itiraf.

Şaplak!

Vücudum şiddetle sarsılıyor ve dudaklarımdan boğuk bir çığlık kopuyor, amım uyarılmayla nemleniyor.

"İstedğim bu değildi, hazine," dediğini duyuyorum Lucian'ın acı bataklığının içinden bir yerlerden. Sesi sanki ona yalan çalışmam için bana meydan okuyor gibi geliyor. Ve neden savaştığımı bir kez daha merak ediyorum. Sanki o çoktan kazanmış gibi geliyor. Kışıma indirdiği vahşi darbenin acısıyla yatakta kıvranıyorum, zihnim acı, zevk ve kafa karışıklığının bir karışımı. Başka bir darbe bekliyorum ama gelmiyor. Bana bir toparlanma anı tanıyor.

sözlerini düşünmek için bir an.

Söyle ona, zihnim çığlık atıyor. Söyle ona ve bu bitsin! Şaplat!

Şaplat!

Hay sikeyim! Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Bu diğer cezalardan farklı. Hiç zevk yok. Kırmızı dilimin ucunda. Ama bir parçam bunu hak ettiğimi biliyor. Buna *ihtiyacım* olduğunu.

Şaplak!

Keskin, acı dolu bir nefes çekiyorum, ona duymak istediği şeyi söylemek için dudaklarımı ayırıyorum. *Kırıldığımı.*

Şaplak!

Dudaklarımdan çıkan boğuk çığlık çığ ve acı dolu, ama üç kelime çıkarmayı başarıyorum.

"Sana söyleyeceğim!"

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

T Son birkaç saat zor geçti. E-postalar geldiğinde ve Isaac aradığında, bana söylediklerine inanamadım. Kayıtları gördüm, babasının suçlamalarını.

Kardeşim. Isaac'ın elinde hayatının nasıl parçalandığına, mahkeme tarihlerine ve anne babasının boşanmasına dair bir zaman çizelgesi vardı. Bir evden diğerine taşınmak.

Bir şeyler sakladığını biliyordum. Ama bunu hiç beklemiyordum. Hiç beklemiyordum. Bana nasıl söylemez?

Önemsizlik duygusu altında eziliyorum. Kendimi işe yaramaz hissediyorum. Ya da en azından onun için öyleydim. Bana söylemedi çünkü bir fark yaratmayacağını düşünüyordu. Isaac hâlâ eski sevgilisini araştırıyor ama ona ya da ondan önce başka birine anlatıp anlatmadığına dair hiçbir fikrim yok. Belki de bunu bir sır olarak saklamak istiyordur. Belki de benim bilmem gerekmiyordu.

Ama o benim. Onu o şekilde aldığım için vücudum suçluluk duygusuyla ısınıyor. Varsaydım. Hayır, açık sözlü olduğuna güvenmişim. O benim İtaatkarım ve onun ihtiyaçları için bu kadar önemli bir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hâlâ her şeyi bilmiyorum. Bunun onun ihtiyaçlarını nasıl etkilediğini bilmiyorum.

Yine de öğreneceğim.

" değil, hazine," diye fısıldıyorum , yüzünü avuçlarımdan içine alıp gözyaşlarını öperek bileğindeki kelepçeyi çıkarıyorum. "Bunu bana söylemen çok zor oldu; seninle gurur duyuyorum."

Koluna masaj yapıp diğer bileğini bırakırken sesim yumuşak ve rahatlatıcı. Gözleri yaşlarla dolmuş ve güvensizlikle parlıyor.

"Özür dilerim," derken gözlerinin altını silerken sesi çatallaşıyor.

Yine de üzülmelerini gerektirecek bir şey yok, bu benim hatam. Bu benim sorumluluğumdur ama çok hevesli ve küstah davrandım.

Kalçasını kavıyorum ve onu kendime çekiyorum. "Rahatla Dahlia," diye fısıldıyorum saçlarına, göğsüme yaslanırken. "Benimle konuşmana ihtiyacım var, Dahlia."

Onu yakınımda tuttum, elimi sırtında rahatlatıcı darbelerle gezdirdim. Benden bir şeyler sakladığını biliyordum. Bana içini dökmeyi çok istediğini görebiliyordum ama yapmadı.

Bilmediğim şey neden olduğu. Neden sakladı? Bunun gerçekten gereksiz olduğunu ve geçmişinin şu anki ilişkimiz üzerinde hiçbir etkisi olmadığını mı düşünüyordu? Bu mümkün ve ben de umutluydum. Ama şu anki durumu farklı.

"Söyle bana hazinem," diyorum ve dudaklarımı yavaşça alnına bastırıyorum. Sözlerim aramızdaki boşluğa düşüyor: "Bunu benden neden sakladığını söyle."

Kollarımda hareketsiz duruyor. Onu zorlamak istemiyorum. Güven zaman alır ama bunu ondan istiyorum. Buna ihtiyacım var, yoksa eskisi gibi devam edemeyeceğim.

Yaptığım şeyin ona zarar vermediğini bilmem .

"Önemli değil."

Sözlerinin içi boş ve yumuşak. Sesi, beni uzaklaştırmaya çalışırken beden dilinde yankılanan hüznle ürperiyor.

Ona izin verdim. Hiçbir yere gitmiyor. Benimle bu odada sıkışıp kaldı ve benden uzaklaşabilir ve şu an yaptığı gibi saklanabilir, ama gitmiyor.

Henüz bana söylemek zorunda değil. Ama yalan söylemesine izin vermeyeceğim. Ne bana, ne de kendine.

"Önemli," diyorum ve kolumu vücuduna dolayarak onu hafifçe hapsediyorum ve daha fazla uzaklaşmasına izin vermiyorum. "Bana istediğinden fazlasını söylemek zorunda değilsin ama ağzından çıkan her şey doğru olmalı."

Dahlia yüzünü benden saklıyor, kendini yatağa gömüyor. Bir an için buna izin vereceğim. Bana açılması için onu zorladım ama onu ancak bu kadar zorlayabilirim. Kaçmaya devam ederse, onu kırmak zorunda kalacağım. Benden saklanamaz. Buna izin vermeyeceğim. Konu bu olduğunda olmaz.

"Sen kırık değilsin."

Gözleri benimkilere kayıyor. Kırmızı çerçeveli ve yanakları gözyaşı lekeli, böyle bir sıkıntı içinde bile güzel görünüyor. Belki de bu yüzden daha da güzel. "Öyleyim," diyor ve sesi sert. "Yapamam..." sesi titriyor ve sözünü yarıda kesiyor. "Kurtulamıyorum..."

Saçmalık. Benim için boşaldığını biliyorum. Nefesimi tutup daha fazlasını bekliyorum.

Başını öne eğiyor ve yorganı karıştırıyor, yumuşak bir sesle, "Zorlanıyormuşum gibi hissetmem gerekiyor," diyor.

İfademi nötr tutuyorum, ama içten içe kırılıyorum, yaşadığımız her karşılaşmayı gözden geçiriyorum. Ona sert davranmadığım tek bir an bile hatırlamıyorum. Bundan hoşlandığını biliyordum ama nedenini düşünmemiştim. Bu benim için basit bir tercih. Ve onun için de öyle olduğunu varsaydım.

Elimi kalçasına koyuyorum ve onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum. Ne söyleyeceğimi düşünürken, ilk haftamızın sonunda sabahın erken saatlerinde ona nazik davrandığımı hatırlıyorum. Ağrısı vardı ve onu incitmek istememişim.

Nefesimi içime çekiyorum, sormak zorunda olduğum için nefret ediyorum ama cevabı zaten biliyorum.

"Sadece sana sert davrandığımda mı benim için boşaldın?" Kucağımda geriliyor ama ben onu tutmaya devam ediyorum.

"Evet," diye fısıldıyor usulca.

İtirafını duyunca midem bulandı. Zevk aldım ve bir Dom olarak onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Özür dilerim Hazine, bilmiyordum."

Buna sebep olduktan sonra ona sarılarak uyuyakaldım. Onu tatminsiz bırakarak, ama daha da kötüsü, ona ne olduğunu tetikleyerek. Tamamen habersiz. Bencil bir adam olduğumu biliyorum ama bunu hiç şu anda hissettiğim gibi hissetmemiştim.

"değil," diyor, bir kez daha gerçeği reddederek.

"İyi değil," diye fısıldıyorum başımı hafifçe sallayarak. Bakışlarımı tutmuyor ve omuzları öne doğru eğiliyor. Bu asla olmamalıydı.

Sonraki sözlerimi dikkatle değerlendiriyorum. "Serbest kalmanın başka bir yolunu bulamadığın için mutlu musun?" Ona soruyorum. Nasıl başa çıkmayı seçerse seçsin, bu sadece onun seçimi. Ama mutlu olsaydı bu onu bu kadar üzmezdi. Sadece bunu söylediğini duymam gerekiyor.

Başını sallıyor ve gözlerinde saf bir kırılganlıkla bana bakıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor. "Hayır, hayır, bunu istemiyorum." Yumuşak bedenini göğsüme çekiyorum ve eskisinden daha sert ağlarken ona sarılıyorum.

"Bu konuda kimseyle konuştun mu?"

"Bir terapistim var," diyor gözlerinin altını silerek. Yatağa doğru eğilip onun için birkaç mendil alıyorum. Nazikçe alıyor ve fısıldayarak "Teşekkür ederim" diyor.

Başımı sallıyorum. Bir terapistin benden çok daha donanımlı olduğunu düşünüyorum. Uzmanlık alanımın dışındayım. Ona yardım edebileceğimi biliyorum. Serbest kalması için onu eğitebilirim. Ona bunu verebileceğimi biliyorum. Ona yetenekli olduğunu gösterebilirim.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diliyor ve ben bundan hoşlanmıyorum. Bana üzgün olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. Bana yardım etmemi istediğini söylemesine ihtiyacım var. Ona yardım edebileceğime inandığını.

". Ben senin için buradayım."

"İhtiyacın olan şeyi sana verebilirim," diyorum sessizce.

Başını sallıyor ama tam olarak anlamıyor.

"Sana ne kadar hak ettiğini göstereceğim." Yüzündeki hüznü ifade bana bakıyor, bitkin ve duygusal.

Eminim karnı da açtır. Her seferinde bir ihtiyaç. Onunla ilgileneceğim.

"Gel, hazine. Akşam yemeği için temizlenmen gerekiyor." O

Burnunu çekiyor ve başını sallıyor ama o yataktan kalkamadan ben kolumu beline dolayıp onu kendime yaklaştırıyorum.

"Önce bana bir şey söyle."

"Ne?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

"Ne olursa," diyorum ona. Sadece benimle konuşmasını istiyorum. "Herhangi bir şey mi?"

Başımı sallıyorum ve "Her şeyi yaparım" diye tekrarlıyorum ve burnunun ucunu öpüyorum. Gülümsüyor ve hafifçe kıvrılıyor, yanıma eğilip odanın diğer tarafına bakıyor.

"Ben en çok limon aromalı İtalyan su buzunu seviyorum."

Küçük bir kahkaha dudaklarımdan hışımla ayrılıyor. "Limon mu?" Gülümseyerek söylüyorum.

Beklentiyle bana bakıyor. Ne beklediğini anlamam bir anımı alıyor. "Kiraz. Sanırım kirazı tercih ederim."

"BILEZİĞİNİ TAKMAN GEREKİYOR," DEDİM, ONU TUTARAK.

ayrılmadan önce üç halkalı bileziği taktı. Ben onu beklerken güvenlik onun geleceğini biliyordu. Ama gerekli üyelik bileziği olmadan onu etrafta dolaştırarak onları kızdırmak istemiyorum. Kapıya doğru yürürken belini tutuyorum. Hazırlanması için ona zaman verdiğimden beri çok daha iyi. Yine de dokunulmaya ihtiyacı var. Hâlâ canı yanıyor. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

Onu odadan çıkarıyorum, elim sırtında geziniyor ve ancak o zaman tasmalı olmadığını fark ediyorum. Buna izin veremem. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

"Sağa, hazine," diyorum ve onu hafifçe çekiyorum, parmaklarım belinin etrafında kayıyor, başparmağım kalçası boyunca kolayca fırçalıyor ve Club X mağazasına, Sex and Submission'a girerken onu bana yaklaştırıyor.

"Bir tasmaya ihtiyacın var." Kelimeler ona çarptığında hafifçe gülümsüyor ve bana bakıyor. Saçlarını kulağının arkasına tararken utangaç bir dokunuş geliyor üzerine. Onun bu yönünü seviyorum. Sahip olduğu o tatlı utangaçlığı.

Ona çoktan bir tasma almalıydım. O kapıdan içeri adımını attığı andan itibaren benim olarak etiketlenmeliydi. Ona bir de kolye almalıyım. Her zaman boynunda bana ait olduğunu gösteren bir sembol olsun isterim.

Dükkanın duvarları camdan yapılmış ve öyle bir şekilde düzenlenmiş ki, sanki her şey amaca uygun olarak düzenlenmiş bir dekorasyona sahipmiş gibi görünüyor. Tıpkı kulübün geri kalanı gibi lüksle parlıyor.

İçeri girer girmez Dahlia'nın gözleri siyah kadife vitrinlerdeki yakalara kilitleniyor. Çeşit çeşit var ama hiçbirisi yeterince iyi değil. Altınla kaplanmalıydı. Tıpkı onu ilk gördüğümde olduğu gibi. Ona şimdilik geçici bir şey alacağım, ama eve döner dönmez, güzelliğini hak eden bir tane alacağım.

Dahlia kendi isteğiyle tasmalara doğru yürüyor ve sonra donup kalıyor, korkmuş gözlerle bana bakıyor. Sadece başımı sallıyorum ve kasanın yanında kalıyorum.

Birkaç tasmaya hafifçe dokunuyor ama hiçbirini eline almıyor, ancak sonunda bir tanesine yerleşmeden önce üç kez geri dönüyor.

Önünde tek bir halka ve kilit ve anahtarla kapatılan basit, düz bir gümüş banttır.

Ona bir kez taktığımda çıkaramayacağını bilmek, içimde sadece kısmen anlayabildiğim bir heyecan yaratıyor.

Bu tip bir kapama seçeneğini seçtiği için çok mutluyum ve bir sonraki tasmaşının da aynı şekilde olması için aklıma bir not alıyorum. Kasaya doğru ilerlemeden önce alt taraftaki fiyat etiketine göz atıyorum.

\$15,000. Dahlia arkamda biraz rahatsız görünüyor, dilinin ucunda bir soru var ama sormuyor.

"Üye kimliği?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki kadın, tasmayı ona uzatırken usulca.

"Bay 646D," diye cevap veriyorum. Adımı da kullanabilirdim ama yine de anonimliği tercih ediyorum.

"Peki şimdi mi istersiniz, yoksa sizin için kutulayayım mı?"

"Şimdi alacağım." Hemen kilidiyle birlikte alıyorum ve hazineme dönüyorum. Kalın saçlarını yukarı kaldırıyor ve metal tasmayı boynuna geçirirken titriyor. Herkesin görebilmesi için kilidi ön tarafa takmak istiyorum ama olması gerektiği gibi takıyorum ve kilidi cebime koymadan önce ellerimi omuzlarında gezdirip saçlarını öpüyorum.

"Her şey hazır mı?" Görevliye sordum. Kart kullanmak yerine hesabımdan para çekiyorlar. Böylesi daha uygun.

"Evet, efendim. Umarım ikiniz de keyifli bir akşam geçirirsiniz."

Ayrılırken hazinemın boynundaki tasmaya bakmaktan kendimi alamıyorum. Parmakları gümüş kayışa hafifçe dokunuyor.

Koridordan geçip akşam yemeği için restorana doğru yürürken bana "mi?" diye soruyor.

"Bunu seviyorum, çünkü bu onlara senin bana ait olduğunu gösteriyor." Dudakları şehvet dolu bir solukla ayrılıyor ve elime uzanıyor. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi elimi çekip alamadan, elini yakalıyorum ve elini dudaklarıma götürüp bileğinin altını öpmeden önce nazikçe sıkıyorum.

Koridor boş ve oyun odasından gelen belli belirsiz sesler yemek salonuna yaklaştıkça azalıyor. Dahlia bir kırbaç sesi iki kez arkasına bakıyor ve sonra yüksek sesli bir inilti duyunca tekrar bakıyor.

Masumiyeti dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyor.

Büyük girişten geçerken gördüğüm ilk kişi olan Isaac'e başımı sallıyorum ve ona doğru ilerliyorum, Dahlia'yı gururla doğru götürüyorum. Onu içeri alırken izliyorum. Olması gerektiği gibi giyinmemiş. Ama hazırlıklı değildi ve şu anda onu oyun odasına götürmeye niyetim yok. Sadece akşam yemeği, sonra da eve. Bir gösteri için geri geleceğiz ve kulübün sunduklarının tadına bakabilecek. Ama ona nasıl daha iyi yardım edeceğimi öğrendikten sonra. Her hareketin iyileşmesine yardımcı olduğundan emin olmalıyım.

Kabinine oturduğumuzda Isaac birasını bana doğru uzatıyor. Salonun arka , sahneye bakan ve herkesin rahatça görebileceği bir yerde. Güvenlik görevlisi olarak çalıştığı için her zaman geniş görüş alanına sahip ve çıkışa kolay erişimi olan koltukları seçerdi. Bazı şeyler asla değişmez.

Yerimize oturduğumuzda Dahlia sessizdi ve o kadar gergindi ki nefes bile almıyor gibi görünüyordu. "Rahatla, hazine," diye kulağına fısıldıyorum ve onu nazikçe öpüyorum.

Yanak.

"Lucian'ın arkadaşlığından nasıl keyif alıyorsun Dahlia?" Isaac soruyor ve Dahlia'nın gözleri bir an için açılıyor, adını nereden bildiğini merak ediyor. Ona söylemeye niyetim yok, böylece merak etmeye devam edebilir.

"Ben..." duraksıyor, sözlerini düşünüyor. "Olmasını umduğumdan çok daha iyi." Sesinde açık bir samimiyet var ve göğsümü uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklıkla dolduruyor. İçimden gurur geçiyor.

"Doğuştan yetenekli," diyorum saçlarını nazikçe okşarken, yanaklarının hafifçe kızarmasını izliyorum.

"Şanslısın," diyor Isaac, birasını bana doğru devirerek.

"Nerede-" Dahlia sormaya başlıyor ama sonra ağzını kapatıp masaya bakıyor.

"Nerede?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Yavaşça onun bakışlarına ulaşıyor ve ben de elimi sırtına koyuyorum.

"Sohbet ediyordunuz, hazine. Aklından geçenleri söyleyebilirsin."

Isaac'in kaşları çatılıyor ve "Seni koruyor." diyor. Bir yudum daha aldıktan sonra masanın karşısına, Dahlia'ya doğru eğiliyor. "Seni yanına almamakla bencillik etti." Dahlia'nın dudaklarından küçük bir kahkaha dökülüyor ve hafifçe gülümsüyor.

Bu suçlama omuzlarım hafifçe geriliyor, Isaac'i kışkırdığım için değil, mizahı anlamadığım için değil, doğru olduğu için.

Burada olmak istemiyorum. Maske takmak zorunda kalmak istemiyorum. Saklanmak istemiyorum ama aynı zamanda izlenmek de istemiyorum. İnsanlara güvenmiyorum. Yıllardır güvenmiyorum. Özellikle de Tricia yüzünden.

Evlendiğimizde buraya her hafta gelirdik. Bir çift olduğumuz bilinirdi. Evliliğimiz çatırdadığında, itiraf etmekten utanıyorum, geri gelmeye utandım.

Zaman aldı ve sonunda bir şans daha verdim. Ama aynı şey değil. Kendimi hoş karşılanmış hissetmiyorum. Sanki beni izliyorlar ve ölçüp biçiyorlar. İtaatkarımın beni neden terk ettiğini merak ediyorlar. Nasıl başarısız olduğumu merak ediyorlar.

Kendi güvensizliğim tatlı hazinemi buraya getirmeme engel oldu. Ama ona bunu teklif etmeye hazırım. Bunun ona yardımcı olacağını düşünüyorum. Sadece gerçek bir İtaatkar ve Dominant'ın nasıl etkileşime girdiğini öğrenmek için değil, aynı zamanda çeşitli erotik karşılaşmaları izlemek için. Bu deneyime ihtiyacı var. Bunun ona yardımcı olacağını biliyorum.

"İtaatkarınız nerede?" Garson kız menüleri getirip her birimizin önüne koyarken Dahlia Isaac'e soruyor. Diğerinin rahatlığı

Gece sonunda Dahlia'nın tavrına geri dönmeye başlıyor. Dahlia onunkini almak için hareket etmiyor. Aferin kızıma. Onun için seçmek istiyorum. Bu gece onun için ilahi bir şey istiyorum.

"Size içecek bir şey getirebilir miyim, baylar?" diye soruyor garson kız.

"Bana buzlu bir viski," diye cevap veriyorum kolayca. Garson kız başını sallıyor ve sonra Isaac'e dönüyor.

"Sanırım şimdilik sadece bir su," diyor. Club X'te en fazla üç içki içilebilir. Daha fazla içerseniz kulübe giremezsiniz. Sadece yemek salonuna.

"En sevdiğin içki ne?" Eğilip Dahlia'ya soruyorum. Garson kız bekliyor ve Dahlia'nın söylediği şeyi kabul edene kadar hiçbir şey yazmayacağını biliyorum.

"En sevdiğim?" diye soruyor ve cevabını düşünürken mırıldanıyor. "Bir margarita, ama ben-"

Isaac oturduğu yerde gülerек onun sözünü kesiyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak garsona "Bir margarita lütfen" diyorum.

"Donmuş mu, yoksa buzun üzerinde mi?" diye soruyor.

İtaatkârıma bakıyorum ve o da garsona cevap veriyor: "Dondurulmuş, tuzlu, lütfen."

"Tuz mu?" Isaac sorar, "Başka bir yolu var mı?"

"Bazı arkadaşlarım şeker sever." Isaac benim hoşnutsuzluğumu yansıtan bir yüz ifadesi takınıyor.

"Yani?" Dahlia Isaac'e bakıyor, "İtaatkârın mı?"

"Benim yok," diyor Isaac, yüzüne yapıştırılmış bir gülümsemeyle. Orada olmaması gerekiyordu. Isaac son zamanlarda yumuşak davranıyor. Son itaatkârından beri. Bir başkasını almak konusunda isteksizdi.

"Oh, sen gidiyorsun..." Dahlia konuşmayı kesiyor, ikimiz de onu izliyoruz ve bir sonraki adımın ne olacağını bekliyoruz. Onunla geçirdiğim zamanlarda kendinden çok emin ve dengeli görünürdü. Ama bu ortamda öyle değil. Bunu düzeltmem gerek. Onu hayal kırıklığına uğrattığım bir örnek daha.

"Bir tane alır mısın?" diye soruyor.

Dahlia başını sallar. "Evet, açık artırmada mı?"

Isaac kaşlarını çatır ve başını sallar. "Bundan şüpheliyim. Sadece arkadaşlığın tadını çıkarıyorum ve elimden geldiğince yardım ediyorum."

Bir kahkaha attım. Artık sorumluluk almak istemiyor. Bir şeyleri kaçırıyor ve bunu biliyor. Ama ben de aynı şeyi yaptığım için onu suçlayamam.

En azından ben buraya gelmedim.

"Nasıl yardımcı oluyorsunuz?" Dahlia içten bir merakla soruyor. "Şovlar ve gösteriler."

"Isaac kırbaç konusunda uzmandır." Dahlia kırbaçtan bahsettiğimde hafifçe kıpırdıyor. Bu da dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor.

Garson gelip büyük gümüş tepside içkilerimizi birer birer yavaşça yerleştirirken Dahlia'nın telefonu çalıyor. Gözleri benimkilere kayıyor, ben de hafifçe başımı sallıyorum.

"Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Telefonunun açık olmasını istemeseydim bunu açıkça belirtirdim." Ona doğru eğilip çenesini avucumun içine alıyorum. "Bence telefonunu dinlemeyi alışkanlık haline getirmelisin, benim tatlı hazinem." Dudaklarını hızla öpüp onu bıraktığımda yüzü güzel bir pembelikle aydınlanıyor.

Viskimi dudaklarıma götürürken günün huzursuzluğu göğsüme yerleşiyor, kokusu ciğerlerimi dolduruyor. Onun iyi olmadığını bildiğim için geri atıyorum. *Biz* iyi değiliz. Bu kolay bir çözüm değil ve yavaş ve sabırlı olmam gerekecek. Hiçbir zaman iyi olmadığım iki şey.

Dahlia çantasına bakmakla meşgulken Isaac ile göz göze geliyorum. Isaac uzun süre güvenlikte çalıştı ve birçok kurbanla uğraştı. Eminim benim tatlı hazinem hakkında bir fikri vardır. O iyi bir adam ve ona ne olduğunu bana söylemekten nefret ederdi. O zamandan beri onunla konuşmadım ve gözlerindeki soruları görebiliyorum.

Ona belli belirsiz bir baş selamı veriyorum. İyi olacağını biliyorum. Bundan emin olacağım.

Omuzları hafifçe gevşiyor ve rahatladığı belli oluyor. Kolumu Dahlia'nın omuzlarına doluyorum, ona dokunma ve onu koruma ihtiyacı, sadece ona yakın olma arzum beni tüketiyor.

Arkamızdan gelen yumuşak bir ses Isaac'in dikkatini çekiyor.

"Hemen döneceğim," diyor gözleri az önce odaya giren tatlı küçük şeyde, eli yavaşça tırbazana yerleşmiş, kendini destekliyor. Gözleri kocaman, şaşkınlık ve merak dolu. Boynunda tasma yok ve odanın içinde amaçsızca yürüyor, nereye ait olduğunu arıyor. Kısa kazağı, onu kalabalıktan daha da ayrı bir yere koyuyor. Ama dikkatimi çeken şey sırtındaki ince gümüş yara izleri. O kadar ince ki, yemek salonundaki apliklerin tam yerleşimi olmasa görünmeyecekler.

Isaac'ın ona yaklaşmasını ve gözlerinin içine bakmadan yavaşça yere çökmesini izliyorum. Daha önce eğitildiği belli. Ama buradaki kimse tarafından değil.

"Dahlia'nın yumuşak sesi beni tekrar ona götürüyor: "Her şey çok bunaltıcı. Benim tatlı hazinem. Buraya ait değil ama uyum sağlayamadığı için değil. Uyuyor, hem de çok iyi. Buraya ait değil çünkü evde benimle olmalıydı. İyileşiyor ve kendini bütün hissetmeye çalışıyor. Onun acısına katkıda bulunacak şekilde davrandığım için nefret ediyorum.

O ne derse desin, ben yaptım.

Onu öyle bir şekilde aldım ki acı çekmesine neden oldum. Bu kabul edilemez. Bunu düzeltmeliyim. Ama sadece haftalar kaldı.

Biraz daha zamana ihtiyacım var.

"Benimle geri geliyorsun ve benimle kalmanı istiyorum." Sözcükleri bir emir gibi söylüyorum, ancak sözleşme boyunca ona tanıdığım özgürlüğün sınırlarını zorluyor. Sessiz kalmasına rağmen gözlerinden itirazlarını görebiliyorum. Onun hakkında daha az düşündüğümü düşünüyor. Onun kırıldığını düşündüğümü. *Ona acıdığımı*. Ama acımıyorum. O güçlü ve yetenekli, tıpkı dün olduğu gibi. Ama ona teselli sunabilirim. Ve bunu istiyorum. Onun görmezden geldiği ihtiyaçlarını karşılamak için umutsuzca can atıyorum.

"Ben senin Dom'unum. Bana daha iyi hizmet edebilmen için bunu düzeltmem gerek." Bencilce görünmesini sağlamak kolay. Ben bencil bir adamım. Ve onu zorluyorum. Ama yapmam gereken bu. Benim rolüm onu sınırlarına kadar zorlamak. Bununla başa çıkabilir. O yeterince güçlü.

Tereddüt ediyor ve sanki nerede olduğumuzu yeni fark etmiş gibi yemek salonuna bakıyor. Güzel gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve usulca onaylıyor, "Evet, efendim."

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

I

Ben senin Dom'unum. Bana daha iyi hizmet edebilmen için bunu düzeltmem gerek.

İş yerindeki masamda otururken, Lucian'ın hediyesi olan kolyeyi düşüncesizce boğazıma götürüyorum. Yığılmış e-postalarım var.

cevap vermem gerekiyor ama şu anki ikilemimi aklımdan çıkaramıyorum; sanırım Lucian'a aşık oluyorum. Karmaşık geçmişimizi göz önünde bulundurduğumda olmamam gerektiğini biliyorum ama beni gerçekten anlayan ilk kişi o gibi hissediyorum. Sırrımı öğrendikten sonra sözleşmemizi iptal etmediği için hâlâ şoktayım. Ya da kırıldığıma dair iddialarımdan çekinmediği için. Bana yardım etmeye *daha da* kararlı görünüyordu.

Çekip gidebilecekken ve kendine aynı takıntılara sahip olmayan başka bir Sub bulabilecekken benim duygusal yükümü almak istediğine inanamıyorum. Zamanını benimle harcamak zorunda değil, istediği kadını elde edebilir. Ama bu önemseydiğini gösterir. Ve ben onun yardımını istiyorum. Onun yardımına *ihtiyacım var*. Bu beni zayıf gösterse bile. Umurumda değil.

Yine de kendimi hayal kırıklığına hazırladığımdan endişeleniyorum. Kendimi onun için zayıf hissediyorum. Ona güveniyorum ve bu benim yapmadığım bir şey. Lucian'ın bana yardım edememe ve kalbimin sızlama ihtimalinin yüksek olduğunu hissediyorum. Güvensizliğime ek olarak, dün gece bana geleceğimiz hakkında kesinlikle şüphe verdi.

Hatırladıkça derin bir nefes çekiyorum.

Yatma vakti geldiğinde Lucian'a oral seks yapmaya çalıştım ama o yorgun olduğunu ve uyuması gerektiğini söyledi. Saçlarımı nazikçe yüzümden uzaklaştırdı ve bana uzanmamı söyledi. Söyleneni yaptım ama bundan nefret ediyordum. Onu sözüyle kabul etmek istedim ama sorunum yüzünden beni istemediğini düşünmeden edemiyordum. Çünkü *ben kırıldım*. Benim için çok şey aldı

ve kendime olan saygım darbe aldı. Yeterince iyi olmadığını düşünmeye başladım. Onun için yeterince iyi olmadığını düşündüğünü. Ve sadece bana acıdığı için bana yardım etmeye çalıştığını.

Sadece kafamın içinde olduğunu umabilirim.

Karanlık düşüncelerimden sıyrılıp bilgisayar ekranımdaki tonlarca e-postaya bakarken hayal kırıklığıyla yumuşak bir iç çekiyorum. *Asla bir iş yapamayacağım.*

İçinde bulunduğum durumu zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak, önce en önemlilerinden başlayarak e-postaları yanıtlamaya başladım. Gün ortasında iş yükümü yarılamiştım ve terapistime bir mesaj yazmak için ara vermiştım ki Carla neredeyse boynunu kırarak ofisime daldı. Elinde göğsüne dayadığı bir gazete var, yüz ifadesi hareketli ve heyecanlı. Her zamanki gibi bugün de siyah bir pantolon ve altından görünen krem rengi bir kaşkorse ile şık bir şekilde giyinmiş, saçlarını tek bir örgü halinde geriye toplamış, alnını kapatan perçemler, yanaklarını renklendiren pembe ruj ve göz kapaklarını buzlayan mor far.

Gazeteyi bana doğru sallıyor, göğsü şiddetle kabarıyor, nefes almak için duraklamadan ofisime kadar koştuğunu düşünmeme neden oluyor. "Daily Observer'ın ön sayfasında ne olduğuna inanamayacaksınız!" diye soluk soluğa bağılıyor.

Merakım artınca, Carla görmesin diye terapistime randevu almak için yazdığım e-postayı hızla kapatıyorum. Benim de kırıldığımı düşünmesine ihtiyacım yok.

"Nedir o?" Carla'dan gazeteyi almak için ayağa kalkarak soruyorum. Normal halime dönmeye çalışıyorum ama her neşeli halim yok. Yorgunum ve moralim bozuk.

"Şuna bir bakın!" diye mırıldanıyor Carla.

Kağıdı elinden kaptığım gibi ilk sayfaya çeviriyorum. Bakışlarım sayfaya yerleştiğinde içimi bir şok sarsıntısı kaplıyor ve gözlerim kocaman açılarak yumuşak bir nefes alıyorum. Kalın puntolarla yazılmış başlık nefesimi kesiyor.

Ateşli, Uygun CEO Bachelor'ın yeni kaçamağı!

Lucian'la restoranda yemek yediğimiz gece çekilmiş bir fotoğraf, sarılmış ve ateşli bir öpüşmeye tutuşmuşuz. Lucian'ın eli kıcımda ve kollarım boynuna dolanmış. Kalbim küt küt atıyor. Tam olarak ne zaman çekildiğini biliyorum. O anı sanki bir dakika önce olmuş gibi hatırlıyorum.

"Çılgınca, ha?" Carla benimle birlikte resme bakarken kulağımın dibinde nefes alıyor ve sıçramama neden oluyor. Fotoğrafa o kadar dalmıştım ki onun orada olduğunu bile unutmuştum. "Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz?"

Cevap veremiyorum, gözlerim resme yapışmış durumda. İçimden güçlü bir duygu dalgası geçiyor. Bir çifte ne kadar benzediğimizi anlayamıyorum. Her şey göstermelik olsa da neredeyse gerçek gibi görünüyor. Sanki gerçekten aşıkmiş gibi.

Bu düşünceyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve dizlerimin bağı çözülüyor, daha önce hissettiklerimi doğruluyor: Lucian'a aşık oluyorum. Bu beni çok korkutuyor. Bu, sahip olduğumuz şey, kırılğan. Her şey onun beni *düzeltilmek* istemesine bağlı. Ama benim bu zahmete değmediğime karar verirse ne olacak? Ya da kontratım dokuz gün içinde bittiğinde? Duygularım beni boğmakla tehdit ederken dudaklarım kaşlarımı çatıyor.

Peki Lucian bu konuda ne düşünecek? Endişeden kan beynime sıçırıyor. Onun tepkisini düşünmeye bile başlayamıyorum. Yutkunmaya çalışıyorum ama kalbim boğazıma kaçmış ve benden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Carla yüzümdeki çelişkili ifadeyi fark ederek bana bakıyor. "Sorun ne?" diye soruyor ve elini endişeyle koluma koyuyor. "Neden mutlu değilsin?"

Kâğıdı masama bırakıp ona dönüyorum, bir şey söylemek için dudaklarımı aralıyorum ama sonra golf topu büyüklüğünde bir yumrunun boğazıma dolduğunu ve sözlerimi tuttuğunu hissediyorum. Neyim var bilmiyorum. Sadece bunun bu resimde görüldüğü kadar gerçek olmasını istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum.

"Dah?" Carla yaklaşıyor. "Bir sorun mu var? Lucian sana bir şey mi yaptı?"

"Hayır," diyorum, sesim duygu yüklü. "Hiç de değil." Ona ikilemimi anlatmak ve sorunun ne olduğunu tahmin etmesini engellemek çok daha kolay olurdu, ama bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum. Ona anlatıp da anlamadığı için yıkılma riskini almak istemiyorum.

Carla iki elini omuzlarıma koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ne o zaman, ha? Bana anlatabilirsin."

Hayır, yapamam.

Yumru gittikçe büyüyor. Ve ben nedenini bilmiyorum. Her şey çok hızlı geliyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Daha birkaç gün önce, sonunda beni boşaltabilecek birini bulduğum için mutluydum, ama şimdi sırrımı biliyor ve sanırım ona aşık oluyorum. Hay sikeyim.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve her an boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Yüzümdeki ıstırabı gören Carla beni sıkıca kucakladı. "Gel buraya, kızım." İşleri daha da kötüleştirdiğinin farkında olmadan sırtımı sıvazlamaya başladı. "Sorun her neyse, her şey yoluna girecek. Ben senin yanıdayım."

Duygularım boğazımı sıkıyor, tek kelime edemiyorum ve sadece cevabımı düşünebiliyorum.

Oh Carla, keşke bilseydin.

OceanofPDF.com

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

T Kapıdan girer girmez oyun odasına koşuyorum. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Eğitimin gerçekten başlamasına hazırım. Anahtarları fuayedeki masaya bırakıp yüksek sesle çınlıyor ve soyunmaya başlıyorum, merdivenlere doğru ilerlerken ceketini yerde . Kapıyı itip hazinemi ortaya çıkarırken kravatımı gevşetip çıkarıyorum.

Hareketsiz ve tam da olması gereken pozisyonda. Onun muhteşem kıvrımlarını ve çıplak amını görmek sikimi daha da sertleştiriyor. İçeri girdiğimi duyunca hafifçe kıpırdandı. Kapıyı yavaşça kapatıyorum ama eskisi kadar sessiz değilim.

Hemen kendini toparlar ve hareketsiz kalır.

Hazinemle ne yapacağımı çok iyi biliyorum. Şifonyere doğru ilerlerken pantolonumu çıkarıyorum. Çeşitli teçhizat ve oyuncaklarla dolu. İhtiyacım olana ulaşana kadar üç çekmeceyi açmam gerekiyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Dahlia tamamen hareketsiz, tam da olması gerektiği gibi. Bu çekmecede her çeşit boyutta birkaç vibratör var. Yuvarlak başlı, yapısıyla mikrofonu andıran büyük bir çubuk, mermi vibratörler, popo tıkacı vibratörler, uzaktan kumandalı bir yumurta. Her ruh hali ve heves için bir şey var. Her birini içime çekerken boğazımdan sert bir uğultu yükseliyor.

Ellerimi çekmecenin kenarına koyarken, "Aferin kızıma, hazine," diyorum. "Günün nasıl geçti?"

Hangisini seçmem gerektiğini tartışırken sırtımı ona döndüğümde cevap veriyor. "İyi geçti efendim." Sesi o kadar yumuşak ki onu zar zor duyabiliyorum. "Ya seninki?"

"Yüksek sesle konuş."

"Ya seninki?" diye tekrarlıyor. Asada karar kıldım.

Sağ elimdeki asa ile çekmeceyi kapatırken, "Şimdiye kadar yorucu ve tatmin edici değildi," diyorum.

Pantolonumu indirip yatağın yanında tekmelerken, "Sırt üstü yat," komutunu veriyorum. Dahlia hemen sırt üstü dönüyor. Nefes alış veriş i artık biraz daha hızlı. Gözleri tavana bakıyor ve kolları yanında uzanıyor.

"Bana bak," diyorum ona. "Seninle konuşurken seni görmek istiyorum."

"Evet, efendim." Bana cevap verirken tüyleri diken diken oluyor, soluk gül rengi meme uçları çakıllanıyor. Onları ağzıma almamak için kendimi zor tutuyorum. Ama kaçınıyorum. Önce buna ihtiyacı var.

"Seni heyecanlandıran şeyler üzerinde çalışacağız Dahlia. Seni ve vücudunu eğiteceğim, seni gerçekten kondisyonlayacağım. Bana sahip olabileceğin her şekilde beni arzulamanı sağlayacağım."

Ona yaklaşıyorum ve bacaklarını açması için iç uyluğuna dokunuyorum, o da hemen itaat ediyor.

"Bana fantezilerini anlatmanı istiyorum Dahlia." Gözleri açılıyor ve parmaklarımın uçlarını klitorisinden açıklığına doğru gezdirdiğimde vücudu sertleşiyor. Sırılsıklam olmuştu. Kahretsin, onu görmek bile onu almak istememe neden oluyor. Sıcak amının içine girmek için ölüyorum ama beklemek zorundayım.

Nefes alışları ağırlaşıyor ve dudaklarını yalıyor. "Bunu yapabilirim."

Değneğin ucunu kıvrımlarında gezdiriyorum. Çeliğin soğüğundan nefesini içine çekiyor. "Bana tüm fantezilerini anlatacaksın Dahlia." Vibratörü açıyorum ve onun açıklığına çarpıyor. Dahlia'nın gözleri kapanıyor ve dudakları hafifçe aralanıyor. Yine de hareket etmiyor, hareket etmemesi çok iyi biliyor. Yavaşça klitorisine doğru ilerliyorum, tepkilerini görmek için yüzünü ve vücudunu izliyorum. O tatlı noktanın tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyorum. Kalçaları seğiriyor ve ben zonklayan klitorisinin alt tarafına ulaştığımda sırtı hafifçe kavisleniyor. *Bingo*.

"Ama düşündüklerinin hiçbiri değil." Klitorisinin üzerinde ve etrafında yoluma devam ediyorum ve sonra tekrar aşağı iniyorum. Zevkle kıvrınma ihtiyacına ne kadar direndiğini görebiliyorum. Gerekirse onu dizginlerim ama buna ihtiyacım olacağını sanmıyorum.

"Öyleyse bana fantezilerini anlat," diyorum rahatça, pozisyonumda rahatlıyorum ve bunun biraz zaman alabileceğini biliyorum.

"Var mı?" diye sordu.

Omuz silkip "Yapabilirsin. Sana ne ödül vereceklerini göreceksin."

Hassas noktayı yuvarladığımda keskin bir nefes alıyor ve sonra başlıyor, "Geceleri yalnız olmayı hayal ediyorum." Sesi yumuşak ve boğuk. Göğsüne ve yüzüne renk veren bir allık.

"bir adam var. Onu duyabiliyorum ama arkamı dönmekten korktuğum için daha hızlı yürüyorum ama o beni yakalıyor." Nefes alıp vermesi hızlanıyor ve vibratör memnun etmesi gereken yere yaklaştıkça vücudu geriliyor. "Beni bir sokağın tuğla duvarına yapıştırdı," sesi gerginleşiyor ve ben asayı yerinde tutarken kalçaları titriyor. "Kim bu adam?" Ona soruyorum, aletim ihtiyaçtan sertleşiyor. "Hiç kimse, bir yabancı, bilmiyorum" diye hızlıca cevap veriyor.

Asayı çekip onu gergin bıraktığımda inliyor. Gözlerini açıp gözlerinde acıyla bana bakarken uğultu odayı dolduruyor.

"Başka bir tane deneyelim," diyorum ona. Ağzı açık kalıyor ve ne yaptığımı anlayınca kalın kalın yutkunuyor. Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor.

Yavaşça "Ben... Ben rüyamda biriyle çıktığımı görüyorum" derken boğazı düğümleniyor. Alnı sıkışmış ve yalan söylediğini biliyorum.

Vibratörü çekiyorum ve o bana bakmıyor bile. "Bana yalan söyleme, hazine. Bir dahaki sefere seni cezalandıracağım."

"Özür dilerim," diyor zayıf bir sesle.

"Belki de sana bir hikaye anlatmalıyım?" "Sen de bitirirsin?" diye teklif ettim. "Evet, lütfen efendim."

"Güzel bir kızı alıp iş yerindeki ofisime kilitlemeyi hayal ediyorum." Dahlia'nın gözleri bir anda açılıyor ve sorgulayan bakışlarla bana bakıyor. "Ben sandalyemde otururken o masanın altında kalıyor."

"Sence bu senin fantezin olabilir mi?" Ona sordum.

Başını sallıyor, yatakta hafifçe kayıyor. O hikâyesine başlarken vibratörün hızını artırıyorum.

"Seni dizlerimin üzerinde bekliyorum." Dudağını ısıırıyor ve sonra bana bakıyor. "Otururken sikini çıkarıyorsun ve okşuyorsun. Bir damla prekum damlamaya başlıyor," vibratörü klitorisinin alt tarafına koyup orada tutarken sesi biraz daha yükseliyor. Hikayesine devam ederken hareketsiz kalmak için mücadele ediyor. "Yalıyorum. İnliyorsun." Başı yana doğru sallanıyor. "Böyle inlediğinde çok seksi oluyorsun." Baskıyı azaltıyorum ve klitorisinin etrafında daireler çizerek masaj yapıyorum. "Seni derinlemesine içime almamı seviyorsun. Ellerin benimkileri yumrukluyor.

saç." Vibratörü en hassas noktasına yerleştirdiğimde nefes alış veriş hızlanıyor. Yüzü buruşuyor ve ağzı kocaman açılıyor.

"Devam et, yoksa duracağım."

Devam ederken parmakları yatağı kazıyor. "boğazıma sokuyorsun. Beni yukarı ve aşağı itiyorsun. Seni boğazımın arkasında sonuna kadar hissedebiliyorum!" Serbest kalmasına yakın çığlık atarken vücudunun üst kısmı yataktan kalkıyor.

Ona ihtiyacı olanı vermek için aletim seğiriyor ama yapamıyorum. Henüz değil.

"Ve sonra ağzından çekiyorum." Hikâyeye devam ediyorum ve onun vücudunu kontrol etmeye odaklanmasına izin veriyorum. Nefes alışları sertleşiyor. "Kafatasının dibindeki saçları tutarak seni yukarı çekiyorum."

Ağzı mükemmel bir "O" yapıyor ve vücudu geriliyor, boynu bükülüyor. "Ve seni öpüyorum. Dudaklarını kendi dudaklarımla kavriyorum." Vücudu titriyor ve orgazmı vücuduna yayılırken zevk çığlıklarını yakalıyorum. Dilim onunkine karışıyor ve hevesle bacaklarının arasına tırmanıp sikimi sıcak amına sokuyorum.

Sırtı eğiliyor ve aramızdaki sıcak havaya çığlık atmak için ateşli öpüşmemizi kesiyor. Kalçalarımı savuruyorum, ona acımasızca çarpıyorum ve orgazmı boyunca sürüyorum.

Gözlerinin içine bakıyorum, onunla bunu istediğimi biliyorum. Bu fanteziyi. Hayatımda buna ihtiyacım var.

Hızımı artırıyorum, orgazmımın yaklaştığını hissediyorum ve az önce olanların farkına varışını gözlerinden izliyorum.

Neredeyse istemediğim kelimeler söyleyeceğim. Sadece o ana kapılmıştım. Ama başımın arkasını kavrayıp dudaklarını dudaklarıma bastırdığında her şeyin kontrolünü kaybediyorum. Onu bir zamanlar bildiğimi sandığım bir tutkuyla öpüyorum ve kendimi sonuna kadar gömüp, döllerimi onun dar duvarlarının derinliklerine boşaltıyorum.

Zevk dalgaları içimi sararken, aklıma gelen düşünceleri görmezden geliyorum. Onun bağıllıkla parlayan güzel gözlerini görüyorum ve kendi gözlerimi kapatıyorum, açıkça olan şeyi inkar etmek istiyorum. Komodine bakıp kendimi toparlamaya çalışırken kesik kesik nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Onu dikkat dağıtmak için satın aldım. Hepsi bu. Bedenimi onunkinin üzerine koyup nefesimi tutarken, o usulca boynumu öperken bile zihnimin çatlaklarına sızan duyguları görmezden geliyorum.

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

"**I**lk kez zorlanmayı düşünmek zorunda kalmadan geldim," diye itiraf ediyorum Carla'ya, bir yandan tuzlu patates kızartmasını çiğnerken bir yandan da güzel ufuk çizgisine bakarak tavandan tabana pencereler. Explicit Designs'ın ünlü kafeteryasında oturmuş, birlikte öğle yemeğinin tadını çıkarıyoruz. Ben bir çizburger, patates kızartması ve vanilyalı shake'in tadını çıkarırken, Carla da aynı şeyi yiyor ama onunki sütlü çikolata.

Sonunda Carla'ya Lucian'ın yataktaki alışkanlıklarından bahsettim, gerçi bu konuda fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum.

Son birkaç gündür Carla, Lucian'la olan ilişkimin detayları hakkında peşimi bırakmıyor ve ben de sonunda onun bitmek bilmeyen merakına boyun eğdim. Bunun başlıca nedeni yaşadığım ikilemi beni anlayacak biriyle paylaşmayı çok istememdi. Ayrıntıları en aza indirdim, sıradan tuttum ve dünyanın nasıl tamamen sarsıldığını ifşa etmedim. Yine de ona yaslanabileceğimi hissediyorum. Sanki ona güvenebilir ve bu küçük parçamı onunla paylaşabilirmişim gibi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunun farkında olmasa bile.

Shake'inden bir yudum alan Carla kıkırdıyor, gözleri muziplikle parlıyor. Bugün yakut kırmızısı bir elbise giymiş, etekleri dizlerinin hemen üzerine geliyor ve güzel baldırlarını sergiliyor, saçlarını at kuyruğu yapmış ve ucunu kıvrımış, tırnakları da elbisesiyle aynı renge boyanmış. Ayaklarını kırmızı topuklu ayakkabılar süslüyor ve bence bu kıyafetle en tecrübeli mankenlere bile taş çıkartır. Kırmızılar içinde tam bir vizyon, benden söylemesi. "Peki bunun nesi kötü?"

Başımı sallıyorum, bir kızartma daha ısıyorum ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Daha önce bunu hayal etmeden boşalamamam sence de garip değil mi?"

Carla shake'inden kocaman bir yudum yutarken yüzüme bir kızartma sallıyor. "Tabii ki hayır. Biz bu yüzden Subs'ız. Sapıkça ve sert şeyleri severiz. Birinin bu fantezi olmadan boşalmayı nasıl zor bulduğunu anlayabiliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bu benim için bir sorun değil ama kesinlikle anlayabiliyorum."

Davranışları ona tecavüzü anlatmak istememe neden oluyor ama bu dürtüyle savaşıyorum.

Ona söylemeden bu kadar zaman geçirdim, diye düşünüyorum kendi kendime, *şimdi söylemem için bir neden yok. Ayrıca, bunun bir fantezi olduğunu kabul ediyor ve bilmesi gereken tek şey de bu.*

Carla şeytani bir kıkırdama çıkararak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Gerçi... Lucian seni o fantezi olmadan boşalttığına göre yatak odasında gerçek bir büyük usta olmalı."

Lucian.

Onu düşünmek bile beni umutla dolduruyor. Ve umutsuzlukla.

İlk defa tecavüz fantezisi olmadan boşalmıştım. Hâlâ şoktayım. Düşündüğümde inanılmaz geliyor. Daha önce hiç kimse bunu yapamamıştı. Kendime dokunduğumda bile.

Yine de aramızda ne olacağını bilmiyorum. Hâlâ o fantezi olmadan oraya sürekli ulaşip ulaşamayacağımı bilmiyorum. Gerginim, endişeliyim ve umutluyum, hepsi bir arada. Berbat durumdayım.

Carla bana gülümsüyor, sessizliğimi başka bir şey zannediyor. "Şu haline bak!" Küçük bir cıvıltı çıkarıyor. "Sanırım aşık oldun."

Zihnim şimdiki zamana geri dönüyor ve Carla'nın yüzüne odaklanıp bunu inkâr etmek istiyorum. Ama yapamıyorum; o haklı. Lucian'a aşık oluyorum. Ama ilişkimizin seks için yapılan bir sözleşmeden daha fazlası olacağından şüphe duyuyorum. Ve bu canımı acıtıyor. "Hayır, değilim," diye yalan söylüyorum.

Carla bana gülüyor. "Bana yalan söyleme Dah. Sende bunu kesinlikle görüyorum. Onun hakkında konuşurken nasıl görüldüğünü, son bir aydır nasıl davrandığını. Duyguların kesinlikle bir Sub ve onun Dom'unun sınırlarının ötesine geçiyor. Aynı şey benim de başıma geldiği için bilmem gerekir." Elini yüzüme doğru sallıyor, sanki yanıyorum diye beni yelpazeliyormuş gibi. "Kabul et Dah, senin işin bitti."

"Ve sen de tamamen aptalsın," diye homurdanıyorum ve onun gülmesine neden oluyorum. "Cidden, aramızda neler döndüğünü bilmiyorum. Kontratım bittiğinde yeni bir Sub bulabileceğini biliyorsun, değil mi?" Göğsüme ağır bir yük biniyor. Ben de tam olarak bunun olacağını düşünüp duruyorum. Beni iyileştirmeye çalışmaktan yorulacak. *Kırılmamdan* bıkacak.

Carla kaşlarını çatıyor, karamsar tavrımdan rahatsız oluyor. Çikolatalı milkshake'ini bitiriyor ve bardağı çöpe atıyor. Saat biri on geçiyor. Öğle yemeği molamız bitti. "Böyle söyleme Dah. Her şeyin yoluna gireceğine dair umudun olmalı."

Hamburgerimi bitirip yemeğimin geri kalanını çöpe atmak için ayağa kalktığımda kendime söylediğim şey : *Kendime sahte bir umut duygusu vermek istemiyorum.*

GÜNÜN GERİ KALANINI E-POSTALAR VE MODA TASARIMLARI ÜZERİNDE ÇALIŞARAK GEÇİRİYORUM.

Ofisimde her şeyi görmezden geliyor ve sadece işime odaklanıyorum. Tam kapatıp Lucian'a gitmek üzere birinci kata inmek üzereydim ki beklenmedik bir telefon aldım.

"Alo?" İhtiyatlı bir sesle cevap verdim.

"Dah!" Annemin hışırtılı sesi beni hatırladığımdan daha coşkulu bir şekilde selamlıyor. Sesinin bu kadar cızırtılı olmasından, son zamanlarda çok sigara içtiğini, muhtemelen günde birkaç pakete kadar çıktığını anlayabiliyorum. "Hey tatlım, nasılsın?"

Son zamanlarda ilk kez annem beni aradığında kendimden geçiyorum. Uzun zamandır ondan haber almamıştım, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ondan yeni haber alıyormam beni kızdırmalı ama konuşacak birine sahip olduğum için çok mutluyum. Belki onunla konuşacak cesareti bile bulabilirim. Sorunlarımı bilmiyor ama ona Lucian'dan bahsedebilirim, gerçek olmasa bile. Ona gazeteden ve bir ilişkim olduğundan bahsedebilirim. Anlatmak istiyorum. Bu konuda konuşmak için ölüyorum. Neden bilmiyorum ama onunla konuşmaya ihtiyacım var. "Selam anne!" Onu neşeyle selamlıyorum, "Ben iyiyim, sen nasılsın?"

"Güzel, güzel. İyi olduğuna sevindim, tatlım. Senin için endişeleniyordum."

Gülümsüyorum. Annem beni gerçek bir endişeyle aramış gibi görünüyor. Ona durumumu anlatmak için ağzımı açtığımda, "Mesajını aldım" diyerek sözümü kesti. Sesi birkaç oktav düşerek ruh halinin değiştiğine işaret etti. "Şu anda para konusunda pek yardımcı olamam," diye bitiriyor.

Bu kadar üzücü olmasaydı gülerdim. Büyük olasılıkla yardıma ihtiyacım olmadığı bir zamanda arayacağını düşündüm. Dudaklarımı aralayıp ona bir süre daha idare edebileceğimi söylüyorum ama sonra bunun pek de akıllıca olmadığını fark ederek dudaklarımı kapatıyorum. Ona henüz almadığım paradan bahsetmemeliydim. Şansımı bilseydim, beni dünyaya getirdiği için ona bir pay borçlu olduğumu iddia ederek benden biraz istemeye çalışırdı. Ve o para tüm borcumu ödemeye yeter. Her kuruşunu. Vergilerden sonra gerçek bir işe başlamayı beklerken elimde biraz para kalacak, bana gerçekten ödeme yapacak bir iş. "Sorun değil anne. Okulla işleri yoluna koydum ve her şey yoluna girecek."

"Tatlım, senin adına çok sevindim," diyor annem, sesinde sıfır mutlulukla. "İşleri düzeltbildiğine çok sevindim, seni geri çevirmek zorunda kalmaktan gerçekten nefret ediyordum."

Karşılığında güzel bir şey söylemek istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Bana çalışacak pek bir şey vermiyor.

Atmosferik parazit dışında çağrı sessizleşir.

Sessizlik on beş saniyeyi geçtiğinde annem, "Noel için Todd'u görmeye gidiyorum," diye duyuruyor.

Bu haberle canlandım. Ona kızgın olsam da onu görmeyi çok isterim. Son konuşmamızdan bu yana hayatımda çok şey değişti, birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarmak güzel olurdu. Ve hala Todd'la tanışmadım. Yine de tanışmak isterim. Aralarında ciddi bir şeyler olmalı.

"Benim de gelmemi ister misin?" diye soruyorum. Aklımın bir köşesinde Lucian'ı düşünüyorum. Otuz günümüz yakında bitecek. Bizim de bitebileceğimizi düşünmek kalbimi acıtıyor. Bitmemiş olsak bile beni yanında ister mi bilmiyorum. Ne de olsa ben onun Sub'iyim. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım.

Ve onun da kendi ailesi var, diyorum kendi kendime, bana bahsettiği kız kardeşini hatırlıyorum, ailesinden nefret etmesine rağmen onu çok önemsiyor. Bu başka bir ortak noktamız. O ailesinin ona yanlış yaptığını düşünüyor, ben de aynı şekilde hissediyorum ve ikimizin de berbat bir geçmişi var, ama benimkinin onunkinden biraz daha berbat olduğunu iddia edebilirim. Belki daha fazla değil ama farklı. Bu düşünce karşısında neredeyse kıkırdayacak gibi oluyorum. Yine de Lucian'ın geçmişi ona benim sorunum hakkında özel bir içgörü kazandırıyor, yardımcı oluyor

Beni anlıyor. Sizi sevdiğini iddia eden biri tarafından incitilmenin, güvendiğiniz insanlar tarafından ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyor.

Annemin beni şimdiki ana geri getiren bir nefes çektiğini duyuyorum, ardından uzun bir duraklama geliyor. "Todd'un başka birinin gelmesini istediğini sanmıyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

Orada uyuşmuş bir şekilde oturup sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Neden şaşırmadım ki? Böyle bir soru sormamam gerektiğini bilmeliydim. En azından bana önceden söylemişti. Şükran Günü'nü Todd'la geçireceğini de sadece birkaç hafta önceden söylemişti. Ama o Şükran Günü'ydü, Noel değil. Arada büyük bir fark var. En azından benim için öyle.

"Sorun değil," diyorum sakın bir şekilde. *Bunun için yıkılmayacağım. Bunun için yıkılmayacağım.* Bunu kafamın içinde tekrar tekrar söylemem gerekiyor.

"Gerçekten üzgünüm, tatlım." Şaşırtıcı bir şekilde sesinde belli belirsiz bir duygu seziyorum. Beni tüketmekle tehdit eden kendi duygularıyla birlikte bunu da görmezden geliyorum.

"Sorun değil, gerçekten. Anlıyorum." Sesim eşit, neredeyse robotik.

"Yakında konuşuruz, tamam mı? Yetişmem gereken bir uçak var."

"Evet." Bir kelime daha edemeden hattın kesildiğini duydum.

Tıklayın.

Bir süre öylece oturup masama bakıyorum, içimde bir boşluk hissediyorum. Lucian'dan bir süreliğine ayrılmayı atlatabilseydim, bu annemle aramızdaki bağ için, beni dinlemesi ve sorunlarımla ilgili tavsiyeler vermesi için mükemmel bir zaman olurdu. Ama bu aptalca bir hayaldi. Uzun zamandır yanımda değildi ve şimdi de olmayacak. Bunu aşmalı ve hazır olduğunda bana gelmesine izin vermeliyim.

Şimdilik Noel için evimde kalacağım.

Tek başına.

Eşyalarımı toplayıp ofisimden çıkıyorum ve uzun zamandır hissetmediğim kadar mutsuz bir şekilde birinci kata iniyorum.

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

LUCIAN

S Geç kaldı. İçeri girdim ve bir şekilde zaten biliyordum. Kapıyı açıp boş yatağı gördüğümde nefesim yavaşladı, kanım soğudu. Öfke yoktu ama korku vardı.

Beni terk etti. Hâlâ kapının önünde durmuş, yanıldığıma kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Yanıldığımı biliyorum. Onun için para *ödedim*. Beni terk edemez. Kalbim bir kez güm güm atıyor. Para umurunda değil. Hiç umursamadı. Bir kez bile bahsetmedi. Ama yine de. Beni terk etmiyor. Kendi güvensizliklerim içeri sızıyor ve ben onları uzaklaştırıyorum.

O benim. Ona bakabilirim. Ona bakıyorum. Başımı salladım ve odadan çıktım.

İçimde yankılanmasına izin verdim. Geliyor. Burada olacak. Hızla arpan kalbimi sakinleştiriyorum ve kapıyı hafif bir tıkırtıyla yavaşça kapatıyorum. Avucumu cebime bastırıyorum ama boş. Boğazımı temizliyorum ve tüm duygulardan arınmış sert bir ifadeyle merdivenlere doğru ilerliyorum. Telefonumu fuayedeki masanın üzerinde bırakmıştım ama ona ihtiyacım yok. Son basamağa geldiğimde, tuş takımının bir girişı reddettiğini duyuyorum.

Benim hazinem. Şu anda paniklediğini hayal ediyorum. Kapıya doğru yürürken telefonum çalıyor. Elim kapı kolunda, ona bakıyorum ama mazeretinin ne olduğu önemli değil. Geç kalmıştı.

Kapıyı açıyorum, ifadem sertleşiyor ve vücudu biraz sarsılıyor. Yarım adım geri çekilirken nefes alış verişı hızlanıyor.

"Lucian, ben-"

"Efendim," diye düzeltiyorum sert bir sesle. Ağzı hafifçe açılmış bir şekilde bana bakarken kapıdaki tutuşum sıkılaşiyor. Çizgiler bulanıklaştı,

ve bu çok açık. Ama ben hala onun Dom'uyum ve o geç kaldı ve tereddüt ediyor.

Kapıyı daha geniş açıyorum ve başı eğik bir şekilde hızla içeri giriyor. "Teşekkür ederim efendim," diyor tedirgin bir şekilde.

Onu yukarı çıkarmalıyım, ama bekleyemem. Ona şimdi ihtiyacım var.

Oturma odasına doğru yürürken parmaklarım ustalıkla kemerimi çözüyor. Kanepenin yanında duruyorum ve kemeri ilmeklerinden çekerken gözlerinin bana ulaşmasını bekliyorum. "Soyun ve eğil," komutunu veriyorum ve şehvet yüz ifadesini kaplıyor. Ona söylediğim şeyi hemen yapıyor.

Geçen her saniye kanım daha da ısınıyor, sikim daha da sertleşiyor. Elbisesini aşağı iterken topuklu ayakkabıları ayağından kayıyor. Kendini bana açmakta tereddüt etmiyor ve maun deri kanepenin koluna doğru eğiliyor. Vücudunun üst kısmı minderin üzerinde düz dururken ayak parmaklarının üzerinde dengede durmak zorunda kalıyor. Saçları etrafında dalgalanıyor ve bana bakıyor, itaatin mükemmel bir resmi.

Kemeri elime aldığımda aletim fermuarımı zorluyor. Omurgası boyunca gezdiriyorum ve yavaşça kıkına kadar takip ediyorum. Gözleri kapanıyor ve inleme ile sızlanma karışımı bir ses çıkarıyor.

"Neden cezalandırılıyorsun?" Ona sordum.

"Geç kaldığım için, size yanlış hitap ettiğim için ve sizi hayal kırıklığına uğrattığım için unuttuğum için efendim." Onun arkasından gözlerimi kapatıyorum ve başımı geriye atıyorum.

Mükemmellik.

O kadar mükemmel ki. Kolumu geri çektim ve kemeri hızla kıkına geçirdim. Yüksek bir *sesle* ona çarpıyor! ve boşalmamak için elleri yumruk haline gelirken küçük bir çığlık atıyor.

"Say onları, hazine," diyorum sakince. "Bir, efendim," diyor yüksek sesle.

Şaplat! Uyluklarının üstündeki kıkının yumuşak kıvrımının hemen altını hedefliyorum. Daha hassas olacağını bildiğim için darbeyi biraz geri çekiyorum.

Yüzünü "İki!" diye bağılıyor ama amı sıkılıyor ve ağzı arzuyla açılıyor.

Şaplak!

"Üç," diye inliyor.

Bu seferki daha yüksekte, yeni bir noktada ve darbeyi karşılamak için kıkını yukarı itiyor. Ona hatırlatmak için elimi beline koyuyorum. Kıpırdamaması gerekiyor. Kemer havada savruluyor. *Şaplak!*

"Dört, efendim." Dört iyidir. Dört fazlasıyla yeterli. Hafifçe kıvranıyor ve dudağını ısıyor.

Kemerimi yere bırakıyorum, tokası yüksek bir ses çıkarıyor ve ellerimi kışındaki izlerin üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Kırmızı çizgiler hafifçe kalkıyor ve elimi sıcak izlere bastırıldığında Dahlia nefes nefese kalıyor. Kışını dokunuşuma bastırıyor ve vücudunun zevkle kıvranmasını engellemek için mücadele ediyor. Ona ihtiyacı olan endorfin patlamasını sağlamak için mükemmel miktarda acı verdim.

Çürümediklerinden ve kesik olmadığından emin olmak için dikkatlice bakıyorum. Sadece dört paralel kırmızı çizgi.

Öne doğru eğildim, sert aletim amına girmişti, pantolonumun kumaşı sıcak tenimizi ayırıyordu. Dişlerimi çıplak omzunda gezdiriyorum ve kulak memesini ısıyorum. Elim belinde, karnında ve dolgun göğüslerinde geziniyor ve dudaklarını öperken göğüs uçlarını nazikçe sıkıyorum. Hafifçe çektiğimde ağzı açılıyor, diğer elim sıırıslıkam amına gidiyor.

"Cezan için bana teşekkür et, hazine," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle.

"Teşekkür ederim efendim," diye inliyor, şişmiş klitorisini ovarken ve meme ucunu tutuşumdan kayana kadar çekerken hareketsiz kalmak için mücadele ediyor.

Onun amını cezalandırma ve vücuduna hükmetme ihtiyacı beni zorluyor, parıldayan seksinin hiçbir şeyin etrafında kenetlenmediğini izlerken kalın horozum fermuarıma doğru itiyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. İkimiz de bunu istiyoruz, o kadarını biliyorum. Ama bunun uğruna çalıştığımız şeye zarar verip vermeyeceğini bilmiyorum.

Tereddütümü görebiliyor ve yumuşak gözleri kendinden şüphe duyarak titriyor. Bundan nefret ediyorum. Buna izin vermeyeceğim. Benim eksikliklerim onun acı çekmesine neden olmayacak.

"İstedğin bu mu, hazine?" Ona sert bir sesle soruyorum, pantolonumu aşağı itiyorum ve aletimi okşuyorum. Onu tekrar aşağı itiyorum ve nefesi kesiliyor. Tereddütle bana bakarken nefesi kesik kesik geliyor.

Aletimi onun sıcak açıklığıyla hizaladım ve ona çarptım. Sıkı duvarları, ona acımasızca tekrar tekrar vururken dudaklarımdan sert bir homurdanmaya zorluyor.

Yüzünü minderlere itiyorum ve onu daha önce hiç olmadığı kadar derin bir açıyla beceriyorum. Daracık amcığını delerken kanepenin çığlıklarını bastırıyor, başını geriye atıyor ve ne kadar iyi hissettirdiğine inliyordum.

Kalçalarımı daha sert ve daha sert iterken ayak parmaklarım haliya kıvrılıyor. Kanepe her seferinde titriyor ve ağır mobilyaların çok fazla hareket etmesini önlemek için öne doğru eğilmek zorunda kalıyorum. Kalçaları kanepeye gömülüyor ve ben kontrolümü kaybedip pervasızca ona çarparken ayak parmakları yerden kalkıyor, tırnaklarının deri kanepeyi çizmesine bayılıyorum.

Vücudu geriliyor ve yakın olduğunu anlıyorum, işte o zaman odağımı kaybediyorum. Onu düşünüyorum. Onun zevkini. Acısını. Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum, ilkel bir ihtiyaçla bacaklarının arasında tepiniyorum ama onları susturamıyorum.

Amcığı sikimin üzerinde kasılıyor ve kendini çok iyi hissediyor, ama aklım neden az önce boşaldığını bilmekle yarışıyor. Geçmiş ve mücadelesi, adımları haykırırken varlığımdaki her zevki bozuyor.

Yapamam. Bunu yapamam.

Ondan uzaklaşıyorum, hala sert ve kayıyor, kanepede gevşek ve doygun düşmesine izin veriyorum, orgazmı hala vücudunda akıyor ve uyluklarını titretiyor. Dizlerini göğsüne çekiyor ve ben uzaklaşırken nefes alışını sakinleştirmeye çalışıyor.

Derin nefes alıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum ve düşünmeye çalışıyorum.

Kafam allak bullak oldu ve kendimi kaybolmuş hissediyorum. Onu bu şekilde almayı sorguluyorum.

Az önce yaptığım şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmeden yerde volta atıyorum. Onun için en iyisinin ne olduğunu bilmiyorum.

Hâlâ sert olduğumu ve bu şekilde boşalamayacağımı anladığı anda, buna neden ihtiyaç duyduğunu bilmeden, yüzü buruşuyor ve hıçkırıklarla kıvrılırken ağzını kapatıyor.

"Hazine," diye fısıldıyorum adını, kalbim boş göğsüme batıyor.

Başını sallıyor ve beni çalışıyor. "Beni istemiyorsun," diyor.

Çenesini sıkıca kavriyorum ve gözlerimin içine bakmasını bekliyorum.

"Seni istiyorum. Sakın aksini düşünme ya da söyleme."

Boğazındaki yumruyu yutuyor. "Boşalamadın," diyor mırıltının biraz üstünde.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Beni artık böyle istemiyorsun."

"Seni seviyorum. Seni çiğ ve sert bir şekilde sikmeyi ve zevk almaya zorlamayı seviyorum." Parlak gözleri sonunda benimkilerle tekrar buluştu.

"Yapma!

istemediğimi düşün. Seni sahip olabileceğim her şekilde istiyorum. Ben sadece... yapamadım, bilerek."

Gözleri düşüyor ve bunu ona yaptığım için nefret ediyorum. Keşke daha güçlü bir adam olsaydım. Keşke tüm cevaplara sahip olsaydım.

Parmağımla çenesini kavıyorum ve tatlı, iffetli bir öpücük için dudaklarını kendime yaklaştırıyorum. Ama o karşılık vermiyor. Dudakları sertti ve kalbi buna dayanmıyordu.

"Seni istiyorum, hazine. Seni hâlâ istiyorum." Bana inanması gerekiyor. Bir anlık zayıflık ve şüphe duydum. Bunu yapmamalıydım. Ama yaptım.

Onu bu şekilde incittiğim için nefret ederek başparmağımın sert ucuyla gözyaşlarını siliyorum. Sendeleyerek nefes alıp saçlarını sıcak yüzünden uzaklaştırırken gözlerindeki pişmanlığı görebiliyorum. Yanakları kızarmış, gözleri cam gibi olmuş ve bana bakmıyor.

Bundan nefret ediyorum.

Çenesini elimle kavıyorum ve beni öpmesi için onu zorluyorum. Dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, dilim ağzına dalıyor ve onunkilere masaj yapıyor. Küçük elleri omuzlarımı kavıyor ve o da beni aynı güçle ve aynı tutkuyla öpüyor.

Kanepeye uzanıyorum, onu üstüme çekiyorum ve hala onun uyarılması ve cum ile kaygan olan sıcak amının içine yavaşça kayıyorum. Kalçalarını sıkıca kavıyorum ve yavaş bir tempoyla onu becermek için kalçalarımı itiyorum. Her itiş sert ve derin, ondan küçük nefesler almaya zorluyor. Yavaşça düz yatıp onu becermeye devam ederken ellerini göğsüme koyuyor ve beni itiş için itiyor.

Sıkı duvarları sikimi okşuyor, parmaklarımın ve ayak parmaklarımın uçlarında uyuşan bir zevk oluşmasına neden oluyor. Hızımı artırıp onu kendime doğru çekerken nefesimi tutuyorum. Onu daha sert ve daha hızlı becerirken onu hızla morartıcı bir güçle öpüyorum. Tüm bunlar olurken onu ait olduğu yerde, bana yakın tutuyorum.

Gözlerimi kapatıp zevkin içime dolmasına izin verirken, klitorisini kabaca tekrar tekrar ovuyorum, onu benimle birlikte uçuşumun kenarına zorlamaya çalışıyorum. Sıcak, kalın döl akıntıları onu dolduruyor ve aramıza sızıyor. Vücudu gergin ve gergin, ama gözlerimi açtığımda neden boşalmadığını görebiliyorum.

Ağlıyor. Yüzü boynumun kıvrımına gömüldü.

Onu yüzünü görebilecek kadar kendimden uzaklaştırıp tatlı tatlı öperken kalbim paramparça oluyor.

"Hazine mi?" Zar zor nefes alabiliyorum, "Canını yaktım mı?" Cevap vermesini beklerken kalbim yavaşça çarpıyor. Başını sallıyor ama bakmıyor.

bana bakıyor. Uzun ve titrek nefes alıyor.

"Yapamadım. Düşünmeye başladım-" boğazından bir hıçkırık kopuyor ve göğsüme düşüyor. "Üzgünüm, Lucian."

"Şşş," saçlarını öpüyorum ve onu kendime yakın tutuyorum.

"Artık böyle düşünmek zorunda kalmak istemiyorum." Ben sırtını okşarken gözyaşları omzuma düşüyor.

"Her şey yolunda, hazine. Her şey girecek."

Kendini sakinleştirirken ona sarılıyorum, onu ileri geri sallıyorum ve tekrar tekrar öpüyorum. Her küçük hıçkırıkta kalbim sıkışıyor ama onun için buradayım.

Alnından öpüyorum, nefesim kesiliyor ve çelişkili duygulara kapılıyorum. En ağır basan düşünce, onu hak edip etmediğim, hatta onun Dom'u olmaya layık olup olmadığım. Ama olmak istiyorum. Onu iyileştirmek istiyorum. Onu iyileştireceğim. Bir yolunu bulacağım. Küçük bedenini kollarımın arasına alıp göğsüme yaslıyorum. Yanağını omzuma koyuyor, ben onu yatağa taşıırken ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

P Bir elimi gözlerimin üzerine koyarak kendimi bembeyaz kanepeye bıraktığımda kıcımda zonklayan bir ağrıyla irkiliyorum. Cehennem gibi acıyor. Ama yine de seviyorum. Bana hep Lucian'ı hatırlatıyor.

onun hakimiyeti. Bana bir şey veriyor, karışık duygularımı bir anlığına görmezden gelmemi sağlıyor. Yine de kanepeye gömüldüğümde o kayıp his geri geliyor.

İşte bu yüzden terapistimi görmeye geldim. Doktor Sandra Andrews.

Büyük boy püsküllü deri bir sandalyede karşımda bağdaş kurmuş oturuyor, beyaz bir bluz ve mavi ipek pantolon giymiş, kıyafeti odanın soluk mavi halısını ve krem rengi duvarlarını tamamlıyor, elinde bir not defteri ve kalem var. Bir terapisteye göre genç görünüyor, ama onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu. Yaşının ötesinde bir bilgeliğe sahip ve yıl boyunca bana her zaman isabetli bulduğum sağlam tavsiyeler verdi.

Sandra endişeyle bana bakıyor. Nazik gözleri ince metal çerçeveli gözlüklerinin arkasından beni süzüyor. Sandra yumuşak sesiyle kulaklarımı yatıştırıyor ve endişelerimi yatıştırıyor: "Uzun zamandır gelmiyorsun Dahlia," diyor.

"Biliyorum," diye yumuşak bir iç çekişle cevap veriyorum, sesim cılız çıkıyor. Boğazımı temizliyorum, biraz gergin hissediyorum, dizlerimi göğsüme çekiyorum, kıcıma ağrı girerken hafifçe irkiliyorum. Çıplak ayaklarım şönil kumaşa sürtünerek kanepeye oturuyor. Ayakkabı giymemek Dr. Andrews'un bir kuralı. Sanırım bölgeyi daha temiz tutuyor, ama bundan da öte, sizi daha rahatlatması gerekiyor. İçimi çekerken ayak tırnaklarımdaki oje parçalarını karıştırıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, sıkıntımı görünce.

Küçük bir kahkaha atıyorum, çenemi dizlerime dayayıp ona bakıyorum. "Dom'um dün gece beni kemerle cezalandırdı." Kelimelerin bu kadar kolay çıkmasına şaşırdım. Sanki normalmiş gibi. Sanki *ben normalmişim* gibi.

Oturduğu yerde kıpırdanan Sandra gözlüklerini çıkarır. Kaşlarını dudağına değdirirken kaşlarını çatıyor. "Peki bu sana nasıl hissettirdi?"

Kulağa ne kadar basmakalıp bir terapist gibi geldiğine neredeyse güleceğim. Ama içimde hiç mizah yok. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve sorusunu değerlendiriyorum. Beni canlı hissettirdi. Ve istediğimi. Ama bu çok çabuk sona erdi. Uzun sürmeyecek kadar iyi.

Sandra'nın tepkime neyin sebep olduğunu anlaması biraz zaman alıyor, sorusuna belli belirsiz bir kahkaha atıyor ve anladığında gözlüklerini sehpanın üzerine bırakıp başını sallıyor. "Özür dilerim Dahlia, beni biraz hazırlıksız yakaladın. Benim için biraz daha açabilir misin lütfen? 'Domunuz' derken neyi kastettiğinizi anlamadım."

Her şeyi dışarı çıkarmanın zamanı geldi. *Bırak aksın.*

Derin bir nefes çekiyorum, göğsümdeki o baskıcı ağırlığı hissediyorum. Yavaşça nefes veriyorum ve ona Lucian'la ilgili her şeyi anlatmaya başlıyorum, açık artırmayla ilgili kısmı atlıyorum. Doktor-hasta gizliliği olduğunu biliyorum ama ona anlatırken kendimi rahat hissetmiyorum. Anlatmak da istemiyorum. Ben hikâyemi örerken Sandra beni dikkatle dinliyor, neredeyse bir heykel gibi donmuş, yumuşak gözleri şefkatli.

"Tamam," diyorum yumuşak bir iç çekerek. Ona ne kadar bilgi vereceğimi tartışıyorum. İsimlerimiz gazetede yazıyor ama yine de onun soyadını söylemekten rahatsız oluyorum. "Bildiğin gibi, hiçbir zaman tecavüze uğrama fantezisi kurmadan rahatlayamadım." Bir utanç, suçluluk ve değersizlik dalgası beni boğmakla tehdit ederken kalın bir şekilde yutkunuyorum, ama kendimi sıkarak onu savuşturuyorum. "Ama sonunda bana yardım edebileceğini düşündüğüm biriyle tanıştım. Lucian."

"Ve bu adam senin Dom'un mu?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve o not alırken devam ediyorum. "Tek yapmam gereken ona tabi olmak ve kontrolü ona bırakmaktı, gerisi kendiliğinden gelecekti." Sandra'ya bakıyorum, acaba BDSM hakkında bahsettiklerime aşına olacak kadar bilgisi var mı diye merak ediyorum.

Sandra çok hareketsiz, ama kafası karışmış gibi görünmüyor, gözleri merakla beni değerlendiriyor. "'İtaatkârı' derken itaatkârını mı kastediyorsun?"

Demek ki bir şeyler biliyor. Başımı sallıyorum.

"Anlıyorum," diyor usulca, küçük bir jest yapıyor ve ardından not defterine bir şeyler karalıyor, "Devam et."

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Onun Sub'ı olduğumda," diye başımı sallıyorum, göğsüm giderek daralıyor, "sonunda kontrolün bende olduğunu hissettim, fantezimi istediğim zaman durdurabileceğimi biliyordum. Ona güvenli bir kelime söyleyebilirdim ve her şey dururdu. O güce sahiptim." Burnumu çekiyorum, yaşlar gözlerimi yakıyor. "Ama aynı zamanda Lucian benim ne kadar berbat durumda olduğumu bilmiyordu ve bilmeden bana ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şeyi veriyordu. Ta ki..." Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülmek üzereyken Sandra sandalyesinin yanındaki dekoratif sehpanın üzerindeki selpaklardan birine uzanıyor ama ona durmasını işaret ediyorum. Güçlü olmaya çalışıyorum.

"Ne zamana kadar?"

"Ta ki sırrımı zorla benden öğrenene kadar," diye iç geçirdim, sesim duygu yüklü bir fısıltı gibiydi. "Başından beri bunu ondan saklamaya çalışıyordum ama o bende bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordu." *O bile kırıldığımı anlayabiliyordu.*

"Peki sonra ne oldu?" Sandra sorar.

"Bana yardım edebileceğini söyledi." Kelimelerle nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hatırlıyorum. "Gerçekten şok olmuştum." Sandra'ya dönüp bakıyorum, o da başını sallıyor. "O ana kadar kimse gerçekten anlamamıştı. Eski sevgililerim kesinlikle anlamadı."

"O zaman bu senin için gerçekten cesaret verici olmalı," diyor Sandra. "Sadece seni anlamakla kalmayıp sana yardım etmeye istekli birini bulduğunu bilmek."

Tanrım. Bu yumru o kadar büyüyor ki boğulacağım. "Evet," diyorum ve başımı sallıyorum. "Ama buna gerçekten inanmıyordum, yani işe yarayacağına inanmıyordum... ama sonra Lucian beni o fanteziye ihtiyaç duymadan ilk kez boşalttı." Kalın kalın yutkunuyorum, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum ve kendimi tutabileceğimi umuyorum.

Sandra not defterini kucağına koyuyor, yüz ifadesi aydınlanıyor, nasıl dağılmak üzere olduğumu fark etmiyor. "Bu harika bir haber Dahlia." Başını iki yana sallıyor. "Bu gerçekten sevindirici ve güven verici olmalı. Bu sana sonunda kendin için umut verdi mi?"

Gözlerimi kapatıyorum, keskin bir acının göğsümü delip geçtiğini hissediyorum ve başımı sallıyorum. "Oldu... çok kısa bir süre için. Ve o zaman bile, bundan şüphe ettim. Bunun bir şans olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra..." Küçük hançerlerle doluymuş gibi hissettiren bir nefes çekiyorum.

Sandra dikkatle bana bakıyor. "Ama sonra?"

Nefesimi sertçe veriyorum. "Lucian bana sert davrandığında orgazm olamıyordum, ki ben de onun bana böyle davranmasını istiyordum ve bu tamamen," diye yutkunuyorum, "ilişkimize olan azıcık güvenimi de yok etti. O anda benden iğrendiğini hissettim."

Sandra'nın yüzü kaşlarını çatıyor. "Çok üzgünüm Dahlia." Gözlüklerini tekrar takar ve not defterine bir şeyler karalarken, "Neden gelemediğini söyledi mi?" diye sorar.

Başımı hayır anlamında sallayarak cevap veriyorum: "Ondan hemen sonra tekrar seviştik... üzgün olduğumu anladığında."

"Peki nasıl gitti?" diye soruyor.

Başımı kanepeye yaslayıp tavana bakıyorum. Benimle sevişti, boşaldı ve ben boşalmadım. Çünkü ben mahvoldum ve kırıldım. "İyi değildi. Boşaldı ama sert değildi, ben de boşalmadım." Başım öne düşüyor ve doktorun kararını bekliyorum. Sadece bir çözüm istiyorum. Normal olmak istiyorum.

Ağlamamak için elimden geleni yapıyorum çünkü ağlarsam bu seansın biteceğini biliyorum. Kendimi toparlayamayacağım.

"Kırıldım," diyorum nefesimin altında. Aramızda çok güçlü bir şey hissediyordum, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Ama bunu ona geri veremezdim. Onunla sevişemedim. Bu çok boktan. Sadece acıtıyor.

Sandra başını sallar. "Hayır, değilsin. Kaydettiğin ilerleme bundan kurtulabileceğini gösteriyor. Bunu *atlatacaksın*." Bana eliyle işaret ediyor, sözleri sert ve emredici. "Sen güzel, yetenekli ve başına korkunç şeyler gelmiş genç bir kadınsın... ama bu iyileşemeyeceğin, tatmin edici normal bir hayat yaşayamayacağın anlamına gelmiyor." Hafifçe öne eğilerek konuşan Sandra'nın sözleri o kadar tutkulu ki bir an için acımı unutup yüzüne odaklanıyorum. Sözlerinin içine işlemesine izin verdikten sonra koltuğuna geri yaslanıyor ve not defterini eline alıyor. "Şimdi söyleyin bana, ilişkinizde İtaatkâr ve Dom rolleri dışında iyi olan ne var?"

"Ah," diyorum kollarımı gövdemim etrafında kavuşturup kendimi tutarak. Bu ofiste hava yetmiş beş derece olmasına rağmen kendimi çok üşümüş hissediyorum. "Bu... zaman zaman gerçekten iyi, her ne kadar yeni olsa ve çok hızlı ilerliyormuş gibi hissetsem de. Çok sessiz ve açılması biraz zaman alıyor." Sandra başını sallıyor, ben konuşurken notlar alıyor.

"Bana... sanki... sanki onun için çok önemliymişim gibi davranıyor." Sonunda gözlerinin içine baktım. "Beni mutlu etmek istediğini biliyorum."

"Peki ya o?" diye soruyor bana.

"Evet," diyorum ve başımı sallıyorum. Beni çok mutlu ediyor. "Bundan çok daha fazlası..." sesim kesiliyor. Acı tekrar geri geldi.

"Bu Dominant ve İtaatkâr rollerinin ötesinde bir ilişki değil mi?" Sandra nazikçe bastırıyor.

"Tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. İlişkimizde nerede durduğumuz konusunda kafam karıştı. Bunun bir..." Ona açık artırmadan bahsetmek istemediğim için kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Geçici bir düzenleme, uzun süreli bir şeye dönüşecek bir şey değil. Ve o son seanstan sonra..." Bir duygu dalgası konuşmamı bastırırken başımı sallıyorum. "Sorunlarımı aşabileceğimizi hiç sanmıyorum, bu yüzden diğer tüm hususların bir önemi yok."

"Bunların önemli olmadığını söylemene katılmıyorum," diyor Sandra şefkatle. "Önemliler. Eğer Lucian sana yatak odasının dışında söylediğin kadar iyi davranıyorsa ve yaşadığın tek sorun geçmişine olan takıntıysa, bence burada bir umut var ve kesinlikle üzerinde çalışabileceğin bir şey. Asıl soru şu: Lucian bunu yapabilecek bir adam mı... ve bu sorunların üstesinden gelmen için kendini adamaya ve sana sadık kalmaya istekli mi?"

Uyuşmuş bir halde orada oturuyorum, kendime sarılıyorum, çirkin gözyaşlarımla savaşıyorum. Sandra haklı elbette ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Lucian'a aşık oluyormuşum gibi hissediyorum ama bunu yaparak kendimi kırık bir kalbe hazırlamış oluyorum. Lucian çok zengin bir adam, çok fazla seçeneği var. Bir gün benim bu çabaya değmeyeceğime karar verip kendine yeni bir İtaatkâr bulabilir. Ya da ben onun için sadece bir itaatkâr olabilirim. Daha fazlasını istiyorum. Ama bunu ondan istiyorum.

"Bilmiyorum." Cevabı fısıldıyorum.

Sandra beni düşüncelerimden çekip çıkararak, "Sana önerim," diyor usulca, "Lucian'la istek ve ihtiyaçların hakkında dürüst bir konuşma yapman. Eğer sana bağlanmasını istiyorsan, bunu ona söyle. Ve sana bu konuda bir cevap vermesini bekle. Aksi takdirde, kaydettiğiniz ilerlemeye rağmen, bu ilişki zararlı olabilir ve size duygusal ve zihinsel olarak çok fazla sıkıntıya mal olabilir." Not defterini yere koyuyor ve "Bu sadece benim fikrim, ama sanki bir Dom / sub ilişkisinden daha fazlası var ve sizin için bu değişiklikleri yönlendiren şey bu gibi görünüyor. Durumun böyle olduğundan emin olun ve ilerlemenizi sürdürmek için birlikte çalışın."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimi çok gergin ve gergin hissediyorum. Ondan daha fazlasını isteyeceğim. Bunun bir seçenek olduğunu sanmıyorum. Beni terk edecek ya da sözleşme bitene kadar beni becerecek. Isınan yüzümü ellerimle kapatıyorum ve

Sadece bana odaklan. Bunu istiyorum. Bunu ondan istemekten ölesiye korkuyorum ama istiyorum. İstemek zorundayım. Ama bana zaten çok şey verdi. Bana bunun mümkün olduğunu gösterdi. Kafam çok karışık.

"Git onunla konuş, Dahlia." Sandra'nın sözleri gözlerimi onunkilere dikmeme neden oldu. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle. Umarım sana yardım etmeye devam edebilir ve kurduğun bu temel üzerinde çalışabilirsin."

Umarım ben de öyle olur, diye düşünüyorum kendi kendime, ofisinden çıkarken artan bir kararlılık hissediyorum ve geriye yapılacak tek bir şey kaldığını biliyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

I Onun için iyi değilim. Bunu çoktan kabullendim. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Bazı arzularımın ve ihtiyaçlarımın ona zarar verebileceğini biliyorum. Duygusal olarak, psikolojik olarak. Ona yardım etmek istiyorum.

onun için yeterince güçlü olmak istiyorum. Onu nasıl iyileştireceğimi bilecek deneyime sahip olmak istiyorum.

Ama tüm cevaplara sahip değilim. Kalbim sıkışıyor, gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Sözleşmeyle bağlarını koparmalı ve ihtiyacı olan yardımı başka birinden almasını sağlamalıyım. Onu incitmeye devam ediyorum. İsteyerek yapmıyorum ama biliyorum ki yapıyorum.

Çenemi sıkıp cep telefonumu çıkarıyorum ve kız kardeşimin gelmesini bekliyorum. Daha önce bulunduğum yerdeyim. Her zaman geldiğimiz kafede. Bugün hava daha karanlık. Gri bulutlar güneşi engelliyor ve yağmur her an yağmaya başlamakla tehdit ediyor ama umurumda değil. Dışarıda kalacağım. En azından şimdilik.

Telefonuma baktığımda Isaac'ten bir mesaj gördüm.

Tamamdır.

Vücudum hafifçe sertleşiyor ve kanımda adrenalin yükseliyor.

Amcası ölmüş.

O piç hazinemin masumiyetini aldı. Daha da kötüsü, o ilk değildi ve son da olmayacaktı.

Kanun ona beş yıl hapis cezası verdi, hepsi bu. Ve hazineme yaptığı şey için mahkemeye bile çıkmadı. Bu adalet değil. Ve son kız, Dahlia'ya zarar verdikten sonra yargılandığı ikinci kız, komşusuydu; yargıcın devam etmesi için yeterli kanıt yoktu, ama ben

gerçeği biliyorum. Ellerinde ne olduğunu gördüm. İfadeleri okudum. Ölmesi gerekiyordu.

Suçlu hissetmeliyim, hatta belki de kendimden iğrenmeliyim. Ama tatmin olmaktan başka bir şey hissetmiyorum. Hazinemi asla tam olarak anlayamayacağımı bildiğim bir şekilde incitti.

"Kahveniz, efendim." Garson kız bana tatlı bir gülümseme fırlatıyor, yanakları ya soğuktan ya da gereğinden fazla kızarmaktan kıpkırmızı olmuş. "Başka bir şey alır mıydınız?" diye soruyor hafifçe eğilerek. Rahat edemeyeceğim kadar yakın.

"Hayır, teşekkür ederim." Sözlerimi kısa kesiyorum ve yüzündeki ifade düşüyor. Yine, umursamam gerekirdi. Ama umursamıyorum.

"Lucian!" Kız kardeşim garsonun arkasından beliriyor ve genç kadının bana bakmasını engelliyor.

Kollarını omuzlarıma doluyor, ayağa kalkmama bile fırsat vermiyor.

Anna'yı görmeyi hep dört gözle beklerim. Ama telefonumu kapatmak ve mesajı görmezden gelmek için yere baktığımda, kendimi... kırılmış hissediyorum. Her şey merkezden uzaklaşmış ve göğsümü bir boşluk dolduruyor.

Beni bir kez daha sıkıyor ve garsonu arıyor ama gitmiş.

Anna suratını asıp neredeyse paltosunu çıkaracakken, bundan vazgeçip koltuğuna gömülürken ve kafenin içine, yanıma bakarken mizahsız bir kahkaha atıyorum.

Gözleri bir kez daha bana ulaştığında, o parlak gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Bir kız arkadaşın var," diyor ve sesi hayranlıkla kazınıyor.

Kahvemi elime alıp üflüyorum, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Kimin ne düşündüğü umurumda değil. Zander ve Isaac gerçeği biliyor. Hayatımda önemli olan tek kişi kız kardeşim. Ama ona gerçeği söylemeyeceğimden eminim.

Küçük masaya doğru eğiliyor ve ben fincanı yere bırakırken şakacı bir şekilde koluma vuruyor.

"," ısrar ediyor, "dökül!"

Onun heyecanı yüzüme küçük bir gülümseme getiriyor, ancak bu benim şu anda hissettiklerimi yansıtmıyor. "Çok tatlı bir kız ama ne kadar ciddi olduğundan emin değilim." *Yalanlar*. Kız kardeşime yalan söylüyorum. Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım. Ama onun için iyi olmadığını biliyorum. Onu tutabilir bilmiyorum.

"O çok güzel!" Anna'nın gözleri büyüyor ve yumuşak bir iç çekiyor. "Bunu yüzünde görebiliyorum," diyor ve sesi alaycı.

Bir kahkaha attım. "Bırak öyle kalsın, Anna."

"Onu Noel partisine getirecek misin?" diye soruyor bana. Yüzündeki umutlu ifade çok fazlaydı. Noel'e üç haftadan az kaldı. Şükran Günü için onu çoktan geri çevirmiştim. Hazinemi daha yeni elime almıştım ve ikimiz de tatili ailemizle geçirmeye kararlı olmadığımız için, onun tatili dizlerinin üzerinde geçirmesini sağladım. Yıllardır geçirdiğim en başarılı tatildi.

"O zamana kadar birbirimizi görmeye devam edip etmeyeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok." Bu sözleri söylerken, bana ne kadar acı verdiklerini fark ediyorum. Hazinemin bir aydan kısa bir süre içinde yok olabileceği düşüncesi bile fiziksel olarak canımı yakıyor. Şüphe ve belirsizlik iyi başa çıkamadığım iki duygu.

"Söylesene, derslerin nasıl gidiyor?" Konuyu değiştirmek için hızlıca soruyorum.

"Kafan mı güzel?" diye soruyor kuşkuyla. "Noel tatilindeyiz." Bu toplantının bitmesini dileyerek acı siyah kahveden bir yudum alıyorum. Bugün üç konferansım kaldı ve ancak ondan sonra eve gidip onunla ilgilenebilirim.

"Annem beni aradı." Anna'nın sözleri beni zamana geri getiriyor.

Daha fazlasını beklerken yüz ifademini sertleştirdiğini hissedebiliyorum.

"Üzgün olduğunu söyledi."

Kız kardeşimin saflığı karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. O tatlı bir kız ve onu seviyorum, ama o bir aptal.

"Başka ne dedi?" Sesimi eşit tutamasam da soruyorum. Sert ses tonumdan incinmiş görünüyor ve anında pişman oluyorum.

Sesini yumuşatıyor ve "Gerçekten üzgün." diyor. Gözleri bana ama yapamam. Yapmayacağım.

"Özür dilerim Anna," başımı sallayıp gözlerimi başka yöne çeviriyorum, "yapamam-"

Hızla masanın diğer tarafına uzanıyor ve elimi iki elinin arasına alarak devam ediyor: "Senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Sana söz veriyorum." Kız kardeşimin gözlerindeki yaşlara bakarken kalbim sıkışıyor.

"Ne yaptıklarını biliyorum ve bu yanlış. Sadece bilmeni istedim..." sesi çatlıyor ve nefesini içine çekiyor. "Ama onlara güvenmediğini biliyorum," diyor yüzü düşerken.

Ayağa kalkıyorum ve kız kardeşime sıkıca sarılıyorum, o beni tutarken ben de onun kolunu okşuyorum.

Bu kadar duygusal olmasından ve farklı yönlerle çekilmesinden nefret ediyorum. "Sorun yok, Anna." Kendini bu kavganın ortasına attı. İki taraftan da acı çekti. Onu görmeden uzun bir süre geçirdim. Pişmanım ama o zamanlar kaybettiklerimi hatırlamak istemiyordum. Keşke onu geri alabilseydim. Keşke onu olanlardan koruyabilseydim.

"Seni seviyorum, Lucian." Başını kaldırıp bana bakıyor ve yanağımdan süzülen tek damla gözyaşını siliyor. "Umarım bunu biliyorsundur."

Bakışlarını tutarak başımı bir kez sallıyorum. "Gitmem gerek, Anna."

Beni çabucak sıkıyor ve sakinliğini yeniden kazanıyor.

Onu bu şekilde bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Ama onun için hiçbir çözümüm yok.

Burnunu çekiyor ve masaya iki yirmilik koyup alnından öpmek için eğildiğimde yanımdan geçip garsona bakıyor.

"Kendine iyi bak Anna," diyorum ona arkamı dönerken.

"Sana da," diye fısıldıyor.

BU LANET TOPLANTI HIÇ BITMEYECEK. VE BU SADECE ILK

Gün bitmeden halletmem gereken üç şeyden biri. Elimizi yüzümde gezdirirdim ama bu bir video konferans. Bunun yerine dümdüz önüme bakıyor, yeni prototipin gövdelerinin üretimini Güney Kore'ye taşıyıp geri kalanını ABD'de bırakmanın artılarını ve eksilerini dinliyorum.

Rakamlara ve istatistiklere ihtiyacım var, ancak ihtiyacım olan şey iki karşıt bölümün iki başkanının lanet olası bir tartışmaya girmesi ve zamanımı alması değil.

Sonunda konuştum ve bu saçmalığa bir son verdim. "Bay Crenshaw, bu tartışmanın amacını anlayamıyorum."

"Bu zamanlamayla ilgili Bay Stone. Bu benim zaman çizelgemi yok edecek."

Bay Jenkins sert bir sesle, "Önemli olan sonuçtur," diye cevap veriyor.

KAPI ÇALINDI VE KONFERANS YARIDA KESİLDİ. GÖRMEZDEN GELİYORUM.

O.

Tak tak, bu sefer daha sert geliyor.

Crenshaw ve Jenkins nakliye yöntemlerinin güvenilir olup olmadığı konusunda tartışmaya devam ederken kapıya bakıp "İçeri gel" diyorum. Linda programımı biliyor ve sözümü kesmemesi gerektiğini iyi biliyor olmalı, özellikle de geliştirme departmanımın başkanı bu değişiklik yüzünden zaman çizelgemin berbat olabileceğini söylerken.

Kapı açıldığında bir göz atıyorum ve iki kere düşünmek zorunda kalıyorum.

"Dahlia?" Başımı kaldırıp monitöre bakıyorum ve konferansı görmezden geliyorum. Sesleri hoparlörlerden geliyor ama beyaz bir gürültü. Dahlia kapımın önünde, Linda da hemen arkasında.

"Bay Stone," diyor Linda tedirginlikle ikimizin arasına bakarken. "Ben-" diye açıklamaya başladı, ama ben elimle onu uzaklaştırdım.

"Bizi yalnız bırakın."

Dahlia kararsız görünüyor. Ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyor. Bana neler olduğunu anlatmasını bekliyorum. Ya da yanıma gelmesini, ama o ofisimin ortasında öylece duruyor, ellerini çantasının askısına doluyor. Gözlerinde şüphe ve yüzünde belirsizlik vardı.

Şaşkınlıktan alnım çatlıyor. Onun burada ne işi var? *Ağlıyor gibi görünüyor.* Bunun farkına varınca içimde bir şeyler kopuyor.

Masamdan aniden kalkıyorum ve ancak o zaman seslerin geldiğini duyuyorum. Önceden her şey beyaz gürültü gibiydi.

"Bay Stone," diye sesleniyor birkaç adam. Hay sikeyim. Dişlerimi sıkarak monitöre bakıyorum, ama baktığım anda Dahlia gitmek için dönüyor.

"Özür dilerim, yapmamalıydım-"

"Dur." Ona komutu veriyorum ve donup kalıyor. Nefes alışları eskisinden daha sert geliyor.

Hoparlörlerden gelen soruları gelerek onun yanından ofis kapısına doğru yürüyorum ve panjurlara doğru ilerleyip hepsini kapatmadan önce kapıyı kilitliyorum. Dahlia'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama yalnız kalana kadar bakışlarıyla yüzleşmek için dönmüyorum.

"Bay Stone..." diye bir ses çınıyor hoparlörlerden ve ben hızla masanın diğer tarafına geçip öne doğru eğilerek sessize alıyorum ve tek kelime etmeden konferanstan çıkıyorum. Onlara bir açıklama borcum yok ve bu işi en geç yarına kadar halletmeleri gerekiyor. Onlara iyi para ödüyorum ve onlardan da daha azını beklemiyorum.

"Lucian, ben-" Ona doğru yürürken Dahlia sonunda söylüyor. Küçük ellerini ellerimin arasına alıp onu kendime yaklaştırıyorum.

"Sorun nedir?" Ona sordum.

"Yapmamalıydım-" gri halıya bakıp başını sallıyor, şüphe ve pişmanlık içine yayılıyor.

Parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve yumuşak ela gözleri bana bakmaya zorlansın diye onu yukarı kaldırıyorum. "Neyin var?"

"I..." Çok tereddütlü. Dün gece bizim için zordu ve onu hayal kırıklığına uğrattım. Tekrar söylüyorum. Bu benim hatam. "Sanki," diye boğuluyor kelimelerinde, yanımdan geçip pencereden dışarı bakıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Dün gece için özür dilerim," diye ondan özür diliyorum. Onu ofisin yan tarafındaki kanepeye götürürken gözleri hafifçe açılıyor. "Olmam gerektiği kadar güçlü olamadığım için lütfen beni affet. Ben hiç..." Bunu nasıl ifade edeceğimi düşünürken sesim hafifçe kesiliyor.

"Sana ihtiyacın olanı vermek ve arzularını yerine getirmek arasında bir denge bulmam gerekiyor." Onu kucağıma çekiyorum ve sırtında rahatlatıcı daireler çiziyorum. "Benim de bazı arzularımı dizginlemem gerekiyor, hazine. Ve dün gece seni bu konuda hayal kırıklığına uğrattım." Çenesini elimle kavriyorum ve dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Senin için daha iyi bir Dom olabilirim. Olacağım." Gözlerindeki bakış belirsizlikle doluydu. Farkına vardığımda kalbim çılgınca çarpıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle," diye emrediyorum ona.

"Bunu istiyorum," diyor usulca. Ama yüz ifadesinde hâlâ tereddüt olduğu belli.

"Başka ne istiyorsun?" Ona soruyorum.

Sessiz ve belli ki endişeli, nedenini bilmiyorum. Belki de bana olan inancını kaybetmiştir. Böyle düşünmesine izin vermeyeceğim. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

"Dizlerinin üzerine çök," diyorum ona. Bunun ne kadar iyi olduğunu görmesini sağlayacağım. Bunu sorgulamasına izin vermeyeceğim. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama bunu düzeltebilirim.

Dudakları küçük bir solukla ayrılıyor ve dizleri halının üzerinde, elleri kalçalarının üzerinde durana kadar gözlerini benden ayırmadan sürünerek üzerimden kalkıyor.

"Aferin kızım," diyorum ve yüz ifadesi övgülerimle birlikte düzeliyor. Kemerimi yavaşça çözüyorum ve sikimi çıkarıyorum. Bir kez okşadım ve gözleri ona ve sonra benimkine geri döndü.

Aletimi okşamaya devam ediyorum, onu bekletiyorum. Gözlerindeki hararetli bakış ve nefes alışının hızlanması beni daha da sertleştiriyor. Elimde kalın çelik bir çubuğun üzerinde kadife gibi hissediyorum. Ucundan bir parça prekum sızarken inliyorum.

"Yala," diyorum ve komutu verdiğim anda sıcak dili başımın üzerinde geziniyor ve derin bir iniltiyle onu temizliyor. Bana itaat etmeye devam ederken güzel gözleri bana bakıyor ve dayanabildiğim tek şey bu.

Ona bunu verebilirim ve bunu gitmek istemediği karanlık bir yere götürmesini engelleyebilirim.

Yapacağım.

Onu kalçalarından tutup kanepeye fırlatıyorum, eteğini beline kadar çekiyorum ve külotunu kalçalarından aşağı yırtıyorum. Yeterince hızlı çıkaramıyorum ve ince dantel yırtılıyor. Sesi duyunca boynu dikleşiyor ve parlayan amı kasılıyor.

Kalçalarını daha geniş açtım ve hiç daracık amına girdim. Yoğunluktan sırtı eğiliyor ve atıyor.

"Sessiz olacaksın, hazine." Dudağını ısırırken geniş gözleri bana bakıyor ve ben hızla öne eğilip deri koltuktaki hazinemi kısa ve hızlı darbelerle beceriyorum. Dudaklarım onunkilere çarparken parmaklarım morartıcı bir güçle kalçalarına saplanıyor.

Yumuşak iniltiler sıcak nefeslerimize karışıyor ve ben ona daha sert vurduka o altımda kıvranmaya devam ediyor. Hızımı artırırken pantolonum kıcımdan aşağı düşüyor, vahşi bir güçle içine giriyorum, bir yandan da onu bağlılıkla öpüyor ve yakınımda tutuyorum.

Ona ikisini de verebilirim. Verebilirim ve vereceğim.

Başı geriye düşerken "Lucian," diye adımı inliyor. Kahretsin, onun zevk dolu sesi ve uyarılmışlığıyla sıcak ve ıslak olan sıkı duvarlarını hissetmek boynunun kıvrımına doğru inlememe neden oluyor. Ona karşı duyduğum ilkel arzuyla kalçalarının arasına girmek istiyorum. Kendimi serbest bırakmak ve ondan almak istiyorum. Ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Kendimi kontrolde kalmaya zorluyorum ve dudaklarına fısıldarken boynunun arkasını kavıyorum.

"Benim için boşal, hazine." Kaygan amına kolayca girip çıkarken gözleri benimkilere bakıyor, hafifçe nefesini kesecek bir güçle. Her sert itilişimde vücudu sarsılıyor. Gözlerini her kapadığında onu nazıkçe, tutkuyla, sahip olduğum her şeyle öpüyorum.

Gerginim ve boşalmaya hazırım. Bu kadar iyi hissettirirken boşalmamak çok zor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kendimi tutuyorum. İlk onun. Buna ondan ihtiyaım var. Onun da buna ihtiyaı var.

"Benim için boşal," diye tekrar emrediyorum, elimi vücutlarımızın arasına sokup şişmiş klitorisini ovuyorum.

Dahlia'nın gözleri yarı kapalı ve başı geriye düşerken dudakları aralanıyor. Çok yakın olduğunu görebiliyorum, çok yakın. Öne doğru eğilip parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, sabit hızımı koruyarak alnını kendime yaklaştırıyorum.

Saçlarını avuçluyorum ve kalçalarımı daha hızlı pompalıyorum, gözlerinin içine bakıyorum. Orada bir kıvılcım var, bana bakıyor ve ona odaklanmamı sağlıyor. Dudaklarından yumuşak inilti dökülüyor ve ben onları öpücüklerimle boğmak için acele ediyorum. Dillerimiz birbirimize olabildiğince yakın olmak için hararetle bir ihtiyaç içinde birbirine karışıyor. Kolları omuzlarıma dolanıyor, ben daha derine iterken elleri saçlarımda, vücudunu hafifçe sarsıyor.

O çekilip adımın inerken kalçalarını sıkıca kavriyorum. Boynu bükülüyor ve amı sikimin etrafında kasılırken ağzı açılıyor. Boynunun kıvrımlarına doğru inliyorum, bu hissi seviyorum ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum. Boynu boyunca ve çenesinden dudaklarına kadar öpüyorum.

Beni daha önce hiç hissetmediğim bir tutkuyla açgözlülükle öpüyor, sıcak nefesi ciğerlerimi dolduruyor. Parmakları sırtıma saplanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ve ben soğukkanlılığımı kaybediyorum. "Hazine," diye mırıldanıyorum saygıyla, yumuşak teninin müsait olan her yüzeyini öperken, kendi doruk noktama ulaşana kadar ona tekrar tekrar sokuluyorum.

Karınçalanan zevk vücudumda yuvarlanıyor, midemin çukurunda bir gerilimle yükseliyor ve sonra dışarı doğru patlıyor. Gözlerim kapanıyor ve boğazımdan sert bir inilti çıkarken ondan uzaklaşıyorum ama Dahlia başımı ellerinin arasına alıyor ve beni onu öpmeye zorluyor. Yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ben de ona sahip olduğum her şeyi veriyorum.

O anda her parçamı alıyor. Her şey onun için.

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

I Lucian'ın çatı katının koridorunda yürürken göğsüm heyecandan kabarıyor, kalbim beklentiyle çarpıyor. Midem bulanıyor ve nedenini bilmiyorum.

Her şey farklı. Dün farklıydı. Kurallar değişti. En azından benim için. Onu bir partner, bir erkek arkadaş, ne derse desin, istediğimi söyleyemeyecek kadar korkaktım. Bir Dom'dan daha fazlasına ihtiyacım var. Ama sanırım o bunu biliyor. Belki de sadece rol yapıyorumdur. Onun evcil hayvanı olduğuma inanmak zorunda kalmamak için evcilik oynuyorum. Müzayededen aldığı bir itaatkâr. Yine de çok daha fazlası gibi geliyor, en azından bana.

Bize bir etiket koymaktan çok korkuyorum. Ne diyeceğinden korkuyorum.

Şifreyi giriyorum ve kapıyı açıyorum. Neredeyse bir aydır her gün yaptığım gibi, doğal geliyor. Çantamı antredeki sehpanın üzerine koyarken bir an durup boğazımdaki kolyeye dokunuyorum. Onu bana bu sabah Lucian vermişti. Çok güzel, altın ve elmastan yapılmış, cesur ama zarif bir kalınlığı var. Her zaman tasmalı olmamı istiyor. Ve benim için bunlardan çeşitli temin etti. Şımartıldım. Beni mücevher konusunda şımarttığının çok iyi farkındayım.

Boynumun arkasına uzanarak zinciri nazikçe çıkarıp çantama atıyorum ve yerine yeni Sub tasmamı çıkarıp takıyorum. Bu daha da güzel, krem rengi görkemli deriyi süsleyen çivili elmaslar ve muhteşem altın vurgular var. Çok gösterişli ve Lucian'la yalnız olmadığım sürece asla takmazdım.

Oyun odasına gitmek üzere koridorda ilerlemeye devam ederken onu çift taraflı merdivenin dibinde dururken görüyorum. Onu görünce nefesim boğazımda düğümleniyor. Buraya geldiğimde hiç evde olmuyor. Ben

onu beklemem gerekiyordu. Bir an için korku göğsümü kaplıyor ve geç kalmış olmam gerektiğini düşünüyorum. Ama bana doğru yürürken gülümsüyor. Görünürde bir ceza izi yok. Bu öğleden sonra cehennem kadar ateşli görünüyor, ki bu sabah onu daha önce gördüğümünden ve o zaman da cehennem kadar ateşli göründüğünden beri şaşırtıcı olmamalı.

Belli ki beni bekliyordu ve ben de tam istediği zamanda ortaya çıktım. Nabzım kulaklarımın arasında atmaya başlıyor ve bakışları üzerime düşerken bacaklarım hafifçe titiyor.

Hızla diz çöküyorum, kolayca yere düşüyorum ve ona boyun eğiyorum. Ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum ve itaatkâr bir şekilde onu bekliyorum. Bu, ilk günümüzde bana ilk yaptırdığı pozisyon. Bu anı yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyor.

"Buraya gel, hazine," diye karşı koyamayacağım bir sesle emrediyor.

Dört ayak üzerine düşüyorum ve yavaşça Dom'uma doğru sürünmeye başlıyorum. Garip hissettiriyor. Daha önce hiç ona doğru sürünmemiştim ama şu anda onun emrindeyim ve sanırım yapmam gereken şey bu. Her şeyi berbat etmek istemiyorum. Bana durmamı emrettiğinde hafifçe sarsılıyorum, sesi sert.

"Sürünme," diyor, sesinde bir miktar kızgınlık var. "Şu anda oynamak istemiyorum. Ayağa kalk ve bana doğru yürü."

Utanarak ayağa kalktım, yanaklarım yanıyordu. Tereddüt ediyorum, şimdi kendimi güvensiz hissediyorum, endişem geri dönüyor.

"Şimdi, hazine," diye daha da otoriter bir şekilde talep ediyor.

Endişeden midem bulanıyor, önüne doğru yürüyorum. Yakından bakınca onda bir tuhaflik olduğunu görebiliyorum. Tüm vücudu gergin görünüyor ve sanki... sadece yıpranmış, zor bir gün geçirmiş gibi görünüyor. En azından öyle olduğunu umuyorum.

Kontratım bitmek üzere. Belki de yenilemek istemediğini söylemek üzeredir. Hayatına devam etmeye hazır olduğunu.

Bu düşünceler midemi bulandırıyor ve soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyorum. Ona neyin yanlış olduğunu sormadan beni kendine çekiyor ve dudaklarımdan tutkuyla öpüyor. Usulca iç çekerek kollarının arasında eriyorum, bana sarılmasına izin veriyorum, tüm bedenimi ona teslim ediyorum.

Lucian geri çekildiğinde nefes nefese kaldığım için göğsüm kabarıyor. O öpücük çok yoğun ve beni sakinleştirmek için uzun bir yol kat etti. Lucian belli ki ilişkiyi bitirmiyor. Henüz.

"Bütün bunlar da neydi?" Nefes nefese sordum.

"Daha fazlasını istedin. Ben de sana daha fazlasını verdim."

Cevap vermeye çalışıyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim. Bunu beklemiyordum. Bu gerçekten oluyor olamaz.

Bir Gey, herhangi bir Gey söylemek için dudaklarımı aralıyorum ama Lucian parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturuyor. "Şşşt. Şu anda bu benimle ve seninle ilgili. Sana istediğin şeyi vermeme izin ver. Bu gece oyun odasına gitmiyoruz. Bu gece sadece *biz varız*."

Sadece biz mi? Şok içinde ona bakıyorum, teklif ettiği şeye inanmakta güçlük çekiyorum. Lucian isteyebileceğim her şeyi sallıyor gibi görünüyor. Sevinçten havalara uçuyor olmalıyım ama yine de tüm bunların acımasız bir şaka olduğundan endişeleniyorum.

"Bu seni mutlu edecek mi, hazine?" diye soruyor, gözlerimin içine bakıyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Buna inanamıyorum. Daha fazlasının onun için ne anlama geldiğini açıklamak istiyorum. Ama yapamıyorum. Cevaptan ve bize yaklaşan son tarihten korkuyorum.

"Evet... Lucian," diye cevap veriyorum usulca.

"İYİ GIDIYORSUN," DIYE FISILDIYOR LUCIAN KULAĞIMA, NEFESİ SICACIK.

İri ellerini benimkilerin üzerine koyup önümüzde duran kesme tahtasının üzerindeki büyük hamur topunu yoğurmaları için nazıkçe yönlendirirken boynumu sıkıyor.

Akşam yemeği için Lucian dışarıdan yemek yerine ev yapımı pizza yaparak kaynaşmak istedi. Daha önce sadece birkaç kez yaptığım ve hiç iyi sonuçlanmadığı için konuda endişeliydim. Ancak Lucian bana her şeyin yolunda gideceğini, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu, özellikle de bana rehberlik edeceğini söyledi. Haklı olduğu ortaya çıktı, hamur neredeyse mükemmeldi. Ve bu deneyim uzun zamandır yaptığım en keyifli şeylerden biri oldu.

Bunu sevmeyi öğrenebilirim, diye düşünüyorum, Lucian'ın yakınlığının verdiği hissin tadını çıkararak.

Düşüncelerimden sıyrılıp arkamda vücudunun sıcaklığını, ellerinin çok şehvetli ve kasıtlı bir şekilde bana rehberlik ettiğini ve büyük sert aletinin kıcıma bastırdığını hissettiğimde dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş çıkıyor.

"Hoşuna gitti mi, hazine?" Lucian kulağıma bir şeyler söylüyor, boynumu ısıyor, sikini hafifçe kıcımın yanağına doğru döndürüyor, bir yandan da ellerimi yumuşak hamura bastırıp düz bir yüzey haline getiriyor.

"Evet," diye inliyorum, amım ihtiyaçla tekrar tekrar sıkılıyor. "Lütfen bana verin, efendim."

Lucian boynumu birkaç kez daha sonra, "Ah-ah, hazine. Bu pizzayı bitirene kadar olmaz." Kulağımın dibinde küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Ya da en azından fırına verene kadar."

Bunun zalimce ve olağandışı bir ceza olduğunu hissediyorum, büyük horozunu bana bastırıyor ve sonra bitirene kadar onu alamayacağımı söylüyor. Ama tartışmaktan daha iyisini biliyorum. Bu pizza hamurunu bir an önce hazırlamam, sosu ve malzemeleri koymam gerekiyor: sucuk, sosis, dolmalık biber, soğan, dört peynir ve sonra fırına atmam gerekiyor. Böylece o koca sikin hepsini alabileceğim.

Lucian'ın hamuru şekillendirirken bana rehberlik etmesine izin vermeye devam ediyorum ve kabuğu bitirdiğimizde tamamen una bulanmış oluyorum. Ama daha da kötüsü, külotum sıırılsıklam.

"Gördün mü, hazine?" Lucian arkamdan yaklaşp beni hayal kırıklığına uğratarak soruyor. Benim aksime Lucian'ın sadece ellerinde ve mavi önlüğünde biraz un var. Yaptığımız hamuru başıyla onaylıyor ve kesme tahtasının yanındaki pizza tepsisine yerleştiriyor. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Başımı sallıyorum, yüzüm kızarıyor, keşke hâlâ arkamda olsaydı diyorum. "Hayır, hoşuma gitti. Hem de çok."

Lucian bana arzu dolu ve olacakların sözünü veren kapüşonlu bir bakış atıyor ve nefesim hızlanıyor. "Ben de öyle."

Yüzüm daha da kızarıyor ve tam cevap verecekken tezgâhın ucunda duran cep telefonum hızlı bir şekilde çalışıyor. Lucian ona bakıyor ve sonra bana bir bakış atıyor.

Omuz silkiyorum, ellerimi havluyla siliyorum ve annem olup olmadığını merak ediyorum. Belki de Noel hakkındaki fikrini değiştirmiştir.

İki adım atamadan telefonum birkaç kez daha çalışıyor ve duraklıyorum. Bu kadar hızlı bir şekilde bu kadar çok mesaj almam alışılmadık bir durum. Belki de kim olduğunu kontrol etmeliyim. Ellerimi bir bulaşık bezine silerek telefona doğru yürüyorum ama bir saniye sonra mesaj dizisini görünce neredeyse düşürüyorum, omurgama soğuk bir ürperti çarpıyor.

"Aman Tanrım," diye soluyorum, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, telefonumu tezgâha bırakıyorum.

Lucian gözlerini sobadan ayırıp bana diyor. "Neyin var?" diye soruyor endişeyle.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için bir elimi göğsüme koyuyorum. "Az önce aldığım mesajlar... annemden geliyordu."

Lucian kaskatı kesiliyor ve çenesini sıkıyor ama ben onun bu tuhaf tepkisine karşılık veremeyecek kadar korkmuş durumdayım. "Ve?" diye soruyor.

Nabzımı sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Amcamın ölü bulunduğunu söyledi..." Zihnim şaşkınlık içinde koştururken sesim kesiliyor. Kanım ısınıyor ve nefesim kısa aralıklarla geliyor. Bana bu kadar acı çektiren kişi şimdi ölmüştü. Gerçek gibi bile gelmiyor. *O artık yok.*

Lucian hemen cevap vermiyor ama sessizliğini şok olarak algılıyorum.

"Buna inanamıyorum." Metinleri tekrar tekrar okurken kelimeler dudaklarımdan dökülüyor.

Lucian'a bakıyorum ve tüm tavrının değiştiğini fark ediyorum. Kabuğu yaparken hoşuma giden şakacılığı gitmişti.

Yüzü duygusuz. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bu onun maskesi. Gerçekten ne düşündüğünü saklıyor. Vücudumda bir ürperti dalgası dolaşıyor, kanımı buza çeviriyor. Neredeyse ona bilip bilmediğini soracaktım. Şaşırmış görünmüyor. Bir şey bekliyor gibi görünüyor. Ya da bir şey saklıyor.

Gözlerimi ondan ayırırken kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Kafamdaki düşünceler sadece paranoya; göğsüme baskı yapan korkunç bir şüphe, umutsuzca inanmak istemediğim bir şüphe.

"Lucian?" Gerçekten bilmek istediğim şeyi soramasam da adını bir soru olarak söylüyorum. Midemin derinliklerinde bir şey bana bunu onun yaptığını söylüyor. Belki tetiği çeken o değildir. Ama Lucian onu öldürdü.

Ağır ayak sesleri bana yaklaşırken kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Kendimi dik tutmak için tezgâha tutunmak zorunda kalıyorum, aniden bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"İyi misin, hazine?" Lucian yanıma gelip kollarını boynuma dolayarak beni kendine yakın tutarken endişesi sesine geri dönüyor. Ona yaslandığım için kendimi çok kötü hissediyorum. Bunu onun yaptığını düşündüğüm için bile. *Kulüp güçlü adamlarla dolu. Onların düşmanı olmak istemezsin.* Kolumda rahatlatıcı daireler çizirken Carla'nın sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Bir belirsizlik dalgasını geri yutarak, "Ben iyiyim" diye cevap veriyorum.

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

I Uzun zamandır ofisten bir gün bile ayrı kalmamıştım. Ama Dahlia'yı bugün bırakmamın imkanı yoktu. Sadece bugün ve yarınımız kaldı.

Hâlâ yapmam gereken işler var, onun da öyle, ama ben işimi bitirir bitirmez, o benim olacak.

Hazinem beni oturma odasında bekliyor. Onu son gördüğümde birkaç ders kitabı ve eskiz defteriyle halının üzerine yayılmış, final dönemine ve iş için bir etkinliğe hazırlanıyordu.

Onunla gitmemi nasıl istediğini hatırladıkça bedenim rahatlıyor. Bana karşı açık olmaya ve ihtiyaçlarını söylemeye hâlâ alışmaya çalışıyor ama şimdi çok daha iyi durumda. Hayır diyeceğimi düşündüğü o kadar belliydi ki, ama o benim önceliğim.

Masanın çekmecesini açtım ve sözleşmeyi çıkardım. Sözleşmeyi uzatmam gerekiyordu ve son bir saattir sözleşmenin benim payıma düşen kısmını yazıyordum. Halkla ilişkiler ve avukatımdan gelen aralıksız telefonlar dikkatimi dağıtıyordu. Bu noktada daha az umursayamazdım. Eğer eski karım her şeyi anlattığı kitabını yayınlayacaksa, onu dava edeceğim. Ona bir kuruş daha vermeyeceğim. Taktiğime katılmıyor gibi görünüyorlar ama artık umurumda değil.

Onunla işim bitti. Tricia benim geçmişim ve orada kalacak. Eğer yalanlar yayınlamak istiyorsa, o zaman kendini yalancı ilan edip mahkemeye çıkabilir.

Derin bir iç çekiyorum ve ona daha fazla enerji verdiğim için nefret ediyorum. Başım amansız bir baş ağrısıyla çarpıyor. Şakaklarım bir türlü geçmeyen bir ağrıyla zonkluyor. Masamın üzerindeki şişeden iki Advil daha alıp kahvemle birlikte içiyorum.

Neredeyse oda sıcaklığında ama sadece kafeine ihtiyacım var. Parmaklarım çelik kupanın dış kısmındaki oymanın üzerinde gezinirken dudağımı bir gülümseme kaplıyor. *Lütfen efendim.*

Sevimli olduğunu düşünüyor, hazinem. Ve öyle de.

Kalbim bir an için kabarıyor ama sonra bilgisayarıma bir e-posta daha geliyor. Bu seferki, geliştirme bölümünün başındaki yöneticilerden.

Kupamı masanın üzerine bıraktım, işe koyulmaya ve yarım kalan işleri tamamlamaya niyetliydim. Bugünlük işim biter bitmez tatile çıkacağım. Sadece ikimiz için zaman istiyorum. Okul başladığında meşgul olacak ama o zamana kadar onun zamanı bana ait. Ve hepsini istiyorum. Linda iki yönetici asistanı için daha başvuruları inceliyor. Daha fazla iş devretmeye başlamalıyım. Yavaş ilerleyen bir süreç ama üzerinde çalışıyorum.

Elimdeki işlere odaklanıyorum ve çeşitli sözleşmelerle ilgili son kararları kolaylıkla veriyorum. Bu iş bittiğinde hazinemın tadını çıkarabileceğimi bilmek zamanın hızla geçmesini sağlıyor.

Ofis kapısının ürkekçe çalınması parmaklarımın klavye üzerinde duraklamasına neden oluyor.

"İçeri gel."

Dahlia kapıyı kısmen açarak kafasını içeri uzatıyor. "Meşgul müsün?"

Bir dakikam var." Bu işi gerçekten halletmem gerekiyor. Ama onun için beklemeye alabilirim.

Kolayca masaya doğru yürüyor ve kucağıma oturabilmesi için sandalyemi çeviriyorum. Vücudunun benimkine karşı verdiği hissi seviyorum. Sıcaklığı ve nazik dokunuşları beni rahatlatıyor.

Bir elimi kalçasına koyuyorum ve boynuna küçük bir öpücük konduruyorum.

"İşin yakında bitecek mi?" diye soruyor. Tricia bana bunu sorardı. En azından başlarda. Evlendikten birkaç ay sonra vazgeçti.

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. Baş ağrım tüm şiddetiyle devam ediyor. Hazinemın söylediği bir şey yüzünden Tricia'nın aklıma gelmesinden nefret ediyorum. Birbirlerine hiç benzemiyorlar.

"En az iki saatim daha var," diyorum ona, muhtemelen daha fazla olacağını bilerek, ama o yattıktan sonra geri gelip bitireceğim. Ona zaman ayıracağım. Bu konuda kararlıyım.

"Akşam yemeği hazırlayacaktım," kollarını omuzlarıma doladı, "ya da belki bir şeyler sipariş edebilirim?"

"Ne istiyorsun?" Ona soruyorum. Dudaklarında tatlı bir gülümseme beliriyor.

"Ben de sana bunu sormaya geldim." Beline sarılıp kendime yaklaştırıyorum, kıcı sikime sürtünüyor ve arzu uyandırıyor. Boynunu ısıyorum ve onu şimdi almayı tartışıyorum. Ben bunu bitirirken o da rahatlasın diye onu doyuruyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor, alnı çatlamış bir halde.

Masanın üzerindeki sözleşmeye bakıyorum. "Henüz hazır değil. Bu yeni sözleşme."

Kâğıtları alır ve göz gezdirir.

Alnındaki kırıksıklik derinleşirken ve gözlerindeki mutsuzluk ifadesi belirginleşirken bedenim geriliyor.

"Bunu imzalamak istemiyorum," diyor sonunda. Sesi endişe dolu ve şüpheyile yumuşak. Ama bana dönüp bakıyor, kâğıtları güç ve kararlılıkla yere bırakıyor. Başını iki yana sallıyor. "İmzalamak istemiyorum."

Bunu beklemiyordum. Kararının ne kadar kesin olduğunu görünce vücudum ürperdi. "Daha fazla para mı istiyorsun?" Başka ne gibi sorunları olabileceğini bilmeden soruyorum. İhtiyaçlarını yazdım. Onları karşılayacağımı biliyorum. Son birkaç gün mükemmellikten başka bir şey değildi.

Dahlia benden uzaklaşıyor ve kucağımdan iniyor, sıcaklığı beni onu istemeye itiyor. Beni terk etmesini engellemek için kalçalarını kavriyorum ama o beni tokatlayarak uzaklaştırıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Masamdan hızla kalkıyorum, sandalye geriye doğru yere düşüyor. Geriye doğru yürürken gözlerinde bir parça korku parlıyor.

Sesim güçlü ve gözlerim kısık olmasına rağmen ellerimi kaldırıyorum. "Dahlia," diyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. Kızgın görünüyor, ama bundan daha fazlası, üzgün.

"Neyin var?" Aptal olmadığım halde ona sordum. Bunun parayla ilgili olduğunu ima etmemeliydim. Bu benim bir alışkanlığım. Onları kırmak zor ama hazinemi bundan daha iyi tanıyorum. Onun için mesele para değil. Bunu bilmem gerekirdi.

"Paranı istemiyorum," derken sesi hafifçe çatlıyor ve kollarını kavuşturup başka tarafa bakıyor. "Ben-"

"Özür dilerim." Ona doğru yürüyorum, ellerimi yavaşça kalçalarında gezdiriyorum. Beni uzaklaştırmak istediğini, gitmek istediğini söyleyebilirim ama o benim itaatkârım.

Beni bu şekilde terk etmemesi gerektiğini bilmeliydi. O bundan daha iyisini bilir. Ama ben de para konusunu açmamam gerektiğini biliyordum.

"Bana bak," diyorum ve kelimeler dudaklarımdan çıkarken o da itaat ediyor. Küçük bir kaş çatma onun güzel yüzünü gölgeliyor. "Sözleşmede değiştirmek istediğin bir şey olursa bana haber ver."

Başını sallıyor ve yüzü buruşuyor. "Sözleşme istemiyorum." Onu kavrayışım sıkılaşıyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Eğer biz... eğer biz bundan daha fazlasıysak bunu neden istediğini anlamıyorum." Sesi titriyor ve belli ki son derece üzgün. Yine de nedenini anlamıyorum.

Beni sorgulamasından nefret ediyorum. Sözleşmelere ihtiyacım var. Değiştirmek istediği her şeyi değiştirebilirim. Benim için sakıncası yok.

"Bunu istiyorum, hazine. Buna ihtiyacım var." Bunun berbat bir şey olduğunu anlıyorum. Ama istiyorum. Onu kızdırdığımda ya da onu hayal kırıklığına uğrattığımda beni terk edemeyeceğini bilmem gerekiyor. Hâlâ burada olacağını ve bunu düzeltebileceğimi bilmem gerek. "Senden istediğim şey bu... eşitlik," diye son kelimeyi vurguluyor ve ben hala anlamıyorum.

Bunun sözleşmeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. ya da bu konuda herhangi bir şey.

"Sen benim . Bunu nasıl göremezsin?" "Ben senin itaatkârınım. İkisi birden olamam!"

"Sen benim İtaatkarım, diğer yarım ve eşitimsin. Hepsi bir ve aynı." Kendini bu kadar küçük görmesi beni kızdırıyor.

Yine kaybolmuş görünüyor. Ona benim olmanın ne demek olduğunu göstereceğim. Benim her şeyim. Boyun eğdiğinde en iyisidir. O rolde daha rahat. Bu her şeyi sorgulama onun ihtiyacı olan şey değil.

"Ne istersen değiştireceğim, sen de sözleşmeyi imzalayacaksın." Ona karşı zorlayıcıyım. İhtiyacı olan şey bu, biliyorum.

"Şimdi dizlerinin üzerine çök." Sadece sert bir sikişe ihtiyacı var. Onun için çok meşguldüm. Tricia ile yaptığım hatayı onunla yapmayacağım. Benden uzaklaşmasına izin veremem. Hazinemin parmaklarımdan arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim.

Belirsizlikle bana bakıyor. "Onu sen mi öldürdün?" diye soruyor. Kalbim göğsümde duruyor, kanım donuyor. Sormadı. Annesinden mesaj aldığından beri bu konuyu açmadı. Bildiğini söyleyebilirim. Belli olmalı.

"Bu da çıktı?" Ona soruyorum.

"Bu bir cevap değil." Sesi alçak ve titrek.

"Ben senin Dom'unum, şu anda bunu hatırlasan iyi edersin."

"Seninle eşit olduğumu söylediğini sanıyordum?" diye soruyor bana kaşlarını kaldırarak, sesi kırık ve çığ. Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Evet, öylesin ve evet, onu ben öldürttüm." Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüyor, kalbim her atışında acıyla çarpacak kadar sert atıyor.

Nefes nefese kalıyor ve hafifçe geri çekiliyor. Yanıtını beklerken nefesim kesik kesik geliyor. Ona söylemeye hiç niyetim yoktu. Bilmenin ağırlığını taşımasını istemedim. Ama ona yalan söylemeyeceğim.

"Ölmeyi hak etti, Dahlia. Sadece sana yaptıkları için değil, sonrasında da yapmaya devam ettikleri için." Sözlerim ikna ediciydi ama cevap vermiyor.

Kapıya doğru bakıyor ama beni terk etmesini istemiyorum. Korkuyor ve onu rahatlatabilirim. Bunu düzeltebilirim.

Derin nefes alıyorum. "Güvende olduğunu anlamanı istiyorum. Her zaman güvende olduğundan emin olacağım."

Nefes alışları hızlanıyor ve kaybolmuş gibi görünüyor. Sonsuza dek kaybolmuş ve güvensiz. Keşke beni dinlese. "Buraya gel."

"Hayır," diye hemen cevap veriyor ve bu beni .

Gözlerimi ona dikeyorum. "Hazine," diyorum ve sesimde bir uyarı notası var. Bana kasıtlı olarak itaatsizlik ettiği için cezalandırılacak.

"Gitmiyorsun Dahlia." Gitmesine izin vermeyeceğim. Bırakamam. Onu kaybedemem. " zorundayım." nefret ederek gözlerimi kapatıyorum.

Ellerim toplanıyor

Yanımda yumruk oldular.

"Dediğimi yapmaktan başka bir şey yapmana gerek yok. Buraya gel."

"Beni kalmaya zorlama. Lütfen, beni kalmaya zorlama." Sesindeki korkuyla bedenim endişeyle ısınıyor. Benden korkuyor. Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Hayır. Başımı sallıyorum, bunun gerçek olduğunu bile reddediyorum. Bu onu incitmek için değildi. Sadece ona adalet vermek istedim.

"Benim, Dahlia. Hâlâ eskiden olduğum adamım."

"Onu sen mi öldürdün?" Sesinde inançsızlık, korku ve başka bir şeyin karışımı var.

Bir kez başımı salladım. "Kiralık katili ben tuttum." Pişmanlık içime işlemeye başladı ama buna izin vermeyi reddediyorum. Doğru olanı yapmalıydım. Keşke beni anlasaydı.

"Buraya gel." Sesimi yumuşatıyorum, itaatkâr tarafının ortaya çıkmasını bekliyorum. Ona doğru iki adım atıyorum ve o geri çekiliyor.

"Kırmızı." Başını sallayarak bu kelimeyi fısıldadığında ciğerlerim duracak gibi oluyor. Kapıya doğru yürüyor, yumuşak ayak sesleri odada yankılanıyor ve gitmesine izin veriyorum, hareketsiz duruyorum ve sadece nefes almaya çalışıyorum.

Sadece zamana ihtiyacı var. Kapı arkasından kapanıyor ve ben hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Beni güvende hissettirdi. Beni terk etti.

Sadece zamana ihtiyacı var. Kesik kesik nefes alıyorum.

Amcasının ölümünün onu etkileyeceğini biliyordum. Onun yanında olmak istiyorum.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Ama henüz bana güvenmiyor. Kendini tamamen bana teslim etmedi.

Sandalyeme gömülüyorum, gitmesine izin vermek zorunda kaldığım için nefret ediyorum ama onu geri alacağımı biliyorum. Beni terk edemez. Beni sevdiğini biliyorum. Ben de onu seviyorum. Ona ne isterse vereceğim. Sadece onu geri istiyorum.

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

I

Bunu yaptığına inanamıyorum.

Boktan Mazda'mla Sandra'nın ofisine giderken derin bir suçluluk nefesi çekiyorum. İnanılmaz derecede üzgün olmalıydım. Lucian'ın ne yaptığı hakkında. Hâlâ titriyorum. Şüphe duymak bir şey, bunların doğrulanması tamamen başka bir şey. Keşke inkar ederek yaşasaydım.

Benim adıma birini öldürdü. Ama ilk şoku atlattığımdan beri, bana bu kadar acı çektiren kişinin dünyadan gitmiş olmasından dolayı rahatlamış hissediyorum. Onun ölümünden mutlu olduğum için korkunç bir insanım. Kararsız ve çelişkiliyim. Yardıma ihtiyacım var. Ben iyi değilim.

Otoyoldan sapıp beni doğrudan Sandra'nın ofisine götürecek yola girerken derin bir nefes daha çekiyorum.

Özgürüm. Gözlerim yaşardı. O adamın hâlâ nefes aldığını bilmenin bile ne kadar acı verdiğini fark etmemiştim. Rahatlama hissediyorum. Ve suçluluk.

Peki ya Lucian? Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Ama onsuz hiçbir şeyin önemi yok.

Bu düşünce boğazımda büyük bir yumru oluşmasına ve gözlerimin yaşarmasına neden oluyor.

SANDRA'NIN OFISINE GİRDİĞİMDE, BENİ ODASINDA BEKLIYORDU. deri püsküllü sandalyede, bacak bacak üstüne atmış, elinde not defteri ve kalemi. Mesai saati dışında ama burada olacağını söyledi. O asla

bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor. Saçları topuz yapılmış ve krem rengi bluzu bütün gün giyildiği için biraz kırıışmış ama o benim için burada.

"Dahlia," diye nazik bir gülümsemeyle beni sıcak bir şekilde selamlıyor. Karşısındaki kanepeyi işaret ediyor. "Lütfen, oturun."

"Teşekkür ederim," diyorum usulca, gerginliğin başladığını hissediyor ve hafifçe titriyorum. Yalınayak yürüyorum ve kanepeye uzanıyorum, bacaklarımı altına çekiyorum, derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum.

"Şimdi bana seni neyin rahatsız ettiğini söylemek ister misin?" Tamamen oturduğumda Sandra bana soruyor, yumuşak sesi yüzeyin altında kaynayan kargaşayı yatıştırıyor. Soluk mavi gözleri gözlüklerinin arkasından bana odaklanıyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama yolda kaçırdığım kritik bir şeyi fark edince kapatıyorum. *Ona Lucian'ı suçlayacak hiçbir şey söyleyemem, bu yüzden amcamın ölümü hakkında konuşurken çok dikkatli olmam gerekecek.* Bir süre öylece oturuyorum, zihnim güvenli bir şekilde neyi açıklayabileceğimi düşünüyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum, bundan ve her şeyden nefret ediyorum.

"Dahlia?" Sandra nazikçe dürtüyor.

"Amcam öldü," diye açıklıyorum, aniden gerçeğin bir varyasyonunu söylemeye karar veriyorum. Umarım Sandra bunu çok fazla anlamaz.

Sandra kalemini defterine indiriyor, bir şeyler karalıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ah, canım, Dahlia.

Bunu duyduğuma üzüldüm."

Başımı sallıyorum. Şu anda ağlıyor olmalıydım ama tek bir damla gözyaşı bile akıtamıyorum. Ya da belki de ağlamamalıyım. Garip görüldüğünü biliyorum ama elimde değil. "Kafasının arkasından iki kez vurulmuş." Sözlerimin bu kadar düz çıkmasından nefret ediyorum, sokaktaki bir çöp parçasından bahsediyor olabilirdim.

Ve kendime söylediğim gibi, o da öyleydi. Bir çöp parçası. Ama bu onun cinayetini doğru yapmaz. Ve bunu biliyorum. Sadece kendimi umursamaya getiremiyorum. Tırnağımı ısıriyorum, düzgün düşünmeye çalışıyorum.

Sandra başını sallıyor, gözlerinde ıstırap parlıyor. "Bu korkunç bir şey. Gerçekten çok üzgünüm Dahlia." Kalemini defterin üzerine bırakıyor ve öne doğru eğiliyor. "Sana zarar veren amcan bu muydu?" sesi yumuşak ve anlayış dolu.

Başımı salladım, piç kurusunun gözyaşlarını sildim. "Evet ve o artık ölü."

"Anlıyorum. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"I..." Göğsümde bir ağırlık hissederek duraklıyorum, "Onun ölümünden bir şekilde ben sorumluymuşum gibi hissediyorum."

Sandra not defterine bir şeyler yazıyor ve sonra bana bakıyor, yüzü merakla çarpılmış. "Nedenmiş o?"

Başımı sallarken omuz silkiyorum. Elbette ona her şeyi anlatamam ama kısmi bir gerçeği itiraf etmenin suçluluk duygumla başa çıkmama yardımcı olacağını hissediyorum. "Öyle işte."

Sandra birkaç satır karaladıktan sonra şefkat dolu gözlerini bana odaklıyor. "Amcanın ölümü için kendini suçlayamazsın Dahlia. Bu sağlıklı değil."

Başımı salladım. "Evet, yapabilirim. Benim yüzümden öldü."

Sandra sesimdeki inanca kaşlarını çattı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bilmiyorum, sadece bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Ama bu konuda kendimi kötü hissetmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Umursamadığım için hissettiğim suçluluk duygusu dışında, aslında biraz rahatlamış hissediyorum. Öldüğü için çok mutluyum." Bunu takip eden sessizlik üzerime çöküyor ve ben utanıyorum. Sesimin böyle çıkmasından nefret ediyorum ama elimde değil. Gerçek bu. Sandra'ya bakıyorum ve o da beni izliyor, kıpırdamadan oturuyor. Aklından neler geçtiğini merak ediyorum. "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

Sandra bana bakmadan önce not defterine bir şeyler daha karalıyor. "Sana yaptıklarını düşünürsek, hayır. Hiç de değil." Sanki soruyu nasıl formüle edeceğini düşünüyormuş gibi duraksıyor. "Ama artık öldüğüne göre, sence ölümünün sana bir faydası olur mu?" Yine duraklıyor ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. "Bunun senin üzerindeki etkisini belgelemem çok önemli."

Dizlerimi kendime doğru çekerek başımı sallıyorum. "Hayır. Bunu söylediğime inanamıyorum ama sanırım sonunda her şeyi geride bırakabildim." Aynı suçluluk duygusu tekrar üzerime geliyor, ama onu itiyorum. Amcam öldüğü için mutlu olduğum gerçeğinden nefret ama kendime engel olamıyorum.

"Anlıyorum."

Öne doğru eğilip ağlarken ellerimle yüzümü kapatıyorum. *Lucian yüzünden. Hepsi onun yüzünden.*

"Dahlia," Sandra'nın yumuşak sesi oturduğu yerden kalkarken beni dürtüyor, sesler hıçkırıklarına eşlik ediyor.

Onu benim için öldürdü. Kalbim sıkışıyor. Onu bu yüzden sevdiğim için korkunç bir insanım. Gerçekten böyle hissediyorum. Bu çok boktan.

Küçük elleri sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor. "Partnerinle bu konuyu konuşabildin mi?" diye soruyor kısık bir sesle. "Lucian mı?"

Başımı sallıyorum, gözlerimin altını siliyorum ve elindeki selpak mendile uzanıyorum.

"Ona güvenebileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor. Bilmiyorum. Kalbim acıyla sıkışıyor. Bu çok gerçek. Kabullenmem gereken çok şey var. Onu seviyorum. Onu sevdiğimi biliyorum ve beni terk edeceği düşüncesine katlanamıyorum. Kontrat bitti ama bir tane daha imzalamayacağım. Onu istiyorum. Bir bağlılık istiyorum. Buna ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

CHAPTER 29

OceanofPDF.com

LUCIAN

I

Ona bana kendi başına dönmesi için bir şans verdim ama dönmedi. Beklemeyeceğim. Beklemeyi reddediyorum.

Otuz gün bitti, sözleşmemiz yok. Bu sadece

Ben ve o.

Anahtarlarımı alıp kapıyı açmadan önce telefonumu son bir kez kontrol ediyorum. Kapıyı açıyorum ve Dahlia'ya bakarken kalbim duracak gibi oluyor. Gözleri kırmızı çerçeveli ve saçları dağınık.

Bana geri döndü. O bana belirsizlikle bakarken ben hâlâ kapı aralığındayım. Burada olduğuna inanamıyorum. Saçlarını kulaklarının arkasına tarayıp dudaklarını ayırırken kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Lucian," diyor ve sesi yumuşak. "Geri döndün."

Gözle görülür bir şekilde yutkunuyor ve keskin bir nefes alıyor. Kapıyı daha geniş açıyorum ve kenara çekiliyorum. Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Onu buraya sürüklemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Yine de olumlu bir şey düşünmekte tereddüt ediyorum. Belli ki iyi değil. Ve temel kuralları belirlemeliyiz. Aynı fikirde olduğumuzdan emin olmalıyız.

Elleri çantasının askısını kavrayarak yavaşça içeri girer. Bu ya iki yoldan birine gidecek. Ya bitirmek için burada olacak, ya da kalmak için. Ve eğer kalacaksa, gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Ben kapıyı kapatırken topukları tıkırdıyor, sesi antrenin duvarlarında yankılanıyor.

"Mücadele ediyorum, Lucian." Yüzünü bana dönüyor, hâlâ kayışı sıkıca kavıyor.

Öyle olduğunu biliyorum ama her şey yoluna girecek. "Konuş benimle, hazine; sana yardım etmek istiyorum."

Titrek bir nefes alıyor ve sonunda çantasını masaya bırakıp bana doğru yürüyor. Kollarımı açıyorum ve o da özgürce kucağıma giriyor. Bana yaslandığını hissederek rahat bir nefes alıyorum. Bana sarılmak istediğini biliyordum. Yanağını göğsüme yaslariken saçlarını öpüyorum.

"Seni gitmek zorundaymışsın gibi hissettirdiğim için özür dilerim," diye özür diliyorum. "Yaptığım şey yapılması gereken bir şeydi. Seni incitmek ya da benden korkmanı sağlamak için değildi."

Başını göğsümde sallıyor ama sessiz. Sadece açılmasına ihtiyacım var. Ne düşündüğünü bilmem gerek.

"Tekrar gitmeni istemiyorum. Kalmana ihtiyacım var, hazine."

"Gitmek istemiyorum, seni istiyorum," diye fısıldıyor göğsüme.

"Affet beni." Sesim acı dolu. Eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, onu yine de öldürürdüm. Yapacağımı biliyorum.

"Bu affetmekle ilgili değil. Sanırım... Seni seviyorum, Lucian. Ve bu beni çok korkutuyor." İtirafı güvensizlik duvarını yıkıyor. Rahatça nefes alıyorum, onu kendime yakın tutuyorum ve dürüstlüğünü tatlı bir öpücükle ödüllendiriyorum. Dudaklarım dudaklarına yapışıyor ve tutkumu öpücüğün içine akıtıyorum, bunu hissetmesine ihtiyacım var. Ellerim vücudunda geziniyor, her santimini sahiplenmek istiyorum, ama o hafifçe geri çekiliyor, gözleri kapalı ağır nefes alıyor.

Ama geldiğini hissedebiliyorum. Şehvet dolu sisi göz kırparak uzaklaştırıyorum ve daha fazlasını bekliyorum. *Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, hazine. Sana her şeyi veririm.*

"Şu anda iyi değilim ve tek istediğim sensin, ama senin için aynı şey geçerli değil..."

Kaşlarını çatarak ondan uzaklaşıyorum. "Benim için aynı değil de ne demek? Seni istemediğimi mi düşünüyorsun? Sana verebileceğim her şeyi verdim. Seni kaybetmek istemiyorum."

"Sadece. Sözleşme-" Lanet sözleşme. Bu konuyu açtığını duymak bile beni sinirlendiriyor. Umurumda değil. Aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyorum. Kanım ısınıyor ve tek yapmak istediğim ona benim için ne kadar önemli olduğunu göstermek.

"Sözleşmeyi siktir et! Sadece beni bırakma!" Gözlerinin derinliklerine bakıyorum, duygularımın beni tükettiğini hissediyorum. Ben de en az onun kadar ham ve savunmasızım. "Seni seviyorum Dahlia. Seni istiyorum ve seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Keskin bir nefes alıyor, gözleri yüzümü arıyor. Umut ve şüpheyile doluydular.

Bu şüpheyi silmem gerek. Bunun dışında her şeyle başa çıkabilirim. Onun tutkusunu istiyorum; onun kalbini istiyorum. Her şeyini istiyorum.

"Seni seviyorum ve gitmene izin veremem," diye fısıldıyorum onu kendime doğru çekerken, küçük bedenini kendime doğru bastırıyorum ve dudaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

Benden uzaklaşıyor ve ben gitmesine izin vermek istemiyorum. Öpüşmeyi kesip onu kaybetmek istemiyorum.

Nefeslerimizin sıcaklığı dudaklarımızın arasından geçerken gözlerim kapanıyor ama vücudu benimkine yaslanmış halde kalıyor. Ellerim gömleğinin arkasına kayıyor, yumuşak tenini kendime yakın hissediyorum ve onu kendime yakın tutuyorum.

"Seni sonsuza dek sevmeme izin ver," diyorum usulca. Tek istediğim bu. İhtiyacım olan tek şey. "Beni bir daha terk etme."

"Asla. Asla gitmeyeceğim." Dudaklarımı tekrar onunkilere çarparken göğsümden bir ağırlık kalkıyor, onu hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Ona benim için ne ifade ettiğini göstermeye ihtiyacım var.

"Seni seviyorum, Lucian." Sözleri gözlerimin yavaşça açılmasına neden oluyor ve o güzel ela gözlere bakıyorum.

"Seni seviyorum, hazine."

EPILOGUE

OceanofPDF.com

I boynundaki tasmayı seviyorum. *Benim tasmam.* Altın ve elmaslar oraya ait, herkesin onun bir hazine olduğunu bilmesini sağlıyor. *Benim hazinem.*

Daha da iyisi, onu giymeyi ne kadar çok sevdiği. Benim olmayı seviyor. Tek istediği bu ve bu ona her zaman verebileceğim bir şey. Geçen her gün onu daha çok istiyorum.

"Gösteri için hazır mısınız?" Garson boş yemek tabaklarımızı toplarken hazineme soruyorum. Buraya daha sık gelmeye başladık. Kulüp X. Dominant ve İtaatkârların ortaklıklarında nasıl eşit olduklarını öğrenmesine kesinlikle yardımcı oluyor. Bu akşamki gösteri bunu gerçekten gün ışığına çıkaracak.

Kulübün sunduğu her şey karşısında gözleri hâlâ hayranlıkla parlıyor. Kesinlikle bir röntgenci değil, ama ışıklar karardığında ve perdeler açıldığında, her zaman kucağıma tırmanmak ister. Biz izlerken parmaklarımın tam da ihtiyacı olan yere gideceğini biliyor. Dudaklarım boynunda. Aletim sertleşmeye başladı bile. *Çok yakında.*

Isaac bizi bu akşamki gösteriye davet etti.

Bu gece sahnede olacak ama itaatkârıyla birlikte değil. Henüz onu tasmalamadı ya da daha doğrusu, onun kendisini tasmalamasına izin vermedi. Neredeyse bir aydır kulübün sınırları içinde birbirlerinin sınırlarını keşfediyorlar. Oyunlarına başladıklarından beri hiçbir Dom ona yaklaşmadı. Ama boynunda hâlâ tasma yok. Gösteriler için ve oyun odalarında boyun eğiyor. Onu özel odalara götürmesine izin veriyor. Ama kulüpten ayrıldığında her şey bitiyor ve henüz herhangi bir taahhüdü kabul etmedi.

Bu dinamiği anlamıyorum ama bunu sorgulamak bana düşmez.

Dahlia derin bir nefes alarak kaşığını tatlı tabağına bırakıyor. "Gerçekten çok heyecanlıyım." Zar zor yemek yiyor. Sinirlerinden olmalı.

"Endişelenmeyi bırak."

Kız kardeşimin partisine gitme stresinin onu etkilemesine izin veriyor. Noel'e sadece bir hafta kaldı ve endişeli olduğunu biliyorum. Geçen hafta yemeğe gittiğimizde çok iyi anlaşılmışlardı. Hatta daha sonra soğuk havaya rağmen İtalyan buzlu suyu bile aldık. İkisi de limon aldı tabii ki. Hazinemin endişelenecek bir şeyi yok. Anna onu şimdiden seviyor, bana yeniden sevebileceğimi gösterdiği için. Kız kardeşime her zaman sahip olacağım ve şimdi Hazine ile birlikte tam bir aile gibi hissediyorum. Ailemin geri kalanına asla izin veremeyeceğim ama sonunda bununla barıştım.

Küçük elini elime alıp ters çeviriyorum ve bileğini öpüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun yumuşak dokunuşuyla mırıldanıyorum.

"Seni seviyorum hazine," diyorum ve bileğini tekrar öpüyorum. Bu onun sol eli ve yakında yüzüğümü oraya takacağımı biliyorum. Herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor tatlı tatlı, eğilip beni dudaklarımdan öpüyor. Diğer çiftlerin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum.

"Sakin ol, hazine," diye uyarıyorum onu, alt dudağını ısırarak. Tatlı tatlı gülümsüyor ve itaat ediyor. Hâlâ mükemmel bir itaatkâr. Oyun oynadığımızı düşünmediği zamanlarda bile. Hâlâ tam olarak anladığından emin değilim ama bana güveniyor ve önemli olan da bu. Önemli olan tek şey aramızdaki güven.

Kitap 2, Satıldı için devam edin.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.